

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

(இதற்கு ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யான மூலம்,
எளிய தமிழ்நடை)

முதல் ப்ரகரணம்

(புருஷகார உபாய வைபவம்)

(சூர்ணைகள் 1 – 22)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

பொதுத்தனியன்கள்

1. ஸ்ரீசைலேச தயா பாத்ரம் தீபக்தியாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ரம் முநிம்

பொருள் – (ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்தது) திருமலையாழ்வாரின் கடாசுஷத்திற்கு இலக்கானவரும், ஞானம் முதலான எண்ணற்ற குணங்களின் கடலாக விளங்குபவரும், உடையவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவரும், அழகியமணவாளன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளை நான் வணங்குகிறேன்.

2. லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாத யாமுந மத்யமாம்
அஸ்மத் ஆசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்

பொருள் – (ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது) மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் முதலாகவும்; நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் ஆகியோர் நடுவாகவும்; என்னுடைய ஆசார்யன் இறுதியாகவும் உள்ள ஆசார்ய பரம்பரையை நான் வணங்குகிறேன்.

3. யோ நித்யம் அச்யுத பதாம்புஜயுகம் ருக்ம
வ்யாமோஹத: தத் இதராணி த்ருணாய மேநே
அஸ்மத் குரோ: பகவத: தயைக சிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே

பொருள் – (ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது) எந்த எம்பெருமானார், எப்போதும் அழிவற்றவனாகிய எம்பெருமானின் இரண்டு திருவடித் தாமரைகள் என்னும் செல்வத்தின் மீது கொண்ட ஆசை காரணமாக, அவன் அல்லாத மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் புல் போன்று எண்ணினாரோ, அப்படிப்பட்ட எனது ஆசார்யரும், பல உயர்ந்த குணங்கள் உள்ளவரும், கருணைக் கடலாக உள்ளவரும் ஆகிய அந்த உடையவரின் திருவடிகளை நான் உய்யும் உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

4. மாதா பிதா யுவதய: தநயா விபூதி:

ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா

பொருள் – (ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது) தாய், தந்தை, இளவயதுப் பெண்கள், புத்திரர்கள், செல்வம் ஆகிய இவை அனைத்தும், முறையாக எந்தத் திருவடிகளாகவே உள்ளனவோ - எங்களது குலத்தின் தலைவராக உள்ளவரும், முதன்மையானவரும், வகுள மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், பக்தி என்ற செல்வம் நிறைந்தவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரின் அந்தத் திருவடிகளை எனது தலையால் நான் வணங்குகிறேன்.

5. பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத

ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ர மிச்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குச முநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்

பொருள் - (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது) பூதத்தாழ்வார், பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், யதிகளின் தலைவரான இராமாநுசர், பக்தி என்ற செல்வம் கொண்ட நம்மாழ்வார் ஆகியோரை நான் எப்போதும் வணங்குபவன் ஆவேனாக.

விளக்கம் – இங்கு ஆழ்வார்களின் வரிசையில் உடையவரைக் கூறிய பின்னர், நம்மாழ்வாரைக் கூறியது காண்க. இது ஏன்? ஆழ்வார்களுக்கு சரீரமாக நம்மாழ்வாரையும், அவரது ஒவ்வொரு உறுப்பாக மற்ற ஆழ்வார்களையும் கூறுவது மரபு. இந்த வரிசையில் பூதத்தாழ்வார் = நம்மாழ்வாரின் திருமுடி, பொய்கையாழ்வார் = ஒரு கண், பேயாழ்வார் = மற்றொரு கண், பெரியாழ்வார் = திருமுகம், திருமழிசையாழ்வார் = திருக்கழுத்து, குலசேகராழ்வார் = ஒரு திருக்கரம், திருப்பாணாழ்வார் = மற்றொரு திருக்கரம், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் = திருமார்பு, திருமங்கையாழ்வார் = திருஉந்தி, உடையவர் = திருவடிகள் என்று கொள்வர்.

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாய பரம்பரைத் தனியன்கள்

1. லோக குரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூர குலோத்தம தாஸம் உதாரம்

ஸ்ரீநகபதி அபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே

பொருள் - (ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது) பூர்வர்களுடன் பிள்ளை லோகாசார்யர், வள்ளல் தன்மை உடைய கூரகுலோத்தமதாஸர், திருமலையாழ்வார், அழகியமணவாளப்பெருமாள், திகழக்கிடந்தான் ஆகியவர்களை நான் வணங்குகிறேன்.

2. லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸுநவே ஸம்ஸார போகி ஸந்தஷ்ட ஜீவ ஜீவாதவே நம:

பொருள் - (ஸ்வாமி ஈயுண்ணி பத்மநாபர் அருளிச்செய்தது) வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளையின் புத்திரரும், ஸம்ஸாரம் என்னும் நாகத்தினால் தீண்டப்பட்டவர்களுக்கு மருந்தாக உள்ளவரும் ஆகிய பிள்ளை லோகாசார்யருக்கு என் வணக்கங்கள்.

3. லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம் ஸமஸ்தாத்ம குணவாஸம் வந்தே கூரகுலோத்தமம்

பொருள் - (ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தது) பிள்ளை லோகாசார்யாரின் கடாசுஷத்திற்கு இலக்கானவரும், கௌண்டிந்ய கோத்ரத்திற்கு ஆபரணம் போன்றவரும், ஆத்மகுணங்கள் பலவற்றுக்கும் இருப்பிடமானவரும் ஆகிய கூரகுலோத்தமதாஸரை நான் வணங்குகிறேன்.

4. நம: ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகர ஜந்மநே ப்ரஸாதலப்த பரம ப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே

பொருள் - (ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது) ஆழ்வாரின் கடாசுஷம் காரணமாக அடையப்பட்ட உயர்ந்த, அடையப்படவேண்டிய கைங்கர்யத்தின் மூலம் விளங்குபவர்; குந்தீ என்ற நகரத்தில் அவதரித்தவர்; இப்படிப்பட்ட திருமலையாழ்வாரை நான் வணங்குகிறேன்.

5. லோகாசார்ய பதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயித அந்தரம் ஜ்ஞாந வைராக்ய ஜலதிம் வந்தே ஸௌம்யவரம் குரும்

பொருள் - (ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது) பிள்ளை லோகாசார்யாரின் திருவடித் தாமரைகளில், எப்போதும் அரச அன்னம் போன்று நீங்காத மனம் கொண்டவரும், ஞானம் மற்றும் வைராக்யம் ஆகியவற்றின் கடலாக உள்ளவரும் ஆகிய அழகிய மணவாளப்பெருமாள் பிள்ளையை வணங்குகிறேன்.

6. ஸ்ரீஜிஹ்வா வததீச தாஸம் அமலம் அசேஷ சாஸ்த்ரவிதம்
சுந்தரவரகுரு கருணா கந்தளித ஞானமந்திரம் கலயே

பொருள் - (ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது) அழகிய மணவாளப்பெருமாள் பிள்ளையின் கடாசஷம் காரணமாக உண்டான ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ளவரும், தோஷங்கள் இல்லாதவரும், அனைத்து சாஸ்திரங்கள் அறிந்தவரும் ஆகிய திருநாவீறு உடைய பிரான்தாசரை வணங்குகிறேன்.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்திற்கான ப்ரத்யேக தனியன்கள்

1. புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதனஸ்ய கௌரவம்
தத் அதிகாரிக்ருத்யம் அஸ்ய சத்குரு உபசேவநம்
ஹரிதயாம் அஹேதுகீம் குரோர் உபாயதாஞ்ச யோ
வசநபூஷணே அவதத் ஜகத்குரும் தம் ஆச்யே

பொருள் - புருஷகாரத்தைச் செய்கின்ற (நமக்காக சிபாரிசு செய்கின்ற) பெரியபிராட்டியாரின் பெருமை, ஸித்தோபாயத்தின் (எம்பெருமான்) மேன்மை, ஸித்தோபாயத்தில் நிலைநிற்கும் ஒருவனின் ஒழுக்கம், அவனது சதாசார்ய அநுவர்த்தன முறை, எந்தப் பிரதிபலனையும் நம்மிடம் எதிர்பாராமல் தானாகவே சுரக்கும் எம்பெருமானுடைய கடாசஷத்தின் பெருமை, ஆசார்யனின் உபாயச் செயல் ஆகிய அனைத்தையும் ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் உரைத்த அந்த பிள்ளை லோகாசார்யரைப் பற்றுகிறேன்.

2. ஸாங்க அகில த்ரவிட ஸம்ஸ்க்ருத ரூப வேத
ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ மஹாரஸ வாக்ய ஜாதம்
ஸர்வஜ்ஞ லோககுரு நிர்மிதம் ஆர்யபோக்யம்
வந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரம்

பொருள் - அங்கங்களுடன் கூடியதான தென்மொழி மற்றும் வடமொழி ஆகியவற்றின் வடிவானதும், அனைத்து வேதங்களின் சுருக்கமானதும், மிகவும் இனிமையான சொற்கள் அமைந்ததும்; அனைத்தும் அறிந்தவரான பிள்ளை லோகாசார்யரால் செய்யப்பட்டதும், அறிந்தவர்களுக்கு இனிமையானதும் ஆகிய ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற உயர்ந்த சாஸ்த்ரத்தை நான் வணங்குகிறேன்.

3. அகுண்ட உத்கண்ட வைகுண்ட ப்ரியாணாம் கண்ட பூஷணம்
குருணா ஜகதாம் உக்தம் வ்யாப்தம் வசநபூஷணம்

பொருள் - அழியாததும், நிறைந்ததும் ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் மீது ஆசை கொண்டவர்களின் கழுத்தில் சூட்டப்படத் தகுந்த ஆபரணம் போன்றதும், எங்கும் பரவி நிற்பதும் ஆகிய ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற இது, அனைத்து உலகங்களின் ஆசார்யனாக உள்ள பிள்ளை லோகாசார்யரால் உரைக்கப்பட்டது.

4. பேறு தருவிக்குமவள் தன் பெருமை ஆறு பெறுவான் முறை அவன்
கூறு குருவைப் பனுவல் கொள்வது இலையாகிய குளிர்ந்த அருள்தான்
மாறில் புகழ் நற்குருவின் வண்மையோடு எலாம் வசனபூடணம் அதில்
தேறிட நமக்கு அருள் முடும்பை இறைவன் கழல்கள் சேர் என் மனனே

பொருள் - புருஷகாரமாக நின்று, பெரும் பேறாகிய மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க வைக்கின்ற பெரியபிராட்டியின் பெருமை, உபாயமான எம்பெருமானின் மேன்மை, பேற்றை அடைகின்ற அதிகாரியின் நிலை, சாஸ்திரமுறைப்படி அவன் ஆசார்யனிடம் நடந்து கொள்ளும் முறை, பயன் எதிர்பாராமல் எம்பெருமான் பொழிகின்ற கடாசுஷத்தின் சிறப்பு, ஒப்பற்ற புகழ் கொண்ட ஆசார்யனே உபாயமாக உள்ள தன்மை, வேறு பல உயர்ந்த கருத்துக்கள் ஆகிய பலவற்றையும் ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற இந்த நூலில் நாம் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அருளிச் செய்த பிள்ளை லோகாசார்யரின் திருவடிகளை, எனது மனமே! நீ அடைவாயாக.

5. திருமாமகள் தன் சீர் அருள் ஏற்றமும் திருமால் திருவடி சேர்வழி நன்மையும்
அவ்வழி ஒழிந்தன அனைத்தின் புன்மையும் மெய்வழி ஊன்றிய மிக்கோர் பெருமையும்
ஆரணம் வல்லவர் அமரும் நன்னெறியையும் நாரணன் தாள் தரு நற்குரு நீதியும்
சோதி வானருள் தூயமா குருவின் பாதமாமலர் பணிபவர் தன்மையும்
தீதில் வானவர் தேவன் உயிர்களை ஏதுமின்றி எடுக்கும் படியையும்
மன்னிய இன்பமும் மாகதியும் குரு என்னும் நிலைபெறும் இன்பொருள் தன்னையும்
அசைவிலா வேதம் அதனுள் அனைத்தையும் வசனபூடண வழியால் அருளிய
மறையவர் சிகாமணி வண்புகழ் முடும்பை இறையவன் எங்கோன் ஏர் உலகாரியன்
தேன் மலர்ச்சேவடி சிந்தை செய்பவர் மாநிலத்து இன்பமது எய்தி வாழ்பவர்.

பொருள் - புருஷகார உபாயத்தின் உயர்வு; ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானின் திருவடி அடைதல் மூலம் கிட்டும் நன்மை; அந்த ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் அல்லாது உள்ள மற்ற உபாயங்களின் தாழ்ச்சி; உண்மையான ஸித்தோபாயத்தில் நிற்கும் உயர்ந்தவர்களின் பெருமை; வேதங்களில் சிறந்த ப்ரபன்னர்களின் ஒழுக்கம்; எம்பெருமானின் திருவடி மூலமாகக் கிட்டிய ஆசார்யனின் திருவடிகளைப் பணிபவர்கள்

பெறுகின்ற நன்மை; தோஷம் அற்ற நித்யஸூரிகளுக்கும் தலைவனாக உள்ள எம்பெருமான், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உலகிற்குச் செய்யும் கடாசஷத்தின் மேன்மை; நிலையான மோசஷம் மற்றும் அதனைப் பெறுவதற்கான உபாயம் ஆசார்யன் மட்டுமே என்னும் நிலையை அடைவதன் மேன்மை; மாறாத வேதங்களின் கூறப்பட்ட அனைத்து கருத்துக்கள் – இவை அனைத்தையும் ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்ற இதன் மூலமாக உரைத்து உதவி செய்தவர், அந்தணர்கள் அனைவருக்கும் சிகாமணி போன்றவர், சிறந்த மேன்மையை உடைய ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளை அண்டி நிற்கும் பிள்ளை லோகாசார்யரின் தேன் சிந்தும் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை த்யானம் செய்பவர்கள், இந்த உலகத்தில் இன்பத்துடன் வாழ்வார்கள்.

6. லோகாசார்ய க்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே

தத்வார்த்த தர்சினோ லோகே தந்நிஷ்டாச்ச ஸுதுர்லபா:

பொருள் - இந்த உலகில் உள்ளவர்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு பிள்ளை லோகாசார்யரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின் உண்மையான கருத்துக்களை அறிந்தவர்களும், அதில் கூறியபடி நிற்பவர்களும் மிகவும் அரியவர்கள் ஆவர்.

7. ஜகதாசார்ய ரசிதே ஸ்ரீமத் வசந பூஷணே

தத்வ ஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்ட்டாஞ்ச தேஹிநாத யதீந்த்ர மே

பொருள் - எம்பெருமானாரே! இராமாநுசா! எங்கள் ஸ்வாமியே! பிள்ளை லோகாசார்யரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீவசனபூஷணம் என்னும் இந்த நூலின் உண்மையான ஞானம் மற்றும் இதில் கூறப்பட்ட ஒழுக்கம் ஆகியவற்றில் எனது மனம் எப்போதும் நிலை நிற்கும்படி நீயே செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீவசனபூஷணம் தனியன்கள் ஸம்பூர்ணம்

**ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யாந அவதாரிகை**

மூலம் - ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே, யத்ரர்ஷய: ப்ரதம ஜாயே புராணா: என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநராய்க் கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க செய்தேயும், அநாதிமாயயா ஸுப்த: என்கிறபடியே திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேச த்ரிகுணதுரத்யயாநாதி பகவந் மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யபுண்ய கர்மாநுகுணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர யோநிகள்தோறும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, பிறந்த பிறந்த ஜன்மங்கள் தோறும் தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ரயமும் அந்ய சேஷத்வமுமாகிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்ய ஸாதநங்களிலே மண்டி, யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தையேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனானவன்பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற அவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவித விவித நிரவதிக துக்கங்களையநுபவித்துத் திரிகிறவிஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத் கடாசுஷ விசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோசுஷருசியுண்டானாலும்,

விளக்கம் - அனைத்து வேதங்களுக்கும் சுருக்கமாக உள்ளது திருமந்த்ரம் ஆகும். அதில் உள்ள மூன்று பதங்கள் மூலம் (மூன்று பதங்கள் = ஓம், நமோ, நாராயணாய) கூறப்படும் தன்மைகள் மூன்றாகும் (இவை அநந்யார்த்த சேஷத்வம் = எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே அடிமை, அநந்ய சரணத்வம் = எம்பெருமானை மட்டுமே உபாயம் என்று கொள்ளுதல், அநந்ய போக்யத்வம் = அவனை மட்டுமே அனுபவிக்கத் தகுந்த பொருளாக எண்ணுதல்). இந்தத் தன்மைகள் அனைத்தும் உயிர்களுக்கு இருத்தல் வேண்டும் என்று பொதுவாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. யஜூர் வேதம் - யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜாயே புராணா: - எங்கு புதியவர்களாகவும், பார்க்கிறவர்களாகவும், எப்போதும் உள்ளவர்களாகவும் - என்று கூறுவதுபோல் உள்ள நித்யஸூரிகள் போன்று, சுத்தமான ஸத்வமயமாகிய பரமபதத்தில், எப்போதும் குறையாத ஞானம் நிரம்பியவர்களாக; எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை, எந்தக் குறையும் தடையும் இன்றி அனுபவிக்கும் காரணத்தினால் ஏற்படுகின்ற பேரானந்தம் காரணமாக மனநிறைவுடன் இருப்பதற்கான தகுதி கொண்டவர்களாக இந்த உலகில் உள்ள உயிர்கள் இருக்கின்றன (இப்படி இருந்தாலும், உயிர்கள் இவ்விதம் இருப்பதில்லை என்று அருளிச்செய்கிறார்). ஆயினும், உயிர்கள் இவ்விதம் இல்லாமல், பின்வருமாறு உள்ளன: அநாதிமாயயாஸுப்த: - எல்லையற்ற காலமாக உள்ள மாயையால் பீடிக்கப்பட்டு உறங்குபவன் என்னும்படியாக, திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விசேஷ த்ரிகுண துரத்யயாநாதி பகவந் மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாச: - எள்ளில் உள்ள

எண்ணெய் போன்றும் கட்டையில் உள்ள நெருப்பு போன்றும் பிரித்து அறிய இயலாத தன்மை கொண்டும், மூன்று குணங்களுடன் கூடியவர்களாகவும், ஈஸ்வரனைத் தவிர மற்ற யாராலும் நீக்க இயலாதபடி எல்லையற்ற காலமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் மாயை மூலமாக மறைக்கப்பட்ட தர்மங்களை உடையவர்களாகவும் உள்ளனர்; எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் அறியாமை காரணமாக ஈட்டப்பட்ட புண்ணிய பாவ கர்மங்களின் பலனாக தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் எனப் பல பிறவிகளில் மாறிமாறி பிறக்கின்றனர்; திருவாய்மொழி (2-6-9) – மாறி மாறிப் பல பிறப்பு பிறந்து – என்றது காண்க; இதனால், சரீரத்தையே ஆத்மா என்றும் (இது தேஹாத்மாபி மானம்), தான் தனக்கு மட்டுமே உரியவன் என்றும் (ஸ்வாதந்தர்யம்), எம்பெருமானைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் (அந்யசேஷத்வம்) என்றும் உள்ள படுகுழிகளில் விழுகின்றனர்; அந்தந்த குணங்களுக்கு ஏற்ற சாதனங்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றின் மூலம் பெறும் நன்மைகளில் மயங்கி நிற்கின்றனர்; திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை - என்று உள்ளனர்; நமக்கு இயல்பான எஜமானனாகவும், தன்னை விட உயர்ந்த நன்மை இல்லாதவனும் (ப்ராப்யன்), தன்னை விட உயர்ந்த சாதனம் இல்லாதவனும் (ப்ராபகன்) ஆகிய ஸர்வேச்வரனிடம் சிறிதும் ஆசை இல்லாமல் உள்ளனர்; கர்ப்பம், ஜன்மம், பால்யம், யௌவனம், முதுமை, இறப்பு, நரகம் என்று உள்ள ஏழு விதமான நிலைகளில் சற்றும் இடைவெளி இல்லாமல் பரந்து காணப்படும் பலவிதமான எல்லையற்ற துன்பங்களையே இன்பம் என்று எண்ணி அனுபவித்துத் திரிகின்றனர். இவர்களில் ஒரு சிலருக்கு, அவர்கள் பிறக்கும்போதே (ஜாயமாநகால பகவத் கடாசஷம்) ஸர்வேச்வரனின் திருவருள் கிட்டி விடுகிறது. இதனால் இவர்களின் ராஜஸ, தாமஸ குணங்கள் மடிந்து, ஸத்வ குணமானது ஓங்கி நிற்கும் காலத்தில், மோசஷத்தின் மீது ஆசை ஏற்படுகிறது.

மூலம் - தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அவை தன்னை சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப் பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது அநந்தா வை வேதா என்கிறபடியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயாதி ஸாபேசஷமாயிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்தநிச்சயம் பண்ணவரிதாகையாலும்,

விளக்கம் - இப்படியாக மோசஷ ஆசை ஏற்பட்டபோதிலும் தத்துவம் (எம்பெருமானின் அடிமையான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம்), ஹிதம் (உபாயம்), புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த பின்னரே அடைய இயலும். இவற்றை சாஸ்திரங்கள் மூலமாகவே அறிய இயலும் என்பதால், அப்படியே முயற்சிக்கின்றனர். அப்படி அறிய முயலும்போது, சாஸ்திரங்களில் முக்கியமான வேதங்கள் - அநந்தா வை வேதா - வேதங்கள் எல்லை இல்லாதவை - என்பதற்கு ஏற்ப, எல்லை இல்லாமல் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட வேதங்களின் பொருளை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்றால், ஸர்வ சாகா ப்ரத்யய ந்யாயம் போன்ற பல அறிய கருத்துக்களை உணர்ந்த பின்னரே அறிய

இயலாம்படி உள்ளன. ஆகவே குறைவான அறிவு உள்ளவர்கள் இதில் புகுந்து, இவற்றில் கூறப்பட்டதன் பொருளை உணர்ந்து கொள்ள அரிதாகவே வேதங்கள் உள்ளன.

மூலம் - அந்த வேதபாரசுராய் ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்த்ருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ர்ம்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீஹாஸபுராணங்களிலும் ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும், அவை போலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோக்ஜீவநகாமனான ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேத ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்த்கரித்த பராங்குச பரகாலதிகளான ஆழ்வார்களருளிச் செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்ததர்சனம் பண்ணப் போகாமையாலும்,

விளக்கம் - அந்த வேதங்களில் உள்ளவற்றை அறிந்து உணர்ந்தவர்களும், தங்களது யோக வலிமை மூலமாகத் தாங்கள் கண்ட பரம்பொருள் மற்றும் தாழ்ந்த மற்ற பொருள்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை உணர்ந்தவர்களும் ஆகிய வ்யாசர் முதலான மஹரிஷிகளால், வேதங்களின் ஆழ்பொருளை விரிவாக உரைக்கும் பொருட்டு, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்கள் ஆகியவை செய்யப்பட்டன. ஆனால், சாரம் எது, சாரம் அல்லாதது எது என்று பிரித்து அறிகின்ற ஆற்றல் இல்லாதவர்களுக்கு, இந்த இதிஹாஸம் போன்றவற்றின் ஆழ்பொருள்கள் கூட, அறிய இயலாதவையாகவே இருந்தன. இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், இந்த உலக மக்களைக் கரை ஏற்றுவதையே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு, தானே ஆசார்யனாக நின்றான். இவ்விதம் நின்று, மூன்று ரகசியங்களை (திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் : திருமந்த்ரம் = நரனுக்கு, த்வயம் = பிராட்டிக்கு, சரமச்லோகம் = அர்ஜுனனுக்கு) வேதங்களின் சாரமாக வெளியிட்டான். இவை மிகவும் சுருக்கமாக இருந்ததால், இவற்றின் ஆழ்பொருளை அறிதல் என்பதும் அரிதாகவே இருந்தது. ஸர்வேச்வரனின், காரணம் இல்லாத கடாக்ஷத்தைப் பெற்று, மயக்கம் இல்லாத அறிவு பெற்று, வேதங்கள் அனைத்தின் ஆழ்பொருளையும் மிகவும் தெளிவாக உணர்ந்த நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் முதலானவர்கள், செந்தமிழ் வேதங்கள் எனப்படும் நான்கு பிரபந்தங்களையும் (நம்மாழ்வார் அருளியது), இவற்றின் அங்கமான ஆறு பிரபந்தங்களையும் (திருமங்கையாழ்வார் அருளியது) வேதங்களின் ஆழ்பொருளை, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று அருளிச்செய்தனர். ஆனால் இவையும், அறிவு குறைந்தவர்களால் பொருள் உணர்வதற்குக் கடினமாகவே நின்றன.

மூலம் – ருசி பிறந்த சேதநிழந்து போம்படியிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த

வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்துமுபதேசித்தும் போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரி சேதனரிழவு ஸஹிக்க மாட்டாத பரம க்ருபையாலே ததுஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாமும் பலப்ரபந்தங்களருளிச் செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தங்களானவர்த்தங்களில் அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாகவுபதேசித்துப் போந்தவையாய் அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாமலடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்களெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாருமிழக்கவொ ண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே, பெருமானும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, ஸ்ரீவசநபூஷணமாகிற இப்ப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்ட ருளுகிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக இருந்த காரணத்தினால், ஸர்வேச்வரன் மீது ஆசை கொண்ட மக்களின் ஆசையானது, இழந்து போகும்படி இருந்தது. அதனை இழக்க வேண்டாதபடி பூர்வாசார்யர்கள் நமக்கு உபகாரம் செய்தனர். எப்படி? நம் மீது ஆழ்வார்கள் பொழிகின்ற காரணம் இல்லாத கடாசுஷத்தை, நாதமுனிகள் தொடக்கமான ஆசார்யர்கள் அடைந்தனர். ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஞானம், அன்பு, ஒழுக்கம் போன்றவற்றில் வல்லவர்களாகவும், கருணையே வடிவாக உள்ளவர்களாகவும் பூர்வர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் செய்தது என்ன? வேதங்கள் போன்ற சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளைச் சுருக்கமாகச் செய்து, தாழ்ந்த அறிவு கொண்டவர்களும் ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களை அறியலாம்படிச் செய்து, அவற்றின் மூலமும் தங்கள் உபதேசம் மூலமும் இதனை வெளியிட்டார்கள். இப்படியாகப் பல உபாயங்கள் இருந்தபோதிலும் அதில் ஈடுபடாமல் தவிக்கின்ற மக்களின் துன்பம் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், தனது கருணை காரணமாக, அவர்கள் உயர்ந்த நன்மை பெறும் விதமாக, ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் பல பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தார். ஆசார்ய பரம்பரையில் இதுவரை கூறப்பட்டு வந்த ஆழ்பொருள்களில், அந்த ஆழ்பொருளின் மேன்மை காரணமாக, பலவற்றை அவர்கள் மறைமுகமாகவே உபதேசித்தனர்; அவற்றினை முழுவதுமாக வெளியிடாமலேயே இவரும் இருந்தார். ஆனால் தனக்குப் பின்பு பிறப்பவர்கள், இந்த அரிய தத்துவங்களை இழந்து விடுவார்களே என்று தனது கருணை காரணமாகச் சிந்தித்தார். இவற்றை வெளியிடும்படி ஸ்ரீரங்கநாதனும் கனவில் தோன்றிப் பணித்தான். ஆகவே அந்த ஆழ்பொருள்கள் பலவற்றையும், அவற்றின் மேன்மைகளையும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் என்ற இந்தப் பிரபந்தம் மூலமாகவே வெளியிட்டார்.

மூலம் - முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணியருளி தஞ்சமாயிருப்பன சில வர்த்த விசேஷங்களைத் தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேநவருளிச் செய்து, நிர் போய் இரண்டாற்றுக்கு நடுவே வர்த்தியும், இன்னமுமக்கிவ்வர்த்தங்க ளெல்லாம் விசதமாக நாமங்கே செல்லுகிறோமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவரிங்கே வந்து பெரியபெருமாளை சேவித்துக்கொண்டு, நமக்கு முன்பு

அங்கருளிச்செய்தவர்த்தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, ஏகாந்தமானதொருகோயிலிலே வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்துக் கந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒருநாள் அந்தக் கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுந்தருளி அவ்விடமேகந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செய்து கொண்டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை, தமக்குப் பேரருளாளப்பெருமானருளிச் செய்த வர்த்தவிசேஷங்களாயிருக்கையாலே அவர் போரவித்தராய் உள்ளின்றும் புறப்பட்டு வந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ நீரென்ன, ஆவதேதென்று பிள்ளை கேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளின்படியையும், இத்தேசத்திலே போரவிட்டருளின படியையும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையுமபிமாநித்தருள, அவருமங்குத்தைக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிரநாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே இவ்வர்த்தங்கள் மறந்து போகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னோமென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமாள் திருவுள்ளமாயருளினாரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆனால் அப்படி செய்வோமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அநந்தரமிப்ரபந்தமிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய் அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஒளஜ்ஜ்வல்யகரமாயிருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று.

விளக்கம் - முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் மணற்பாக்கத்தில் இருந்து வந்த நம்பியார் ஒருவரை காஞ்சி பேரருளான், தனது கருணை காரணமாகக் கடாசுஷித்தான். உபாயங்களாக இருக்கக்கூடிய அர்த்த விசேஷங்கள் சிலவற்றைத் தானாகவே அவரது கனவில் நின்று உபதேசம் செய்தான். அதன் பின்னர் அவரிடம், "நீவிர் சென்று இரண்டு ஆற்றுக்கு நடுவில் உள்ள திருவரங்கத்தில் வசிப்பீராக. இந்த ஆழ்பொருளின் மேலும் பல தத்துவங்களை நான் உமக்கு அங்கு வந்து சொல்கிறேன்", என்று அருளிச்செய்தான். அவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, திருவரங்கம் வந்து, ஸ்ரீரங்கநாதனை வணங்கினார். தனக்குப் பேரருளாளன் அருளிச்செய்த மறைபொருள்கள் பலவற்றையும், மற்றவர்கள் அறியாதவண்ணம் சிந்தித்தபடி, திருவரங்கத்தின் வெளியே உள்ள காட்டழகிய சிங்கர் கோயில் என்ற நரஸிம்ஹன் ஸன்னிதியில் வசித்து வந்தார். இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் தனது முதன்மையான சீடர்களுடன் காட்டழகிய சிங்கர் ஸன்னிதிக்கு தற்செயலாக எழுந்தருளி, அங்கு இருந்த தனிமையான சூழ்நிலை கண்டு மகிழ்ந்தவராக, தனது சீடர்களுக்கு மறைபொருளின் கருத்துக்களை உபதேசித்தபடி எழுந்தருளியிருந்தார். இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நம்பி, "இவை நமக்கு பேரருளாளன் அருளிச்செய்தவை ஆயிற்றே," என்று வியந்து, அங்கிருந்து வெளியே வந்து, ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளில் விழுந்தார். அவரிடம், "நீர் பேரருளாளனோ?", என்று வினவ, ஸ்வாமியும், "என்னவேண்டும்?", என்றார். உடனே நம்பி அவரிடம், தன்னிடம் பேரருளாளன் இந்த அர்த்தங்களை அருளிச்செய்தது, தன்னைத் திருவரங்கம் வரச்சொன்னது, திருவரங்கத்தில் மேலும் விளக்குவதாகக் கூறியது

முதலியவற்றை உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி மிகவும் மகிழ்ந்து, அவரை ஏற்றுக்கொண்டார். அவரும் அங்கு ஸ்வாமிக்கு மிகவும் வேண்டியவராக வசித்து வந்தார். அப்போது ஒருநாள் நம்பியின் கனவில் தோன்றிய ஸ்ரீரங்கநாதன், "இந்த அர்த்தங்கள் மறந்து விடாதபடி இவற்றை ஒரு ப்ரபந்தத்தில் நாம் ஆக்கும்படிச் சொன்னோம் என்று பிள்ளை லோகாசார்யரிடம் நீவிர் கூறுவீர்", என்று கட்டளை இட்டான். அவரும் ஸ்வாமியின் திருவடியில் பணிந்து, அழகியமணவாளன் கூறியதை உரைத்தார். உடனே ஸ்வாமியும், "அப்படியே செய்வோம்", என்று முடிவு செய்து, இந்தப் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தார் என்பது ப்ரஸித்தம். இரத்தினக்கற்கள் நிறைந்த ஆபரணம் இரத்தின ஆபரணம் என்று அழைக்கப்படுவது போன்று, பூர்வாச்சார்யர்களின் வசனங்கள் பல உள்ளதாலும், இதனைக் கற்பவர்களுக்கு உயர்ந்த ஒளியை (தேஜஸ்) இது அளிப்பதாலும், இந்தப் பிரபந்தம் "ஸ்ரீ வசன பூஷணம்" என்று பெயர் கொண்டது.

மூலம் - இப்ப்ரபந்தத்தில் வேதார்த்தமறுதியிருவது என்று தொடங்கி அத்தாலேயது முற்பட்டது என்னுமளவாக, வசுஷ்யமாணார்த்த நிர்ணாயக ப்ரமாண நிர்தேசம் பண்ணுகிறதாகையாலே ப்ரபந்தோபோத்தகாதம். இதிஹாஸச்ரேஷ்ட்டம் என்று தொடங்கி ப்ரபந்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றுமிவளுக்காக என்னுமளவு ஸாபராத சேதநருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் ஸர்வேச்வரனை ஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷாகாரவைபவமும், அந்த புருஷாகாரமும் மிகையாம்படியான உபாயவைபவமும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இந்த நூலில் "வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது" என்னும் முதல் சூர்ணை தொடங்கி, "அத்தாலே அது முற்பட்டது" என்ற நான்காம் சூர்ணை வரை, இந்த நூலில் கூறப்படும் விஷயங்களுக்கான ப்ரமாணங்கள் பலவும் காட்டப்படுவதால், இவை (இந்த நான்கு சூர்ணைகள்) உபோத்தகாதம் (முன்னுரை) எனப்படுவதாக உள்ளன. அடுத்து "இதிஹாஸச்ரேஷ்ட்டம்" என்று தொடங்கி, "ப்ரபந்தி உபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக" என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள், தோஷங்களுடன் கூடிய மக்களின் குற்றங்கள் அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்து, அவனை ரக்ஷிக்கும்படி மாற்றுவதையே தனது தன்மையாகக் கொண்டுள்ள பிராட்டியின் புருஷாகார வைபவமும், அந்தப் புருஷாகார வைபவத்தையும் வெல்லும்படி உள்ள உபாயமான ஸர்வேச்வரனின் வைபவத்தையும் கூறுகின்றன.

மூலம் - ப்ரபந்திக்கு என்று தொடங்கி, ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய: என்னுமளவு மிவ்வுபாயவரணரூப ப்ரபந்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம், விஷயநியமம், ஆச்ரய விசேஷம், இத்தை ஸாதநமாக்கில் வருமவத்யம், இதின் ஸ்வரூபாங்கங்கள் முதலானவற்றைச் சேரச் சொல்லி ப்ரபந்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோக்தோபாயசேஷமாகையால் உபாய ப்ரகரணம். இதில் ப்ராப்திக் குகப்பானுமவனே என்னுமளவும் ப்ரதாந ப்ரமேயம்; மேல் என்னுமளவு, இவ்வுபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவானொரு சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா

பேசுஷிதங்களையும், உபாயாந்தர த்யாக ஹேதுக்களையும், மற்றும் த்யாஜ்யோபா தேயங்களாயுள்ளவற்றையும் விஸ்தரேண சொல்லுகையாலே அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமஞ் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – “ப்ரபத்திக்கு” என்று தொடங்கி, “ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய:” என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள் - இப்படிப்பட்ட உபாயமான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு ஏதுவாக உள்ள ப்ரபத்திக்கு இன்ன இடத்தில் இருக்கவேண்டும், இன்ன காலம், இன்ன முறை, இன்ன அதிகாரி, இன்ன பலம் போன்ற கட்டுப்பாடுகள் இல்லை என்பதும்; விஷய நியமம், அதிகாரிகளில் உள்ள வேறுபாடு, ப்ரபத்தியை ஒரு சாதனமாகக் கொண்டால் உண்டாகும் தோஷம், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் மற்றும் அங்கங்கள் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன. இதன் பின்னர் இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்திக்கு எம்பெருமானே உபாயம் என்கிறார். இதனால் இவை அனைத்தும் மேலே கூறிய உபாயத்தைச் சார்ந்தவை என்றாகிறது. ஆக இவை அனைத்தும் உபாயத்தைப் பற்றிக் கூறும் பகுதிகள் ஆகும். இவற்றில் - ப்ராப்திக்கு என்னும் சூர்ணை வரை உள்ள அனைத்தும் கூற வந்த முக்கியமான கருத்துக்கள் ஆகும். அடுத்து உள்ள சூர்ணைகள் ப்ராஸங்கிகம் ஆகும் (ப்ராஸங்கிகம் = அங்கு கூறவேண்டியவற்றைப் பின்னர் தொடர்ந்து கூறுதல்). “உபாயத்திற்கு” என்று தொடங்கி, “உபேய விரோதி” என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள் - உபாயம் மூலமாக உபேயம் (பலன்) அடைவதற்கு உரிய ஒருவனுக்கு, உபாய உபேய அதிகாரத்தின் பொருட்டு வேண்டப்படுவன பற்றியும், மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட வேண்டியதற்கான காரணங்கள் பற்றியும், செய்யத்தக்கன மற்றும் செய்யத்தகாதன ஆகியவை பற்றியும் விரிவாகக் கூறுகின்றன.

மூலம் - தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது என்று தொடங்கி, உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்க வேணும் என்னுமளவாக, ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்தர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயர் பரிமாற்றம், தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் சிஷ்யனுபகார ஸ்ம்ருதி க்ரமம் இவற்றைச் சொல்லுகையாலே, ஸித்தோபாய நிஷ்டனான வதிகாரியினுடைய ஸ்வாசார்யாநுவர்த்தந க்ரமஞ்சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும் போது” என்று தொடங்கி, “உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்” என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள் - ஆசார்யன் தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்கின்ற நேரத்தில், தான் அவரை மட்டுமே சார்ந்து இருப்பது தொடங்கி ஆசார்யனின் இலக்கணம், சிஷ்யனின் இலக்கணம், இருவரது நெறிமுறைகள், தனது தீய மனதை அழித்த ஆசார்யனின் விஷயத்தில் நன்றி, ஸித்தோபாயமான

(எப்போதும் தயாராக உள்ள உபாயம் = ஸர்வேச்வரன்) எம்பெருமானிடத்தில் நிலைநின்ற அதிகாரி ஒருவன் தனது ஆசார்யனிடம் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறை இங்கு கூறப்படுகிறது.

மூலம் - ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது என்று தொடங்கி நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபய ஹேது என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷம் தொடங்கி ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யபர்யந்தமாகவுண்டான பேறுகளுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய், ஸ்வகர்மபய நிவர்த்தகமான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவஞ் சொல்லுகிறது. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான் பற்றின போதிநே என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளான சரம பர்வநிஷ்டையை வெள்ளிதாகச் சொல்லுகிறது. வேதார்த்தமறுதியிருவது என்று தொடங்கி இவ்வர்த்தத்திலே தலைக்கட்டுகையாலே, இப்ரபந்தத்தில் சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்தப்யமானவர்த்தம் வேததாத்தபர்யமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஸ்ரீகீதைக்கு சரமச்சோகம் போலேயிறே இப்ரபந்தத்துக்கு சரமப்ரகரணம். அங்கு ஸாத்யோபாயங்களை யுபதேசித்துக் கொண்டு போந்து, ஸ்வாதந்தர்ய பீதனானவனுக்கு அவற்றைத் தள்ளி ஸித்தோபாயம் காட்டப்பட்டது. இங்கு, ஸித்தோபாயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு போந்து, ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்துக் கஞ்சினவனுக்கு ப்ரதம பர்வத்தைத் தள்ளி சரம பர்வம் காட்டப்பட்டது. ஆக, இப்படி ஆறு ப்ரகரணமாய், ஆறர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – “ஸ்வதோஷ அநுஸந்தானம் பய ஹேது” என்று தொடங்கி, “நிவர்த்தக ஞானம் அபயஹேது” என்று முடியும் சூர்ணைகள் - இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு வெறுப்பு இல்லாத தன்மை தோன்றுவது முதலான எம்பெருமானை அடைவதில் பலனாகிய கைங்கர்யம் கிட்டுதல் முடிவாக ஏற்பட்ட பலவிதமான பேறுகளுக்குக் காரணமாகவும், தனது வினை காரணமாக ஏற்படுகின்ற அச்சங்கள் பலவற்றையும் நீக்கும் எம்பெருமானின் எந்த விதமான காரணமும் இன்றிச் சுரக்கும் கருணை (நிர்ஹேதுக க்ருபை) பற்றிக் கூறுகின்றன. “ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகப் பற்றின போதிநே” என்று தொடங்கி, அதற்கு மேலே உள்ள சூர்ணைகள் – வேதத்தின் உட்பொருளான “ஆசார்யனையே உபாயமாகப் பற்றியிருப்பது” குறித்துக் கூறுகின்றன. எனவே “வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது” என்று தொடங்கி, சரமபருவ நிலை பற்றிக் கூறி முடிக்கையால், இந்த நூலில் இறுதியான ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டவை அனைத்தும் வேதங்களின் உட்கருத்துக்கள் என்பது எந்தவிதமான வாதமும் இன்றி ஏற்கப்படும் ஒன்றாகும். ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைக்குச் சரம ச்லோகம் உள்ளது போன்று இந்த நூலுக்கு, இறுதியாக உள்ள ப்ரகரணமே இதன் சரம ப்ரகரணம் ஆனது. ஸ்ரீமத் கீதையில் ஒருவன் செய்யக்கூடிய உபாயங்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டு, தனது ஸ்வாதந்தர்யம் (தன்னால் முடியும் என்ற எண்ணம்) குறித்து அச்சம் கொண்ட ஒருவனுக்கு, இந்த அச்சம் நீக்கப்பட்டு ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் காட்டப்பட்டான். இங்கு ஸித்தோபாயம் பற்றிக் கூறி, எம்பெருமானின் ஸ்வாதந்தர்யம் குறித்து அச்சம் கொண்டவனுக்கு, அவன் உபாயமாகப் பற்றி நிற்கும் நிலை (ப்ரதம

பர்வம்) தள்ளப்பட்டு, ஆசார்யனே உபாயம் (சரமபர்வம்) என்ற நிலை காட்டப்பட்டது. இப்படியாக ஆறு ப்ரகரணங்கள் ஆறு பொருள்கள் பற்றி கூறுகின்றன.

மூலம் - ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்குமென்னவுமாய்; அந்த பக்ஷத்திலும் ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வவத்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஒன்பது ப்ரகரணங்களாய்ப் பிரிந்து, ஒன்பது பொருள்களைக் கூறுகின்றன என்றும் கூறுவர். இவ்விதம் பிரித்தால், முதல் ப்ரகரணம் மேலே உள்ளது போன்று ஆகும்.

மூலம் - மேல் "ப்ரபத்திக்கு" என்று தொடங்கி "பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்" என்னுமளவும், பூர்வப்ரகரணோக்தோபாய சேஷமாயகையால் உபாயப்ரகரணம், "ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கு" என்று தொடங்கி "ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்" என்னுமளவும் உபாயாந்தர தோஷப்ரகரணம். இப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்த்யுபாய வைலக்ஷணயகதநம் ப்ராஸங்கிகம். "இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது" என்று தொடங்கி "இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்" என்னுமளவும் ஸித்தோபாய நிஷ்டருடைய வைபவ ப்ரகரணம். "இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்" என்று தொடங்கி "உபேய விரோதிகரூமாயிருக்கும்" என்னுமளவும் ப்ரபந் திநசர்யா ப்ரகரணம். "தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது" என்று தொடங்கி, "சேதநனுடைய ரூசியாலே வருகையாலே" என்னுமளவும், ஸதாசார்ய லக்ஷண ப்ரகரணம். "சிஷ்யனென்பது" என்று தொடங்கி "உபகாரஸ்மருதியும் நடக்கவேணும்" என்னுமளவும் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண ப்ரகரணம். "ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்" என்று தொடங்கி "நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது" என்னுமளவும் பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம். "ஸ்வதந்த்ரனை" என்று தொடங்கி, மேலடங்க சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம். இவ்விரண்டு கர்மத்தையும் பற்றவிநே "பேறுதருவிக்குமாள் தன் பெருமை", "திருமகள் தன்" என்கிற தனியன்க ளிரண்டுமவதரித்தது. ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமுமநுஸந்திக்கக் குறையில்லை.

விளக்கம் - "ப்ரபத்திக்கு" என்று தொடங்கி, "பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்" என்னும் சூர்ணை முடிய உள்ளவை - கடந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்ட உபாய ப்ரகரணம் ஆகும். "ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கு" என்று தொடங்கி, "ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்" என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள் - பக்தி போன்ற மற்ற உபாயங்கள் பற்றிக் கூறுவதால் இவை உபாயாந்தர தோஷ ப்ரகரணம் ஆகும். இங்கு ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக் கூறுதல் காண்க. "இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும்போது" என்று தொடங்கி, "இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்" என்ற சூர்ணை முடிய உள்ளவை - எம்பெருமானைப் பற்றி நிற்கின்ற நிஷ்டனைக் கூறுவதால் இவை ஸித்தோபாய நிஷ்டருடைய வைபவ ப்ரகரணம் ஆகும். "இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்"

என்று தொடங்கி, ” உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்” என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள் – ப்ரபத்தி மார்க்கத்தில் நிலை நிற்கும் அதிகாரி ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் நடந்து கொள்ள வேண்டிய நெறிகளைக் கூறுகின்ற ப்ரபந்த தினசர்யா ப்ரகரணம் ஆகும். “தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது” என்பது தொடங்கி, ”சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே” என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள் – ஆசார்யனின் இலக்கணம் பற்றிக் கூறுகின்ற ஸதாசார்ய லக்ஷண ப்ரகரணம் ஆகும். “சிஷ்யனென்பது” என்று தொடங்கி, “உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்” என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள் – சிஷ்யனின் இலக்கணம் பற்றிக் கூறுகின்ற ஸத்சிஷ்ய லக்ஷண ப்ரகரணம் ஆகும். “ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்” என்று தொடங்கி, ” நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது” என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள் – ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி கருணை கொள்வதை விளக்கும் பகவத் நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம் ஆகும். ”ஸ்வதந்த்ரணை” என்று தொடங்கி அதன் பிறகு உள்ள அனைத்தும், ஆசார்யனே பேறு என்பதையும், அவரே பேற்றை அடையும் வழி என்பதையும் விளக்கும் சரம ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம் ஆகும். இப்படியாக ஆறு மற்றும் ஒன்பது வகையாகப் பிரிகின்ற காரணத்தினாலேயே “பேறுதருவிக்குமாள் தன் பெருமை” மற்றும் “திருமகள் தன்” என்ற இரண்டு தனியன்களும் ஏற்பட்டன. எனவே இரண்டு வகையில் பிரித்தாலும் எந்தத் தோஷமும் இல்லை.

மூலம் - இப்ப்ரபந்தந்தான் தீர்க்கசரணாகதியான திருவாய்மொழி போலே த்வய விவரணமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில், திருவாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்று பத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் நாலு பத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிகபந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, ததநுரூபார்த்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினாப்போலே, இதிலும் ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏததுபாயாதிகாரி நிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாரா பேசுஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ததுபதேஷ்டாவான ஆசார்யனளவில் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்தயநுவர்த்தந்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹாவிச்வாஸ ஹேதுவான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபயோபேய சரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும் பூர்வ வாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்தமான ஸ்வீகார உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாயல்ல திராமையாலும், திநசர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிறவதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்ய லக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவானவாசார்யன்படி சொல்லுகிறதாகையாலும் த்வய விவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை.

விளக்கம் - தீர்க்க சரணாகதியான திருவாய்மொழி போன்று இந்த நூலும் த்வய மந்த்ரத்தின் விளக்கமாகவே உள்ளது. எப்படி? திருவாய்மொழியின் முதல் மூன்று பத்துக்களால் த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாம் வாக்கிய பொருள்; அடுத்து மூன்று பத்துக்களால் த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் வரியின் பொருள்; அடுத்து உள்ள நான்கு பத்துக்களால் அப்படிப்பட்ட உபாயத்திற்கு வேண்டிய குணங்கள், ஆத்மா மற்றும் ஆத்மாவுடன் தொடர்புடைய பெண்கள் ஆகியவற்றில் தனக்கு நசையற்ற நிலை, ஸர்வேச்வரனுடன் தனக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள உறவுமுறை, இவற்றைத் தான் வேண்டியபடியே அவனிடம் பெற்ற நிலை ஆகிய பலவற்றையும் கூறி, இப்படியாக த்வயத்தின் ஆழ்பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதே போன்று இங்கும், முதலில் புருஷகாரம், தொடர்ந்து உபாயம், தொடர்ந்து உபாய அதிகாரியின் நிலை ஆகியவை கூறப்பட்டதால் த்வயத்தின் முதல் வாக்கியத்தின் பொருள் கூறப்பட்டது; அதிகாரியின் நிலையைக் கூறும்போது, உபேயத்தைப் பெற என்ன தகுதி இருக்கவேண்டும் என்பதைக் கூறும்போது, இரண்டாவது வரியின் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. அடுத்து உள்ள மூன்று ப்ரகரணங்கள் மூலம் த்வயத்தை உபதேசம் செய்த ஆசார்யன் குறித்து இந்த அதிகாரிக்கு உண்டாக வேண்டிய எண்ணங்கள், ஒழுக்குமுறைகள், மஹாவிச்வாசம் உண்டாவதற்கு எம்பெருமான் இவனிடம் காண்பித்த காரணம் இல்லாத கடாசுஷம் என்பதன் பெருமை, இரண்டு வரிகள் மூலம் கூறப்பட்ட உபாய உபேயங்களின் எல்லை நிலம் பற்றிய கருத்து ஆகியவற்றைக் கூறி முடிக்கிறார். இதனால் இவை த்வய மந்த்ரத்தின் விளக்கம் என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - இப்படி த்வயவிவரணமானவிதிலே த்வயந்தன்னிற்போலே மற்றை ரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோத்தங்களாயிருக்கும் ; எங்ஙனேயென்னில்: அஹமர்த்தத்துக்கு என்று தொடங்கி அடியானென்றிறே என்னுமளவாகவும், ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம் என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி இத்யாதியாலும், தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது என்று தொடங்கி, இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் என்கிறதற்குக் கீழிலுள்ளத்தாலும் நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி இத்யாதியாலும், உபேயத்துக்கிளைய பெருமானையும் இத்யாதியாலும், கைங்கர்யந்தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது, இத்யாதியாலும் த்ருதீயபதார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. அஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதியாலும், ப்ராபகந்தர பரித்யாத்யாகத்துக்கு இத்யாதியாலும் உபாயாந்தர த்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகையாலே தத்த்யாஜ்யதையையும் த்யாகப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதுதனக்குஸ்வரூபம் இத்யாதியாலும், ப்ராப்திக்குபாயமவன் நினைவு இத்யாதியாலும் மாமேகம் சரணம் என்கிற பதங்களி லர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. ப்ரபத்தயுபாயத்துக்கு இத்யாதியாலே வ்ரஜ என்கிற ஸ்வீகார வைலக்ஷண்யஞ் சொல்லப்பட்டது. அவனிவனை என்று தொடங்கி, ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரும் பாராதந்தர்யம் ப்ரபலம் என்னுமளவும், ஸர்வ பாபங்களையுந் தள்ளி அங்கீகரிக்கும் மீச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும், க்ருபாபலமுமநுபவித்தேயறவேணும் என்று, பலஸித்தியில் கண்ணழிவில்லாமையுஞ் சொல்லுகையாலே உத்தரார்த்தத்திலர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – இவ்விதம் த்வயத்தின் விளக்கமாகவே உள்ள இந்த நூல், திருமந்திரம் மற்றும் சரமச்லோகம் ஆகிய இரண்டின் ஆழ்பொருள்களையும் தன்னில் கொண்டதாகவே உள்ளது. எப்படி? “அஹமர்த்தத்துக்கு” என்று தொடங்கி, “அடியானென்றிறே” என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள், “ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்” என்னும் சூர்ணை ஆகியவற்றின் மூலம் ப்ரணவத்தின் பொருள் கூறப்பட்டது. “ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி” என்பதாலும், “தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது” என்று தொடங்கி, “இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும்” என்று முடியும் சூர்ணைகளாலும் நம: என்பது விளக்கப்பட்டது. “ப்ரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி” என்பதாலும், “உபேயத்துக்கிளைய பெருமாளையும்” என்று உள்ள சூர்ணையாலும், “கைங்கர்யந்தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது” என்பதாலும் நாராயணாய என்பது விளக்கப்பட்டது. “அஞ்ஞானத்தாலே” என்னும் சூர்ணை, “ப்ரபகந்தர பரித்யாத்யாகத்துக்கு” என்னும் சூர்ணை ஆகியவை மூலம் மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுதல் என்பதைக் காரணங்களுடன் கூறுவதால், அந்த உபாயங்களை எப்படிக் கைவிடவேண்டும் என்று கூறுவதால் – இவை மூலம் ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்பது விளக்கப்பட்டது. “இது தனக்கு ஸ்வரூபம்” என்பதன் மூலமும், “ப்ராப்திக்குபாயமவன் நினைவு” என்பதன் மூலமும், மாமேகம் சரணம் என்பது விளக்கப்பட்டது. “ப்ரபத்தயுபாயத்துக்கு” என்பதன் மூலம் வ்ரஜ என்ற பதம் விளக்கப்பட்டது. அதாவது பற்றுவதன் மேன்மை உரைக்கப்பட்டு, “அவன் இவனை” என்று தொடங்கி, “ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரும் பாராதந்தர்யம் ப்ரபலம்” என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகளில், அனைத்துப் பாவங்களையும் நீக்கி ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்கின்ற அவனது ஸ்வதந்த்ரத்தைக் கூறுகிறார். “க்ருபாபலமுமநுபவித் தேயறவேணும்” என்பதன் மூலம், பலத்தைப் பெறுகின்ற குறிக்கோளில் மாற்றம் இல்லாமையும் கூறுவதால் இவை – அஹம் த்வா என்று தொடங்கும் இரண்டாவது வரியின் விளக்கம் ஆகின்றன.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷணமும் ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானமும்

1. வேதார்த்தமறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே.

அவதாரிகை - ப்ரமாதாவானவன் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிச்சயிப்பது. அந்த ப்ரமாணந்தான், ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்ட விதமாகச் சொல்லுவர்கள். அதில் “ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா:” இத்யாதியில் சொல்லுகிற பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அங்கீகரித்து, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோகமந்தர்பவிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியக்ரஹ்ணயோக்யங்களிலும், அநுமானம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்த வ்யாப்தி க்ரஹ்ணாநுரூபமான கதிபயபரோக்ஷார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும், அதீந்த்ரியார் தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அது தன்னிலும் “வேதே கர்த்ராத்யபாவாத் பலவதி ஹி நயைஸ் த்வந்முகே நீயமானே தந்மூலத்வேந மாநம் ததிதரதகிலம் ஜாயதே” என்கிறபடியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப் பற்ற, ஸ்வத: ப்ராமாண்யமுடைய வேதமே ப்ரபல ப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச் செய்கிற அர்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்யமென்னுமிடம் தோற்றமுதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாகவங்கீகரித்துக் கொண்டு ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலேயருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - உண்மையான ஞானத்தைத் தேடும் ஒருவன், தகுந்த ப்ரமாணம் கொண்டு அல்லவோ ப்ரமேயத்தை அறிவான் (ப்ரமாணம் = உண்மையை அறிந்து கொள்வதற்கான சாதனங்கள், ப்ரமேயம் = ப்ரமாணத்தால் அறியப்படும் பொருள்)? இத்தகைய ப்ரமாணம் என்பதை ப்ரத்யக்ஷம் தொடக்கமாக எட்டுவிதமாகப் பிரித்துக் கூறுவார்கள் (இவை ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஆகமம், உபமானம், அருத்தாபத்தி, அபாவம், சம்பவம் மற்றும் ஜதிஹ்யம்). இதில் வேதங்களின் கொள்கைகளுக்குப் புறம்பாக உள்ளவர்களும் (பாஹ்யர்), வேதவரிகளுக்குத் தவறான பொருள் உரைப்பவர்களும் (குத்ருஷ்டி), ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா: - ப்ரத்யக்ஷத்தை மட்டுமே உலோகாயதர்கள் ஏற்கின்றனர் என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளனர். ஆனால் இந்த நூல் ஆசிரியரான ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அப்படி அல்ல (ஸ்வாமி எப்படி ஆராய்கிறார் என்பதை அடுத்துள்ள பல வரிகளில் கூறுகிறார்). ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம் மற்றும் ஆகமம் ஆகிய மூன்றையும் ப்ரமாணங்களாக ஏற்றார். மற்ற ஐந்து ப்ரமாணங்களையும் இந்த முன்றிலேயே அடக்கினார் (அநுமானத்தில் உபமானம், அருத்தாபத்தி, சம்பவம்; ப்ரத்யக்ஷத்தில் அபாவம்; ஆகமத்தில் ஜதிஹ்யம் என அடக்கினார்). இவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் என்பதை இந்த்ரியங்களால் அறிந்து உணரக்கூடிய பொருள்களுடன் தொடர்புபடுத்தியும்; அனுமானம் என்பதை இந்த்ரியங்களால் பெறப்படும் ஞானம் மூலமாக, ஆனால் அந்த

இந்தரியங்களால் நேரடியாக அறிய இயலாத பொருள்களுடன் தொடர்புபடுத்தியும்; இந்தரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்களுக்கு சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணம் என்றும் உறுதிபட உரைத்தார். இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் கூட, தாங்கள் ப்ரமாணமாக நிலை நிற்பதற்கு வேறு ஒரு மூலப்ரமாணத்தை நாடுகின்றன என்பதை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம் (14) - வேதே கர்த்ராத்யபாவாத் பலவதி ஹி நயைஸ் த்வந்முகே நீயமானே தந்மூலத்வேந மாநம் ததிதரதகிலம் ஜாயதே - திருவரங்கத்தில் கண்வளர்பவனே! யாராலும் இயற்றப்படாதது என்பதால் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதான வேதங்கள், பலவிதமான ந்யாயங்களால் உன்னையே ப்ரமாகக் கொண்டுள்ளன - என்பதன் மூலம் அறியலாம். மனிதர்களால் இயற்றப்பட்ட மற்ற சாஸ்த்ரங்களான இதிஹாஸம் போன்றவை போல் அல்லாமல், வேதங்கள் தங்களுக்கு வேறு எதுவும் ப்ரமாணமாக இருக்கவேண்டிய அவசியம் அல்லாமல், தாங்களே தங்களுக்கு ப்ரமாணமாக உள்ள தன்மை கொண்டுள்ளதால், அத்தகைய வேதங்களே அனைத்து விதமான ப்ரமாணம் என்று உறுதிபடக் கூறினார். இப்படிப்பட்ட வைதிகர் என்பதால், இந்த நூலில் தாம் கூறுபவை அனைத்தும் வேதங்களால் முழங்கப்பட்டவையே என்று கூற எண்ணினார். ஆக முதலில் வேதங்களை ப்ரமாணமாக உரைத்து, அப்படிப்பட்ட வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உறுதிபட உரைக்கும் முறையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அகிலஹேய ப்ரத்யதீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈச்வரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனாயிருக்குமாபோலேயிறே அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலே வேதம் அகில ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் “வாசா விருப நித்யாயா” இத்யாதி ச்ருதியாலும், “அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வா ப்ரஸூதய:” இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படா நின்றதிறே. இந்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, தத்பௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதௌ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாசக்திருபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும் பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படியிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே “ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யமுத் த்ருத்ய புஜமுச்யதே, வேதாத்தாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசுவாத் பரம்” என்று ஐதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினேற்ற மெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றியிறே “சுடர்மிகு சுருதி” யென்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தது. அவரைப் பின் செல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும் “ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்” என்றாரிறே.

விளக்கம் - அகில ஹேய ப்ரத்யதீகத்வம் (தான் குற்றம் இல்லாமல் இருப்பதுடன் அல்லாமல், தன்னை அண்டியவர்களின் குற்றங்களையும் நீக்கும் தன்மை), கல்யாணைகதாநத்வம் (தானும் ஆனந்தமாக இருந்து, மற்றவர்களையும் ஆனந்தமாக வைத்தல்) என்னும் இரண்டு தன்மைகள் மூலம் ஸர்வேச்வரன் அனைத்துவிதமான

பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உள்ளான். இதே போன்று, மனிதர்களால் இயற்றப்படாத தன்மை, என்றும் நிலையாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டாலும் மற்ற ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் வேதங்கள் வேறுபட்டதாகவே உள்ளன. வேதத்தின் இந்தத் தன்மைகள் கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றன:

- வாசா விருப நித்யயா - என்றும் உள்ள வேதங்களால் போற்றப்படும் அழகுள்ளவனே!
- அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யாயதஸ் ஸர்வா ப்ரஸூதய: - எந்த வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அனைத்தும் படைக்கப்படுகிறதோ, தோற்றமும் முடிவும் அற்றதாக உள்ளதோ, அந்த வேதங்கள் திவ்யமான வாக்குகளாக உள்ளன. இவை ஸர்வேச்வரனால் வெளிப்பட்டன.

மேலே உள்ள வரிகள், வேதங்களின் நித்யமாக உள்ள தன்மையை உணர்த்துவதால், அவை மனிதர்களால் செய்யப்படாத தன்மையையும் உணர்த்துவதாகவே உள்ளன. மனிதர்களால் செய்யப்படாத காரணத்தினால் வேதங்கள் மயக்கம் ஏற்படுத்தும் தன்மை (பிரமம்), வஞ்சனையான கருத்து (விப்ரலம்பம்), குறிக்கோள் இல்லாமல் ஏதோ கூறுதல் (பிரமாதம்) மற்றும் காரணங்களின் வலிமை இல்லாத நிலை (அசக்தி) ஆகிய தோஷங்கள் சிறிதும் இல்லாதபடி உள்ளன. இவை அனைத்தும் மனிதர்களால் செய்யப்படும் பொருள்களுக்கு அல்லவோ உண்டாகும் தோஷங்கள்? இந்தக் குற்றங்கள் இல்லாத காரணத்தினால் இவற்றுக்கு மேலான சாஸ்த்ரம் ஏதும் இல்லை. இதனால்தான் இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களால் ஒரே குரலில் - ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யமுத் த்ருத்ய புஜமுச்ச்யதே, வேதாத்தாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசுவாத் பரம் - உண்மை, உண்மை, கைகளை உயர்த்திக் கூறுகிறேன், வேதங்களைக் காட்டிலும் மேலான சாஸ்த்ரம் இல்லை, கேசுவனை விட உயர்ந்த தெய்வம் இல்லை - என்று கூறப்பட்டது. வேதங்களின் மேன்மையை உணர்ந்த காரணத்தால் அல்லவோ நம்மாழ்வார் - சுடர்மிகு சுருதி - என்று அருளிச்செய்தார்? வேதங்களே சிறந்த ப்ரமாணங்கள் என்று ஆராய்பவர்கள் வரிசையில் தலைவராக உள்ள ஸ்வாமி பராசரபட்டரால் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-19) - ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் - முதலில் வேதங்கள் ப்ரமாணம் - என்று கூறப்பட்டது காண்க.

வ்யாக்யானம் - இத்தை வேதமென்கிறது, "வேதயதீதி வேத:" என்கிற வ்யுத்தபக்தியாலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகதவ்யாத் மகமாயிருக்கும். அதை இவ்விடத்தில் உபயபாக ஸாமாந்யவாசியான வேதசப்தத்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது. அர்த்தமென்று பூர்வபாக ப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும்

உத்தரபாக ப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் “அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா” என்றும், “அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; அகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதந்ரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் “ஸ ஆத்மா அங்காந்யந்யா தேவதா:” என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகல தேவதைகளும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகார மறியாதார் அவ்வோ தேவதா மாத்ரங்களையுத்தேசித்துப் பண்ணும் கர்மமும் வஸ்துகத்யா பாகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். “யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாச்நாந் ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே” என்னக்கடவதிறே. “யேப்யந்ய தேவதா பக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா:, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்” என்று தானேயருளிச் செய்தானிறே. ஆகவே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு பகவதாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதந்ரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையுமறியலாயிருக்கையலே, பாகத்வய ப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மங்க ளென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில், கர்மந்தான் புபுஷுக்களுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதநமாய் முபுஷுக்களில் பக்தி நிஷ்ட்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூப மாயிறேயிருப்பது.

விளக்கம் – வேதங்களை வேதம் என்று பெயரிட்டது ஏன் என்றால், வேதயதீதி வேத: என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களை அறிந்து கொள்ள எண்ணுபவர்களுக்குத் தங்களைத் தாங்களே அவை காண்பித்துக் கொடுப்பதால் ஆகும். இப்படிப்பட்ட வேதங்கள், தங்களிடம் கூறப்பட்டுள்ள பொருள் மேன்மை காரணமாக, இரண்டு பாகங்கள் கொண்டவையாக உள்ளன. இப்படிப்பட்ட இரண்டு பாகங்களையும், இங்கு பொதுவாக வேதம் என்ற பதம் குறிப்பிடுகிறது. “அர்த்தம்” என்பது - முதல் பாகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மங்கள், பின் பாகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பரப்ரஹ்மம் - என்பதைக் கூறுகிறது. பூர்வ மீமாம்ஸையானது - அதாதோ தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா - வேதங்களை ஓதிய பின்னர், அந்தக் காரணத்தால் தர்மத்தை அறிய ஆவல் கொள்ளவேண்டும் - என்று தொடங்கியது. உத்தரமீமாம்ஸையானது - அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா - தர்மங்களை அறிந்த பின்னர், அந்தக் காரணத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அறிய ஆவல் கொள்ளவேண்டும் - என்றது. ஆக இந்த இரண்டு பாகங்கள் மூலமாக - ஆராதனை செய்யும் வழி முறைகளான கர்மமும், அந்தக் கர்மங்களால் ஆரதிக்கப்படும் பரம்பொருளும் - கூறப்பட்டன. ஸ ஆத்மா அங்காந்யந்யா தேவதா - பரம்பொருளே உயிராக உள்ளது; மற்ற தேவதைகள் சரீரங்களாக உள்ளன - என்று கூறுவதன் மூலம் அக்னி, இந்த்ரன் உள்ளிட்ட அனைத்து தேவதைகளும் பகவானின் சரீரம் என்பதை உணரலாம். இதன் மூலம் கர்மங்கள் பகவானின் ஆராதனை வடிவமாக உள்ளதையும் அறியலாம். இதனை உணர்ந்தவர்களிடம் - அக்னி, இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்குச் செய்யும் ஆராதனம் அவர்களது அந்தர்யாமியாக உள்ள பகவானுக்குச் செய்வதாகவே அமைகிறது - என்ற ஞானம் உண்டாகிறது. இதனால், கர்மங்கள்

அனைத்தும் பகவத் ஆராதனம் என்ற சிந்தனை தெளிவாகவே அமைந்துவிடும். இப்படிப்பட்ட ஞானம் இல்லாதவர்கள், அந்தத் தேவதைகளைக் கருத்தில் கொண்டு செய்யும் ஆராதனைகள் அனைத்தும், அவற்றின் இயல்பு காரணமாக எம்பெருமானின் ஆராதனைகளாகவே சென்று முடிந்து விடும். தசஷஸ்திரி - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாந் ஸர்வபூதாந் தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே - யார் ஒருவன் பித்ருக்கள், தேவர்கள், அக்னியுடன் கூடிய அந்தணர்கள் ஆகியவர்களை வணங்குகின்றானோ, அவன் அனைத்து உயிர்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ள விஷ்ணுவையே ஆராதிப்பதாக ஆகிறது - என்றது. இதனைக் கீதையில் (9-23) - யேப்யந்ய தேவதா பக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா:, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம் - அர்ஜுனா! யார் ஒருவன் மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தி கொண்டவனாக, அந்தத் தேவதைகளை ஆராதிக்கிறானோ, அவன் அதனை என்னுடைய ஆராதனம் என்று உணராதவனாக, என்னையே ஆராதிக்கிறான் - என்று தானே அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? ஆக அனைத்துக் கர்மங்களும் பகவானின் ஆராதனை என்பது தெளிவு அல்லவோ? இப்படியாக ஆராதனை உபாயமாக உள்ள கர்மம், ஆராதிக்கப்படும் பரம்பொருள் ஆகியவை குறித்து அறிவதற்காகவும், கைவிடத்தக்கதும் ஏற்கத்தக்கதும் எவை என்று அறிவதற்காகவும், வேதங்களில் பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தரபாகத்தால் கூறப்படுவது கர்மம் மற்றும் பரம்பொருள் என்பதை அறியவேண்டும். எப்படி? கர்மம் என்பது இன்பத்தை விரும்புவர்களுக்கு ஐச்வர்யத்தை அளிப்பதாகவும், முமுக்ஷுக்களில் பக்தியில் நின்றவர்களுக்கு பக்தியின் அங்கமாகவும், முமுக்ஷுக்களில் ப்ரபந்நர்களுக்கு பகவத் கைங்கர்யத்தை அளிப்பதாகவும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடியறியவே, அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு இது உபாஸநாங்கத்வேந உபாதேயம், ஐச்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமானவாகாரத்தால் த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். அநந்ய ஸாதநர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே கைங்கர்ய ரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தையறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளையெல்லாமறிய வேண்டுகையாலே விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபமறியலாம். அதில் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிறதா கையாலே கைவல்யத்தின் வேஷமுறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வ ப்ராப்யத்வங்களையறியவே ததநுபாவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். ததுபாஸ்யத்வ சரண்யத்வங்களையறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதநவிசேஷங்களையறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசய போக்யக்தையையும் அநந்ய ஸாத்யத்வத்தையும் தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்சிக்கவே ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாகவறியலாம். ஆக இப்படியிருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதந ஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுனென்னக் குறையில்லை.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள கர்மத்தின் தனித்தன்மையை அறிவதற்கு - அளவற்றதாகவும், அழிவற்றதாகவும், பலமாக உள்ளதாகவும் இருக்கும் பரம்பொருளை அடைய விரும்பும் பக்தி நிஷ்டர்களுக்குக் கர்மம் என்பது பக்திக்கு அங்கமாக இயற்ற வேண்டியதாக இருப்பதாகும்; செல்வத்தை விரும்புகிறவர்கள் செல்வத்தை நோக்கினால் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைக் காண நேர்ந்தால், அந்தக் கர்மங்கள் கைவிடத்தக்கவை எனவை என்று உணர்த்துவதாக இருக்கும் (அதாவது எப்படிப்பட்ட கர்மம் ஏற்கத்தக்கது, எது விடத்தக்கது என்றார்). ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானிடம் மட்டுமே நிலை நிற்பவர்களுக்கு, இப்படிப்பட்ட கர்மங்கள் மூலம் அடையவேண்டியது ஏதும் இல்லாமையால் கர்மங்கள் என்பது அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் கைங்கர்ய வடிவமாக இருக்கும்; ஆனால் பக்தியில் நிற்பவர்கள் செய்கின்ற கர்மங்கள், இவர்களுக்குக் (ப்ரபந்தர்களுக்கு) கைவிடத்தக்கதாக இருக்கும். பரம்பொருளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும்போது, அவனது ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் (அவனால் நியமிக்கப்படும் அனைத்தும்) ஆகியவற்றை அறியவேண்டும். ஆகவே அப்போது அவனது விபூதிகளாக உள்ள சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகியவற்றை அறியலாம். ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றின் வடிவமாகவே உள்ள சேதனங்களின் ஸ்வரூப ஞானம் அப்போது உண்டாவதால், ஆத்ம அனுபவம் உள்ளிட்ட கைங்கர்யங்களின் தன்மைகளை அப்போது அறியலாம். பரம்பொருளின் சேஷித்வத்தை (எஜமானத்தன்மை) அறிவது என்பதே அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் மூலம் கிட்டும் புருஷார்த்தம் என்றும், அவனது ப்ராப்யத்தை அறிவது என்பதே அவனை அனுபவிக்கின்ற அனுபவம் மூலம் கிட்டும் புருஷார்த்தம் என்றும் அறியவேண்டும் (ப்ராப்யம் என்றால் அனுபவிக்கத் தக்கவனாக இருத்தல்). பரம்பொருளின் பக்திக்கு விஷயமாக உள்ள தன்மையை அறியவே (உபாஸ்யத்வம்) அவனை அடைவதற்கான சாதனமான பக்தியின் விசேஷம் என்பதை அறியவேண்டும் என்றும், பக்தி மார்க்கத்தில் இல்லாதவர்களுக்கு அவன் வேறு விதத்தில் உபாயமாக இருத்தல் என்பதை அறியவே, அவனை அடைய உதவும் ப்ரபத்தி விசேஷம் என்பதை அறியவேண்டும் என்றும் அறியலாம். பரம்பொருளின் எல்லையற்ற இனிமையை அறியும் பொருட்டு, வேறு பலன்களைக் கைவிடுவது என்பதை அறியலாம். மற்ற எதனது உதவியும் இன்றி, தான் மட்டுமே உதவும் பரம்பொருளின் தன்மை மற்றும் அவனுக்குச் சரீரமாக இருந்தபடி அவனுக்கு வசப்பட்டுள்ள ஆத்மாவின் தன்மை ஆகியற்றை அறிந்து கொள்வதற்காக, மற்ற சாதனங்களைக் கைவிடுதல் என்பதை அறிய வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - “த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிசுஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வோ பாகஸ் த்வதீஹா குணவிபவ பரிஜ்ஞாபநைஸ் த்வத் பதாப்தௌ” என்றிறே பட்டரருளிச் செய்தது. இப்படி பாகத்வய ப்ரதிபாத்யங்களான இவ்வர்த்தங்களை அறுதியிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்க பலாதிகளையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதியாதிகளையும் ஸம்சய விபர்யமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் செய்யும்போது ஸகலசாகாப்ரத்யய ந்யாயத் தாலும், ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும் செய்யவேண்டும். அதில் ஸகல சாகாப்ரத்யய ந்யாயமாவது :- ஒரு வாக்யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய

அங்கோபாங்காதிகள் நேராகவறிகைக்காக, சாகாந்தரங்களெல்லாத்திலும் ஸஞ்சரித்து அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதங்களையும் சமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயமாவது – ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒரு வாக்யம் ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அல்லாத வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கபிமதமானவர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. இதுதான் மஹாமதிகளான மஹர்ஹிகளுக்கொழிய, அல்லாதார்க்குச் செய்யப்போகாமையாலே உபப்ரும்ஹணங்கள் கொண்டே நிர்ணயிக்கவேணும். ஆகையாலே தந்நிர்ணாயகங்க ளையருளிச் செய்கிறார் “ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே” என்று. ஸ்ம்ருதிகளாவன – ஆப்தரான மந்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்களான தர்ம சாஸ்த்ரங்கள். இதிஹாஸங்களாவன – புராவ்ருத்த ப்ரதிபாதகங்களாக ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகள். புராணங்களாவன – ஸர்காதிபஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாத்ம வைஷ்ணவாதிகள். வேதார்த்தமறுதியிருடுவது இவற்றாலேயென்று இப்படி நியமேநவருளிச்செய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்த்யா நிர்ணயிருக்குமளவில், அல்ப ச்ருதனானவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலுஷ்ய ஹேதுவாமென்று நினைத்து. இந்நியமந்தான் “இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத், பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி” என்று பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதியிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபக்ரமவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே, புருஷகார வைபவம் தொடங்கி ஆசார்யாபிமாந பர்யந்தமாக இப்ரபந்தத்திலிவரருளிச் செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம் உபப்ர்ம்ஹணங்கள் கொண்டே நிச்சயித்தருளிச் செய்கிறாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான் தத்ததர்த்தங்களருளிச் செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸம்ப்ரதிபந்தம். ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமென்னுமிடமும், ததர்த்த நிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமமுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஆக மேலே உள்ள பலவற்றாலும் நாம் அறிவது - வேதங்களின் பூர்வபாகத்தில் ஆராதனை வடிவமான கர்மம், உத்தர பாகத்தில் ஆராதிக்கப்படும் பரம்பொருள் - என்பதாகும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் (2-19) - த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வோ பாகஸ் த்வதீஹா குணவிபவ பரிஜ்ஞாபநைஸ் த்வத் பதாப்தௌ - ஸ்ரீரங்கநாதா! வேதங்களின் பூர்வபாகம் என்பது உன்னுடைய ஆராதனையில் முடிகிறது - என்றது காண்க. இப்படியாக இந்த இரண்டு பாகங்களிலும் கூறப்படுவது இவை இரண்டு மட்டுமே என்பதை நிச்சயம் செய்வது என்பது - கர்மத்தின் தன்மை, அங்கங்கள், பலன் போன்றவைகளையும், பரம்பொருளின் ஸ்வரூப ரூப விபூதி குணங்களையும் மிகவும் தெளிவாக சந்தேகம் இன்றி அறிதல் என்பதே ஆகும். இவ்விதம் செய்யும்போது சகலசாகா ப்ரத்யய ந்யாயம் மூலமும், சகல வேதாந்த ப்ரத்யய நியாயம் மூலமும் செய்தல் வேண்டும் (ஸகல சாகா ப்ரத்யய ந்யாயம் என்பது பூர்வபாகத்தை அறிய

உதவும், ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயம் என்பது உத்தர பாகத்தை அறிய உதவும்). ஸகல சாகாப்ரத்யய ந்யாயம் என்றால் – ஒரு வேத வரியில் கூறப்பட்டுள்ள பொருளை, அதன் அங்கம் உள்ளிட்ட தன்மைகளுடன் சரியாக அறிந்து கொள்வதற்காக, அந்த வரி உள்ள சாகையை விட்டு, மற்ற சாகைகளுக்குச் சென்று, அவற்றில் அந்தப் பொருளைப் பற்றி என்ன கூறப்பட்டதோ அவற்றை அறிந்து, அவைகளுக்குள் முரண்பட்ட பொருளை விலக்கி, தனக்கு வேண்டிய பொருள் அறிதல் ஆகும். ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயம் என்றால் – ஓர் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டதை அறிவதற்காக மற்ற உபநிஷத்துக்களுக்குச் சென்று, அங்கு கூறப்பட்டவற்றை அறிந்து, அவற்றுக்குள் முரண்பாடு உண்டாகாமல், தனக்கு விருப்பமானவற்றை அறிதல் ஆகும். மேலே கூறிய ந்யாயங்கள் மூலமாக ஒரு பொருளைப் பற்றி நிச்சயம் செய்தல் என்பது, மிகவும் அறிந்தவர்களான மஹரிஷிகளுக்கு மட்டுமே கைகூடும். இவை மற்றவர்களால் இயலாது. அகவே மற்றவர்கள் இது போன்று செய்ய முடியாமல், வேதங்களின் பொருளை விவரிக்கும் மற்ற நூல்கள் எவை என்று – ஸ்ம்ருதி - என்பதில் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ம்ருதிகள் என்பவை உண்மையான பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களான மனு, அத்திரி, விஷ்ணு, ஹாரீதர், யாஜ்ஞவல்க்யர் போன்றவர்களால் கூறப்பட்ட தர்மசாஸ்த்ரங்கள் ஆகும் (18 ஸ்ம்ருதிகள் = மனுஸ்ம்ருதி, ப்ரகஸ்பதிஸ்ம்ருதி, தசுஷஸ்ம்ருதி, இயமஸ்ம்ருதி, கௌதமஸ்ம்ருதி, அங்கிரஸ்ம்ருதி, யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி, ப்ரதேசஸ்ம்ருதி, சாதாதபஸ்ம்ருதி, பராசரஸ்ம்ருதி, ஸம்வர்த்தஸ்ம்ருதி, உசனஸ்ம்ருதி, சங்கஸ்ம்ருதி, லிகிசஸ்ம்ருதி, அத்திரிஸ்ம்ருதி, விஷ்ணுஸ்ம்ருதி, ஆபஸ்தம்பஸ்ம்ருதி, ஹாரீதஸ்ம்ருதி). இதிஹாஸம் என்பவை முன்னர் நடந்த நிகழ்வுகளைக் கூறும் ஸ்ரீஇராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்றவை ஆகும். புராணங்கள் என்பவை ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம், வம்சம், வம்ச சரிதம் மற்றும் மந்வந்த்ரம் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாகும். இவை ப்ராஹ்மபுராணம், பாத்ம புராணம், விஷ்ணு புராணம் போன்றவை ஆகும் (18 புராணங்கள் – ப்ரஹ்ம, பத்ம, விஷ்ணு, பாகவத, சைவ, பவிஷ்ய, நாரதீய, மார்க்கண்டேய, ஆக்நேய, ப்ரமகைவர்த்த, லைங்க, வராக, சாந்த, வாமன, கூர்ம, மச்ச, காருட, ப்ரம்மாண்ட புராணங்கள்). இவற்றைக் கொண்டே வேதங்களின் ஆழ்பொருளை நிச்சயம் செய்யவேண்டும் என்று ஏன் அருளிச்செய்தார்? இவை இல்லை என்றால் அறிவு குறைந்தவர்கள், தங்களது குறைந்த அறிவு கொண்டு, தாங்களாகவே பொருளை நிச்சயம் செய்ய முனைந்தால், முரணான அர்த்தத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு, தவறான ஞானம் உண்டாகிவிடும். இத்தகைய விபரீதஞானம் என்பது வேதங்களின் உண்மையான பொருளை அறிந்து கொள்ளத் தடையாக மாறிவிடும் என்று கலங்கியதன் காரணமாகவே, இவற்றின் (இதிஹாசம் போன்றவை) மூலம் அறிய வேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார். இந்தக் காரணத்தினால்தான் பாருஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதியில் – இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத், பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி - குறைந்த அறிவு கொண்டவனைப் பார்த்து வேதங்கள், "இவன் என்னை வஞ்சித்து விடுவான்", என்று அச்சம் கொள்கின்றன; ஆகவே இதிஹாஸம் மற்றும் புராணம் மூலமே வேதங்களை அறியவேண்டும் – எனப்பட்டது. இப்படியாக இவர் தொடங்கியுள்ள காரணத்தினால், புருஷகாரவைபவம் தொடக்கமாக

ஆசார்ய அபிமானம் இறுதியாக, இந்த ப்ரபந்தத்தில் ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும் வேதக் கருத்துக்கள் அனைத்தும், உப ப்ரமாணங்கள் மூலமாகவே அருளிச் செய்யப்பட்டவை என்பது தெளிவாகிறது. இவற்றை அந்தந்த இடங்களில் தெளிவாக உணரலாம். ஆகவே இந்தச் சூர்ணை மூலம் – அனைத்து ப்ரமாணங்களிலும் வேதங்களே மிகவும் வலிமையான ப்ரமாணம் என்பதும், அப்படிப்பட்ட வேதங்களின் பொருளை நிச்சயம் செய்யும் முறையும் (புராணம் மூலம்) கூறப்பட்டது.

2. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்தமறுதியிடக்கடவது; மற்றையிரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலர்த்தமறுதியிடக்கடவது.

அவதாரிகை – இவற்றிலெத்தாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவதென்னவருளிச் செய்கிறார் ஸ்ம்ருதியாலேயென்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவற்றுள் (ஸ்ம்ருதி, இதிகாசம், புராணம் போன்றவை) எதன் மூலம் எந்தப் பாகத்தில் (உத்தர பாகம், பூர்வ பாகம்) பொருளை நிச்சயம் செய்யவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - உபப்ரும்ஹ்யமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண்டாய்த்து; அப்படியே உபப்ர்ம்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே, அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபாகோபப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்ததுபப்ர்ம்ஹணங் களைக் கொண்டே தத்தப்பாகார்த்த நிச்சயம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. அதைப் பற்ற ஆசார வ்யவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸ புராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்திலர்த்த நிச்சயம் பண்ணக் கடவதென்கிறார். இப்படி உபயவிதமான உபப்ர்ம்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது - அநதீதசாகாந்தரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களானவிவற்றாலே, அதீதசாகார்த்தங்களை அபேசுஷித விசேஷங்களோடே கூட நிச்சயிக்கை. ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநமும், இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மப்ரதிபாதநமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய ததாராதந ரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், இதிஹாஸ புராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவுமாகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை. ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்த்ரத: இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - பலவற்றாலும் கூறப்படும் வேதங்களுக்கு, அந்த வேதங்களில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளின் விசேஷத்தால் அல்லவோ இரண்டு பாகமாகப் பிரியும் வேறுபாடு

உண்டானது? ஆகவே, இது போன்று உபப்ரமாணங்களாகிற இதிகாசம் போன்றவற்றுக்கும் பொருள் விசேஷம் காரணமாக வேறுபாடு ஏற்படலாம் அல்லவோ? இவற்றில் ஸ்ம்ருதிகள் அனைத்தும் வேதங்களின் பூர்வபாகத்திற்கான உபப்ரமாணம் என்னும்படியும், இதிகாசம் மற்றும் புராணங்கள் அனைத்தும் வேதங்களின் உத்தரபாகத்திற்கு உபப்ரமாணங்கள் என்னும்படியும் செய்யப்பட்டன. ஆகவே வேதங்களின் அந்தந்த பாகங்களில் கூறப்பட்ட பொருளை, அந்தந்த பாகங்களுக்காக இருக்கின்ற உபப்ரமாணம் மூலமே நிச்சயம் செய்யவேண்டும். இவற்றில் – ஒழுக்கம் (ஆசாரம்), பிராயச்சித்தம் போன்றவற்றைக் கூறுகின்ற தர்மசாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக, வேதங்களில் கர்மங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்ற பூர்வபாகத்தின் அர்த்தத்தை நிச்சயம் செய்யவேண்டும். மேலும் பகவானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி, செயல்கள் ஆகியவற்றை உரைக்கின்ற இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகிய இரண்டின் மூலம், இவற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்ற உத்தரபாகத்தின் ஆழ்பொருளை அறிய வேண்டும். இப்படியாக இரண்டுவிதமான உபப்ரமாணங்கள் மூலமாக வேதங்களின் இரண்டு பாகங்களின் கூறப்படுகின்ற ஆழ்பொருளை உறுதி செய்தல் என்பது - அத்யயனம் செய்யப்படாத மற்ற சாகைகளில் உள்ள கருத்துகளுக்கு விளக்கம் அளிக்கவல்ல இவற்றின் மூலமாக, அத்யயனம் செய்யப்படும் சாகைகளின் ஆழ்பொருளை அவற்றின் விசேஷங்களுடன் நிச்சயம் செய்தல் என்பதாகும். என்றாலும் ஸ்ம்ருதிகளில் பரம்பொருளைப் பற்றியும், இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில் கர்மங்களைப் பற்றியும் கூறும் பகுதிகள் உள்ளதைக் காணலாம் (அதாவது மேலே உள்ள கருத்தான ஸ்ம்ருதிகள் கர்மங்களைப் பற்றியும், இதிகாசபுராணங்கள் பரம்பொருளைப் பற்றியும் கூறுகின்ற என்பதற்கு மாறாக). இது ஏன் என்பதைக் காண்போம். கர்மங்கள் என்பவை அவனது ஆராதனை வடிவமாகவே உள்ளன என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே, ஸ்ம்ருதிகளில் பரம்பொருளைப் பற்றிக் கூறப்பட்டன. எனவே இப்படியாகப் பிரித்துக் கூறுவதில் எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லை. பார்ஹஸ்த்ய ஸ்ம்ருதி - ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்த்ரத: இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே - வேதங்களின் பூர்வபாகம் என்ன கூறுகிறது என்பதை ஸ்ம்ருதிகள் கொண்டு நிச்சயம் செய்தல் வேண்டும்; அவற்றின் உத்தரபாகத்தின் ஆழ்பொருளை இதிகாச புராணங்கள் கொண்டு அறிதல் வேண்டும் - என்றது காண்க.

3. இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

அவதாரிகை - உத்தரபாகோபப்ரம்ஹண த்வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னி லொக்குமோவென்கிற சங்கையிலேயருளிச் செய்கிறார் மேல். அன்றிக்கே, ஏகபாக விஷயமானவிரண்டு உபப்ரம்ஹணங்களிலும் இன்னதுக்கு ப்ரபலம்மென்னுமத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று தாமே திருவுள்ளம் பற்றியருளிச் செய்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் – “வேதங்களின் உத்தரபாகத்தை விளக்குகின்ற இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகிய இரண்டிற்குள் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டா? அல்லது அவை இரண்டும் சமமாக ஒத்துப் போகுமோ?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அல்லது இந்தச் சூர்ணையில் – உத்தரபாகத்தின் ஆழ்பொருளை விவரிக்கவல்ல இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகிய இரண்டிற்குள் “இதுவே சிறந்தது” என்று ஏதோ ஒன்றைக் கூறவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டார் – என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - இவை இரண்டிலுமென்று தொடங்கி அதாவது ச்ரேஷ்ட பாகோபர்ம்ஹணதயா வந்த சேர்த்தியை உடைத்தானவியைரண்டிலும் வைத்துக் கொண்டு, ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால் புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்ய முண்டென்கை. புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிசயம், மத்யஸ்த்ததை, கர்த்துராப்தமத்வம் ஆகியவிவற்றாலே.

விளக்கம் - சிறந்த பாகம் என்று கூறப்பட்ட வேதங்களின் உத்தரபாகத்தைக் கூறுவதால் வந்த சேர்த்தியைக் கொண்ட இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில் – ப்ரமாணம் என்னும் தன்மையில் இதிகாசம் வந்தால், அதற்குப் புராணத்தைக் காட்டிலும் மேன்மை உண்டு. புராணத்தைக் காட்டிலும் இதிகாசத்திற்கு உள்ள மேன்மை என்னவென்றால் – மற்ற நூல்களில் எடுத்து கூறப்படுதல், நடுநிலைமை தவறாமல் உரைத்தல், நூலை இயற்றியவர்களின் நம்பகத்தன்மை போன்றவை ஆகும் (இவை பரிக்ரஹம், மத்யஸ்த்ததை, கர்த்துராப்தமத்வம் எனப்பட்டன).

வ்யாக்யானம் - இவற்றில் பரிக்ரஹமாவது, சாஸ்த்ரபரிக்ரஹம். வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸா தாஸீத் ஸாசஷாத் ராமாயணாத்மநா; மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரத சந்த்ரமா:; வ்யாஸ வாக்ய ஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா வேதசைலாவதீர்ணே ந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா; பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராந் நரஸ் தீவ்ராதிவௌஷதாத் பாரதச் சாஸ்த்ர ஸாரோயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத:; விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச பக்திர்பவதி கல்யாணி பாரதாதேவ தீமதாம் இத்யாதிகளலே புராண விசேஷங்களிலே இதிஹாஸம் ச்லாகிக்கப்படா நின்றதிநே.

விளக்கம் - முதலில் மற்ற நூல்களில் காட்டப்படுவது என்பதைக் காண்போம். கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம், புராண விசேஷங்களிலே இதிகாசம் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதைக் காணலாம்:

- காந்தபுராணம் - வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸா தாலீத் ஸாஷாத் ராமாயணாத்மநா - வேதங்களால் அறியப்படும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தசரதனுக்குப் புத்திரனாக அவதரித்தபோது, அந்த வேதங்கள் செய்தது என்னவென்றால், ப்ராசேதஸ் என்பவரின் புத்திரரான வால்மீகி முனிவர் மூலம் இராமாயணமாக உதித்தன.
- சைவபுராணம் - மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரத சந்த்ரமா: - வேதவ்யாஸர் தனது அறிவு என்னும் மத்து கொண்டு, வேதங்கள் என்னும் ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்தார். அப்போது இந்த உலகில் உள்ளவர்களின் நன்மைக்காக, அந்தக் கடலில் இருந்து மஹாபாரதம் என்ற சந்திரன் வெளிப்பட்டது.
- மார்க்கண்டேய புராணம் - வ்யாஸ வாக்ய ஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா வேதசைலாவதீர்ணே ந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா - மஹாபாரதம் என்னும் நதியானது, வேதங்கள் என்னும் மலையில் பிறந்து, அதர்மம் என்னும் மரங்களைச் சாய்த்தபடி வந்தது; வ்யாஸரின் சொற்கள் என்னும் வெள்ளம் நிறைந்தது; மக்களின் இதயங்களில் உள்ள இருள் என்னும் அழுக்கை நீக்கவல்லது.
- பவிஷ்ய புராணம் - பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராந் நரஸ் தீவ்ராதிவௌஷதாத் பாரதச் சாஸ்த்ர ஸாரோயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத: - மிகவும் கசப்பான மருந்தைப் பருகுவதற்குத் தயக்கம் கொள்ளும் மனிதன் போன்று, மனிதர்கள் வேதங்களில் உட்புகுந்து ஆழ்பொருளை அறியத் தயங்குகின்றனர்; இதனால் அவற்றின் சாரமாகவே காப்பிய வடிவில் மஹாபாரதம் செய்யப்பட்டது.
- பவிஷ்ய புராணம் - விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச பக்திர்பவதி கல்யாணி பாரதாதேவ தீமதாம் - மஹாபாரதம் செய்வது என்னவென்றால் ஸ்ரீமந்நாராயணன், அவனைப் பற்றிக் கூறுகின்ற வேதங்கள், அவற்றின் பொருளை அறிந்தவர்கள், அவற்றை உபதேசிக்கும் ஆசார்யர்கள், ப்ராஹ்மநிஷ்டர்கள் ஆகியோரிடம் நன்மையை ஏற்படுத்தும் பக்தியை நமக்கு உண்டாக்குகிறது.

வ்யாக்யானம் - மத்யஸ்த்ததையாவது யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ராஹ்மணாபுரா தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்மயம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்ராஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்யத்தில் யாதொரு குணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்த குணாங்குண தேவதையினுடைய மாஹாத்மயத்தைப் புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பஷபாதிகளாயிருக்கும்

புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பசுஷபாதமின்றின்கேயிருக்கை.

விளக்கம் – அடுத்து நடுநிலைமை என்பதைக் காண்போம். மச்ச புராணம் – யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணாபுரா தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ணயதே – எந்த ஒரு சுபநாளில், எந்த நான்முகனால், எந்த குணம் தலை தூக்கியபோது, எந்தப் புராணம் கூறப்பட்டதோ, அந்தந்த தேவதைகளின் பெருமை என்பது, அந்தந்த குணங்களுக்கு ஏற்றபடியே கூறப்பட்டது - என்றது. அதாவது அனைத்துப் புராணங்களையும் கூறியவன் நான்முகன்; அவனுக்கு எந்த ஒரு நாளில், மூன்று குணங்களில் எந்தக் குணம் அதிகமாக இருந்ததோ, அந்த நாளில், அந்தக் குணத்தின் அதிபதி தேவதையின் பெருமையை, அந்த நாளில் கூறப்பட்ட புராணம் உரைக்கிறது. ஆகவே இப்படியாக உள்ள புராணங்கள், ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடியவையே ஆகும். இது போன்று அல்லாமல் – லௌகிக விஷயம், வைதீக விஷயம் ஆகியவற்றை நிச்சயம் செய்வதில் குறிக்கோள் கொண்டவையாக, பாரபட்சம் இல்லாமல் இதிகாசம் உள்ளதால், அவை நடுநிலைமை தவறாதவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – கர்த்துராப்தமத்வமாவது ப்ரபந்தகர்த்தாவானவன் யாதா தர்சந ஸாமர்த்யத்தையும், யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனாயிருக்கை. அதேதிஹாஸ புராணயோரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ: குத: தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதே: வசநஸௌஷ்டவேந கர்த்துராப்த தமத்வாவகதேச்ச என்று தொடங்கி பரிக்ரஹாதிசயாதிகளாலே புராணாதிதிஹாஸ ப்ராபல்யம் ஸாமாந்யேந தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும்; மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹ விசேஷாவஸிதம் என்று தொடங்கி, தர்மேசார்த்தேச காமேச மோசேஷச பரதர்ஷப யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந் நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்; இதி லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாதி க்ருதத்வேந க்வசிதபி அபசுஷபாதித்வாச்ச புராணேப்யோ பலவத்தரம் என்னுமதளவாக, பரிக்ரஹாதிசயத்தாலும் மத்யஸ்த்த்யையாலும் புராணங்களிற் காட்டிலிதிஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - கர்த்துராப்தமத்வம் என்பது நூலை இயற்றியவரின் ஆப்தமத்வம் ஆகும். அதாவது, அந்த நூலை இயற்றியவர் உண்மையான பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல வலிமையையும், அப்படியாகத் தான் உணர்ந்தவற்றை உள்ளது உள்ளபடி மற்றவர்களுக்குப் புரியவைக்கும் ஆற்றலையும் கொண்டவராக உள்ள தன்மையே கர்த்துராப்தமத்வம் எனப்படுகிறது. இந்த விஷயம் உய்யக்கொண்டாராலும், பராசரபட்டராலும் கூறப்பட்டதைக் காண்போம்:

- தத்வநிர்ணயம் என்பதில் உய்யக்கொண்டார் - அதேதிஹாஸ புராணயோரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ: குத: தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதே: வசநஸௌஷ்டவேந கர்த்துராப்த தமத்வாவகதேச்ச - அதன் பின்னர் இதிகாசம் மற்றும் புராணம் ஆகிய இரண்டினுள் இதிகாசமே சிறந்து விளங்குகிறது, ஏன்? அவை மற்ற நூல்களில் ப்ரமாணங்களாக எடுத்தாளப்படுவதாலும், லௌகிகம் மற்றும் வைதிக விஷயங்களில் முன்னர் நடந்த சம்பவங்களை நடுநிலைமையுடன் கூறுவதாலும், முன்னுக்குப் பின் முரணான வரிகள் இல்லாமல் உள்ளதாலும், அவற்றை இயற்றியவர்கள் நம்பத்தகுந்தவர்கள் என்பதாலும் - என்று தொடங்கியுள்ளார். இதனால் மற்ற நூல்களில் எடுத்துக் கூறப்படுதல் போன்ற தன்மைகளால் இதிகாசங்களுக்கு புராணங்களைக் காட்டிலும் உள்ள சிறப்பை விளக்கினார்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் பட்டர் - மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹ விசேஷாவஸிதம் - புராணங்களைக் காட்டிலும் மஹாபாரதம் அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது - என்று தொடங்கினார். பின்னர் - தர்மேசார்த்தேச காமேச மோசேஷ பரதர்ஷப யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந் நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்; இதி லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாதி க்ருதத்வேந க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச புராணேப்யோ பலவத்தரம் - பரதவம்சத்தில் சிறந்தவனே! இந்த மஹாபாரதத்தில் காணப்படும் அறம், பொருள், வீடு, இன்பம் (தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம்) என்பதான பலவும் மற்ற எதிலும் காணப்படவில்லை; இதில் இல்லாதவை என்பது ஏதும் இல்லை; இதில் இல்லாத ஒன்று உள்ளது என்றால் அது மற்ற நூல்களிலும் இருப்பதில்லை எனலாம்; வேதங்களின் ஆழ்பொருள், மற்ற நூல்களின் ஆழ்பொருள் என்று பலவற்றையும் உணர்வதற்காகவே மஹாபாரதம் செய்யப்பட்டது; ஆகவே இது எந்த ஓர் இடத்திலும் பாரபட்சமாகக் கூறுவதில்லை; எனவே இது புராணங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ப்ரமாணம் ஆகும் - என்றார். ஆக நூல்களில் பரவலாக எடுத்துக் கூறப்படுவதாலும், நடுநிலைமை தவறாத காரணத்தாலும் இதிஹாசங்களைக் காட்டிலும் புராணங்களுக்கு உள்ள மேன்மையைக் கூறினார்.

4. அத்தாலேயது முற்பட்டது.

அவதாரிகை - அதின் ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார் அத்தாலே என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்தக் சூர்ணை மூலம் இதிகாசத்தின் மேன்மையை இவரும் இசைவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம் என்றும், இதிஹாஸ புராணாப்யாம் என்றும் ச்ருதிஸம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச் சொல்லுகிற வளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை. த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில் அல்பாஸ்தரமாதல் அப்யர்ஹிதமாதலிறே முற்படுவது. அதில் அல்பாஸ்தரமன்றியிலேயிருக்க, அது முற்பட்டது அப்யர்ஹிதத்வத்தாலேயிறே; இந்த அப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதி ப்ராபல்யமென்று கருத்து.

விளக்கம் - இப்படியாக இதிகாசத்திற்கு உள்ள மேன்மை காரணமாகவே கீழே உள்ள வரிகள் கூறப்பட்டன.

- இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம் - இதிகாசங்களும் புராணங்களும் ஐந்தாவது (வேதங்கள்) .
- பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி - இதிஹாஸ புராணாப்யாம் - இதிகாசம் மற்றும் புராணம் மூலம்.

இப்படியாக ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதியில் இரண்டுமே சேர்த்துக் கூறப்பட்டபோதிலும், புராணத்திற்கு முன்பாக இதிகாசமே முதலில் கூறப்பட்டதைக் காண்க. வடமொழி இலக்கணத்தில் உம்மைத் தொகையில் (இதிகாசமும், புராணமும் என்பதில் உள்ள “உம்”) சொற்களைக் கூறும்போது, குறைந்த உயிர் எழுத்துக்கள் உடைய சொற்கள் அல்லது மேன்மை கொண்ட சொற்கள் முதலில் கூறப்பட வேண்டும் என்னும் விதி உள்ளது. இங்கு இதிகாசம் என்ற சொல்லானது, புராணம் எனபதைக் காட்டிலும் அதிகமான உயிர் எழுத்துக்கள் கொண்டதாக உள்ளபோதிலும், அந்தச் சொல்லின் மேன்மை காரணமாக முதலில் வந்தது. இத்தகைய சிறப்பிற்குக் காரணம் அதன் ஏற்றமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அதவா (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோபப்ரம் ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், இதிஹாஸாச்ச புராணாநிச இதிஹாஸ புராணாநி, ஸ்ம்ர்தயச்ச இதிஹாஸ புராணாநிச ஸ்ம்ர்தீதிஹாஸ புராணாநி என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவகையாலே, அல்பாஸ்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தையருளிச் செய்ததின் கருத்தை (இவை இரண்டிலும்) இத்யாதியாலேயருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிறவிதுக்கு அந்த ப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) யென்கிறவிடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக் கடவது.

விளக்கம் - அல்லது வேறு கருத்தும் கூறலாம். “ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களாலே” என்பதில் வேதத்தின் பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தர பாகம் ஆகியவற்றின் பொருளை விரிவாக எடுத்துக் கூறும் நூல்கலைப் பற்றிக் கூறுவது காண்போம். அங்கு இதிஹாஸ –

என்பதற்கு ஏற்ப இவருக்கு (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர்) சமரசம் என்பதில் நோக்கம் அதிகம் என்பதால், குறைவான உயிரெழுத்துக்கள் கொண்டதாயினும் புராணம் என்ற பதத்திற்கு முன்பே இதிகாசம் என்பதை அருளிச்செய்தார். இதனை “இவை இரண்டிலும்” என்ற சூர்ணையிலும் அருளிச்செய்தார். இந்தச் சூர்ணையில் “அத்தாலே இது” என்பதற்குப் பொருள் என்னவென்றால், இந்தக் சிறப்பு காரணமாக, புராணத்திற்கு முன்பாக இதிகாசம் கூறப்பட்டது என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், ததுபப்ரம்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தரபாகோபப்ரம்ஹணங்கள் இன்னதென்றும், உத்தரபாகோபப்ரம்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிச் செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப் புகுகிற வர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாணமொருங்க விட்டருளினாராய்த்து.

விளக்கம் - எனவே வேதங்களின் ஆழ்பொருளை இன்னது என்று உறுதியாக அறிவதற்கு – அதனுடைய உபப்ரமாணங்கள் கொண்டு அறிதல் வேண்டும். இவற்றில் பூர்வபாகத்தின் உபப்ரமாணம் இன்னது, உத்தரபாகத்தின் உபப்ரமாணம் இன்னது என்பதைக் கூறினார். உத்தரபாக உபப்ரமாணங்களான இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களில், இதிகாசமே உயர்ந்தது என்றார். இப்படியாகத் தான் அருளிச்செய்யப் போகும் விஷயங்களுக்குப் ப்ரமாணம் என்பவற்றை முறைப்படுத்தினார் என்பது தெளிவாகிறது.

அறிமுகம் ஸம்பூர்ணம்

முதல் ப்ரகரணம் - புருஷகார வைபவம்

5. இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருத்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால் தூது போனவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - முதலிலே வேதார்த்தம் இத்யாதியாலே வேததார்த்த ததுபப்ரம்ஹணங்களை ஸாகல்யேந உபாதாநம் பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக ததுபப்ரம்ஹண விபாகங்களையும் பண்ணினாரேயாகிலும், தேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கபே ஸுஹிதார்த்தங்களையருளிச் செய்ய இழிந்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வபாக வேத்யமன்றிக்கே உத்தரபாக வேத்யமாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்சமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதந ஸ்தலங்களிலே தத் ததநுகுண த்யாஜ்யோபாதேய கதந முகேந ஜ்ஞாபிக்கலா யிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவர்த்தராய், அது தன்னிலும் பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளையும் பகவதுபாஸநாதிகளையும், பரக்க நின்று

ப்ரதிபாதிக்கிறவிடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வமாக தாத்தப்ரியார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்சய விபர்யயமற சேதநர்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படியருளிச் செய்து செல்லுகிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹண த்வயத்தில் ப்ரபலமாகச் சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ரபல்யத்தை ப்ரகசிப்பியா நின்று கொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்ய விசேஷத்தையருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் – முதல் சூர்ணை தொடங்கி வேதங்களையும் அவற்றின் ஆழ்பொருளை விவரிக்கும் நூல்களையும் பொதுவாக விளக்கினார். அப்படிப்பட்ட வேதங்களின் பாகங்கள், அந்தப் பாகங்களை விவரித்துக் கூறும் நூல்களின் பாகங்கள் ஆகியவற்றைப் பிரித்து அருளிச் செய்தார். மேலும் இந்த உலகிலுள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் பிழைப்பதற்குத் தேவையான பொருள்களை அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் பற்றினார். இப்படிப்பட்ட பொருளானது, வேதங்களின் முதல் பாகமாக உள்ள கர்மகாண்டம் மூலம் அறியக்கூடியதல்ல; உத்தரபாகமாக உள்ள ஞானகாண்டம் மூலமே அறியக்கூடியதாகும். மேலும் பூர்வபாகத்தில் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களால் அறியத்தக்கவையாக உள்ளவைகள்; பின்பாகமாகிற ஞானகாண்டத்தில் கூறப்படும் பொருள்களான ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்கள் மற்றும் இவற்றைப் பற்றிக் கூறும் இடங்களில், இவற்றைப் பெறுவதற்குச் செய்யவேண்டியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை ஆகியவை கூறப்பட்டன. இதனால் ஞானகாண்டத்தின் ஆழ்பொருளை நிர்ணயம் செய்வதற்கு முதலில் தொடங்கினார். இந்த ஞானகாண்டத்தில் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் ஆகியவை பற்றியும், அவனை உபாஸனை செய்யும் வழிமுறைகளையும் கூறும் இடங்களில் சாரப்பொருள்கள் மற்றும் சாரம் அல்லாத பொருள்கள் ஆகியவற்றையும் பிரித்து அறிவது குறித்து சுருக்கமாகக் கூறுகிறார். இதில் சேதனர்களுக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி இவை விளங்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றித் தொடர்கிறார். முதலில் வேதங்களின் பின்பாகம் எனப்படும் ஞானகாண்டத்தில் பொருளை விரிவாகக் கூறுகின்ற இதிகாசங்கள் இரண்டு உள்ளபோதிலும், அவற்றில் முதலில் ஸ்ரீஇராமாயணத்தின் வலிமை காரணமாக, அதில் கூறப்படும் மேன்மையான பொருள்களை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டத்வமாவது, வால்மீகியே மஹர்ஷயே ஸந்தி தேச ஆஸநம்தத, ப்ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ் ஸோப்யுபாவிசதாஸநே என்று ஸகலலோக பிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனான ஸ்ரீவால்மீகி பகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும், ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி என்று ப்ரஹ்மாவநுக்ரஹிக்கையாலே இதில் சொன்னவர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக்

கடவதாகையாலும், தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி என்று ஸகலலோக பரிக்ரஹமுண்டகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்ற ப்ரபலப்ரமாணாமாயிருக்கை. இது தன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்தவத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணாதி காரத்திலேயருளிச் செய்தாரிறே. இன்னமும் வேதவேத்யேபரே பும்ஸி இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸ்மாத்த்பரனான ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரி சேதந ரசஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ராமணோத்கர்ஷ்டமான வேதமும், ததவதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந ததாச்ரயண ருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டாக்கி ரசஷிக்கைக்காக ஸ்ரீராமாயண ரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும் இதினுடையவேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்தம்.

விளக்கம் - இதிகாசங்களில் இராமாயணத்திற்கு உள்ள மேன்மை ஏன் என்றால், கீழே உள்ள பலவற்றால் ஆகும்:

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-26) – வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்தி தேச ஆஸநம்தத, ப்ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ் லோப்யுபாவிசதாஸநே – அதன் பின்னர், வால்மீகி முனிவருக்கு ஒரு தவிசு அளிக்கப்பட்டது. நான்முகனின் கட்டளைக்கு இணங்க அந்த மஹரிஷியும் அதில் ஏறி அமர்ந்தார் – என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து உலகிற்கும் பாட்டனாகிய நான்முகனால் மேன்மை செய்யப்பட்டவரான வால்மீகி பகவானால் செய்யப்பட்டது.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-35) – ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி – இதில் உள்ள உன் வாக்கியம் ஒன்று கூட பொய்யாகாது; புண்ணியங்கள் நிறைந்ததும், மனதிற்கு இன்பம் அளிப்பதும், ச்லோகமாக உள்ளதும் ஆகிய இராமாயணத்தை இயற்றுவாயாக - என்று நான்முகன் கூறியது போன்று இந்தக் காவியத்தில் உள்ள அனைத்தும் உண்மையாகவே உள்ளது.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-37) - தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி - இந்தப் பூமியில் உள்ள மலைகள், ஆறுகள் போன்றவை எத்தனை காலம் இருக்கப் போகின்றனவோ, அத்தனை காலம் இராமனின் இந்தச் சரிதம் இருக்கப் போகிறது - என்றது.

மேலே உள்ள பல காரணங்களால், மற்ற இதிகாசங்களைக் காட்டிலும் இராமாயணம் மிகவும் வலிமையான ப்ரமாணமாகவே உள்ளது. இப்படியாக இராமாயணம் மற்ற ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் வலிமையான தன்மை கொண்டது என்பதை, நடுவில்

திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தன்னுடைய தத்வத்ரயம் என்பதில், ப்ரமாண அதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தார்.

மேலும் காந்த புராணம் – வேதவேத்யேபரே பும்ஸி – வேதங்களால் போற்றப்படும் பரமபுருஷன் இராமனாக அவதரித்தபோது, அனைத்து வேதங்களும் வால்மீகி முனிவன் மூலமாக இராமாயணமாக அவதரித்தன - என்றது காண்க. இந்த உலகில் வினைகள் காரணமாகப் பிறந்து, இங்குள்ள துன்பங்களில் உழன்றபடி உள்ள மக்களைக் கரையேற்றும் பொருட்டு, மற்றவர்களை ஒத்த மனித வடிவில், அனைவரிலும் மேம்பட்ட ஸர்வேச்வரன் அவதரித்தான். இதே போன்று, அனைத்து ப்ரமாணங்களிலும் மேம்பட்ட ப்ரமாணமான வேதங்களும் – அவனுடைய அவதார குணங்கள் மற்றும் செயல்களைக் கூறுவதற்காகவும், இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அவனைப் பற்றி அறிவதற்கான சுவையை ஏற்படுத்தி, அவன் மீது பற்றுதல் ஏற்படுத்தும் விதமாக இராமாயணமாக உண்டாயின. இப்படியாக உள்ளதால் இதன் மேன்மை என்பது எந்த ஆசேஷபமும் இன்றி அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும்.

வ்யாக்யானம் - பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச் செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தருந்தது தயாபரவசையாயிறே. பிரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்க வந்து பிறந்து, இவர்கள் பட்டதைத் தானும் பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிக மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தால் வந்த நிரதிசய வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ரகாசகமிறேயிது. இந்த குணாதிக்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் என்றருளிச் செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படியருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது கர்ம நிபந்தநமாகிலிறே. ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக் குடலாமித்தனையிறேயிது; ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணி பிறக்கிறவிது. பலபிறப்பாயொளிவரும் என்னும்படி ஸர்வேச்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்ம நிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவண பலாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார் இவள் சக்தி விசேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. சீதோ பவ என்றவள், நஷ்டோபவ என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால் இது தன்னநுக்ரஹத்தாலே பர ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமென்று திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து இவர்

(சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச் செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லாமிவளுடையவேற்றஞ் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே. ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

விளக்கம் - சீதையைப் "பிராட்டி" என்று கூறாமல், "சிறை இருந்தவள்" என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் காரணம், அவளுடைய தயை குணத்தை வெளிப்படுத்தவே ஆகும். அனைத்து தேவர்களுக்கும் தலைவனாக உள்ள இராமனின் பட்டமஹிஷியாக உள்ள போதிலும், தனது பெருமைகள் மற்றும் தான் இப்போது சிறையில் உள்ள தாழ்ச்சி ஆகியவற்றைச் சீதை ஆராயவில்லை. மாறாக, தேவலோகப் பெண்களின் சிறை வாசத்தை நீக்கி, அவர்களைச் சிறையில் இருந்து வெளியேற்ற வேண்டும் என்ற காரணத்தால் சிறையில் இருந்தாள். இதன் மூலம் இவளது தயை வெளிப்படுகிறது. இப்படியாக இவள் உள்ளதற்குக் காரணம் என்ன? கிணற்றில் குழந்தை ஒன்று விழுந்துவிட்டது என்றால், அதனைக் காப்பாற்ற அதன் தாயும் அது போன்றே கிணற்றில் குதிப்பாள் அன்றோ? இது போல, இந்த உயிர்கள் வந்து விழுந்த பிறவிக் கடலில் தானும் வந்து பிறந்து, இவர்கள் படும்பாட்டில் தானும் நின்று காப்பாற்றுகிறாள். இத்தகைய இவளது தாய்மை என்பது எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி தானாகவே வெளிவருவதாகும். இந்த உயிர்களின் தாய் என்பதால் அல்லவோ இந்தத் தயை உண்டாகிறது? இத்தகைய உயர்ந்த தயை குணத்தை வெளியிடும் பொருட்டே நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (4-8-5) – தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் – என்று அருளிச்செய்தார். ஆகவே, ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் "சிறையிருந்தவள்" என்று பிராட்டியைக் கூறுவதற்கு திருவாய்மொழி அல்லவோ மூலமாக உள்ளது?

"சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்" என்று கூறினாலும், "சிறை இருப்பது" தாழ்வு அல்லவோ என்ற கேள்வி உண்டாகலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். "சிறை இருப்பது தாழ்ச்சி" என்று நிலை, அந்தச் சிறைவாசம் என்பது கர்மம் காரணமாக வந்தால் மட்டுமே பொருந்தும். தன்னுடைய அடியார்களாகிய தேவலோகப் பெண்களுக்காகவும், அவர்களைச் சிறை விடுவிக்கவும், தன்னுடைய தயை காரணமாகத் தானாகவே வலியச் சென்று அல்லவோ இவள் அகப்பட்டாள்? ஆகவே இது ஏற்றமே ஆகும்.

மேலும் இந்த உலக மக்களைப் போன்று கருவிலே சிறிது காலம் தங்கிப் பிறக்கின்ற இது, திருவாய்மொழி (1-3-2) – பலபிறப்பாயொளிவரும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப

ஸர்வேச்வரனுக்கும் பேரொளியை அளிப்பதாகவே உள்ளது. இந்த நிலை கர்மம் காரணமாக அல்லாமல் அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக அல்லவோ இவளுக்கு பேரொளியைத் தருவதாக உள்ளது?

இவள் சிறைப்பட்டது என்பது இராவணனின் வலிமையால் என்றே ஏதும் அறியாதவர்கள் எண்ணுவர். இவர்கள், இவளது சக்தியின் மேன்மையை அறியாதவர்கள் ஆவர். சுந்தரகாண்டத்தில் (53-29) – சீதோ பவ – அக்னியே! நீ அனுமனுக்கு குளிர்வாக இருப்பாய் - என்று கூறியவள், நஷ்டோ பவ – இராவணனே! நீ அழிவாய் - என்று கூறும்போது, ஆற்றல் இல்லாதவள் அல்ல என்பதை அறியலாம் அல்லவோ? எனவே இவள் சிறையில் இருந்தது என்பது, மற்றவர்களைக் காப்பாற்றும் விதமாகச் செய்த செயல் என்பதால், அந்தச் செயலே இவளது தயை முதலான குணங்களுக்கு விளக்கிட்டுக் காட்டுவது என்பதை உணர்த்தவே "சிறையிருந்தவள்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இராமாயணம் முழுமையும் இவளது சரிதமே என்றும், இவளது மேன்மையை மட்டுமே கூறுகிறது என்றும் சொல்வது, பாலகாண்டம் (4-7) – காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் – இராமாயணம் முழுவதும் சீதையின் பெருமை உள்ளடக்கிய காவியம் – என்று வால்மீகி முனிவர் தன் வாக்கு மூலமே உணர்த்துவதால் தெளிவாகிறது. இதனையே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் (14) - ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே - தாயே! ஸ்ரீரங்கநாயகி! இராமாயணமும் உனது சரிதத்தைக் கூறியபடியே வாழ்கிறது – என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாத்யத்தையருளிச் செய்கிறார் (மஹாபாரதத்தால் என்று தொடங்கி). க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் கோஹ்யந்யோ புவி மைத்ரேய மஹாபாரத க்ருத் பவேத், ஏவம் விதம் பாரதந்து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி: என்று பகவதாவேசாவதரமாய், ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய: என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்தனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானாலே வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாத் என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப் ப்ரணீதமாய், அநேக புராண ப்ரசஸ்தமாயிருந்துள்ள மஹாபாரதமும் ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரபல ப்ரமாணம். இதுவும் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் தாமேயருளிச்செய்தார். பெரியபட்டரும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோபோத்காதத்திலே, ஸ்ரீராமாயணவந் மஹாபாரதம் சரணம் என்றருளிச் செய்தாரிறே. ஸர்வேச்வரனென்னாதே (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனான தன் பெருமையையும் செய்கிற தொழிலின் தண்மையையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காகக்

கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூது போய்த்தது, ப்ரணத பாரதந்தர்ய ருசி பரவசனாயிறே. இதுதான் இவனுடைய ஆச்ரயண ஸௌகர்யபாதகமான நீர்மைக்குடலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருப்பதொன்றிறே. இந்த குணாதிக்யத்திலே ஈடுபட்டிறே “இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்றும், “குடை மன்னரிடை நடந்த தூதர்” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தது. அந்த திவ்ய ஸூக்தியிறே இவரிப்படியருளிச் செய்கைக்கு மூலம். பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூது போனது – தண்மையாவது, கர்மவச்யதையடியாகவரிலிறே. ஐச்சமாக ஆச்ரித விஷயத்திற் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம் ஏற்றத்துக்குடலாயிறே இருப்பது. “ஸ உச்ரேயாந் பவதி ஜாயாமாந:” என்று பரார்த்தமாகப் பிறக்கையாலே நிறம்பெறுமென்று ச்ருதி சொன்னவிது பரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னு மதுக்குபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தூத்யத்தை மாந்த்யஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில் தலைநின்றவர்கள் “எத்திறம்” என்று மோஹிக்கும்படியாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள இந்நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியி டுகைக்காகவாய்த்து இவர் (தூது போனவன்) என்றருளிச்செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடையவேற்றஞ் சொல்லுகையிலே தத்ரமாகையாலேயிறே, மஹாபாரத கதை சொல்லத் தொடங்குகின்றவன் நாராயணகதாமிமாம் என்றது. ஆக ப்ரபந்தத்வயத்துக்கும் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யங்களின்னதென்னுமிடம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - அடுத்து மகாபாரதத்தில் உணர்த்தப்பட்ட பொருளை அருளிச் செய்கிறார் (முதலில் வ்யாஸரைப் பற்றிக் கூறுகிறார்). ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-4-5) – க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் கோஹ்யந்யோ புவி மைத்ரேய மஹாபாரத க்ருத் பவேத் – மைத்ரேயரே! க்ருஷ்ணத்வைபாயனர் என்னும் பெயர் கொண்ட வ்யாஸ மஹரிஷியை அனைத்திற்கும் நாதனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்றே அறிய வேண்டும். இந்த உலகில் மகாபாரதத்தை அருளிச்செய்தார் அவரன்றி வேறு யார் ஆவார் - என்றது. மேலும் - ஏவம் விதம் பாரதந்து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி: - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மகாபாரதம் எந்த ஒருவரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதோ, அந்த மஹாத்மாவான வ்யாஸ மஹரிஷி நாராயணனே ஆவார் - என்றும் கூறப்பட்டது. ஆக எம்பெருமான் அவதாரமாகவே வ்யாஸர் உள்ளார். மேலும் - ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய: – பராசர மஹரிஷியின் புத்திரரான வ்யாஸர் உரைத்தார் - என்று கூறும்படி அனைவரிலும் உயர்ந்தவராகவும், அனைவராலும் அறியப்பட்டவராகவும் திகழும் வ்யாஸ பகவானால், வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாத் - மஹாபாரதத்துடன் கூடிய ஐந்தாகிய வேதங்கள் ஏற்படுத்தினார் - என்னும்படி ஐந்தாம் வேதமாகச் செய்யப்பட்டது மகாபாரதம் ஆகும். இதனையும் நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். பெரியபட்டரான ஸ்வாமி பராசரபட்டரும் தனது ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம அறிமுக உரையில் – ஸ்ரீராமாயணவந் மஹாபாரதம் சரணம் - ஸ்ரீராமாயணம் போன்று மகாபாரதமும் உயர்ந்த ப்ராமாணம் – என்றது காண்க.

எம்பெருமானை ஸர்வேச்வரன் என்று கூறாமல், “தூது போனவன்” என்று ஏன் கூறினார்? அடியார்களுக்கு அடிமையாக நிற்கின்ற அவனது குணத்தை வெளிப்படுத்தவே ஆகும் தேவர்களுக்கும் தலைவனாகிய அவன் தனது மேன்மையை ஆராயாமல், தான் செய்கின்ற செயலின் தாழ்வையும் பாராமல், பாண்டவர்களுக்காகத் தாழ்ந்த பொருள் போன்று ஓலையைக் கட்டிக் கொண்டு தூதுவனாகச் சென்றான். இது ஏன்? அடியார்களுக்கு அடிமையாக நின்று தொண்டு புரிவதில் உள்ள ருசியை அவன் அறிந்திருந்தாலேயே ஆகும்.

அவனை யாரும் எளிதாக அடையலாம் என்பதை உணர்த்தும் அவனது குணங்களான வாத்ஸல்யம் (பசு கன்றிடம் காட்டும் பாசம், குற்றங்களையும் குணமாகக் கொள்ளும் தன்மை) முதலானவற்றை விளக்கும் குணமாக இந்த “அடியார்களின் அடிமை” என்பது உள்ளது. இந்தக் குணத்தில் மயங்கிய காரணத்தால் அல்லவா திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் (2-2-3) - இன்னார் தூதன் என நின்றான் - என்றும், (6-2-9) - குடை மன்னரிடை நடந்த தூதா - என்றும் அருளிச்செய்தார்? அத்தகைய பெரியதிருமொழியே இங்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் இவ்விதம் அருளிச்செய்ததற்கு மூலமாக உள்ளது? பூர்வர்கள் கூறுவதை மீண்டும் உணர்த்துவது அல்லவோ இவர் போன்றவர்களுக்குப் பெருமை?

தூது போதல் என்பது தாழ்வான செயல் அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். ஆனால் அத்தகைய செயலானது கர்மத்தின் அடிப்படையில் உண்டானால் மட்டுமே தாழ்வானது ஆகும். ஆனால் அடியார்களுக்காகத் தனது ஆசைப்படிச் செய்யும் அனைத்தும் தாழ்வான செயல்களாக இருந்தாலும், அவை ஏற்றமாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. யஜுர் அஷ்டகம் - ஸ உச்சரேயாந் பவதி ஜாயாமாந: - பரமாத்மா இந்த உலகில் பிறக்கும்போது மிகுந்த ஒளியை அடைகிறான் - என்றது காண்க. ஆக மற்றவர்களுக்காகப் பிறந்து, அவர்களுக்காகச் செயல்கள் புரியும்போது இவன் தனது ஒளியை அடைகிறான் என்று வேதத்தால் முழங்கப்பட்ட இந்தக் கருத்தானது, மற்றவர்களுக்காகத் தனது விருப்பத்தின் அடிப்படையில் செய்கின்ற செயல்கள் அனைத்தும் இவனுக்கு ஒளியை அளிப்பவை என்பது உணர்த்தவே ஆகிறது.

இவன் தூது போன செயலானது தாழ்வான ஒன்று என எண்ணுபவர்கள், அறிவிழந்த மனிதர்களில் தலை சிறந்து விளங்குபவர்கள் ஆவர். மிகுந்த அறிவுள்ளவர்கள் இந்தச் செயலைக் கண்டு, திருவாய்மொழி (1-3-1) - எத்திறம் - என்று மயங்கும்படியாக அல்லவோ இந்தச் செயல் உள்ளது? இப்படியாக உள்ள இந்தச் செயல் மூலம் இவனது எளிமையை வெளிப்படுத்தவே, அந்த எளிமையின் மேன்மையை வெளிப்படுத்தவே இவர் “தூது போனவன் ஏற்றம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

மகாபாரதம் முழுமையும் எம்பெருமானின் மேன்மையைக் கூறுவதால், இதனைத் தொடங்கும்போது வ்யாஸரின் சிஷ்யரான வைசம்பாயனர், மகாபாரதம் ஆதிபர்வத்தில் – நாராயணகதாமிமாம் - நாராயணனின் இந்தக் கதையை நான் கூறப் போகிறேன் - என்று கூறினார். எனவே இராமாயணத்திலும், மகாபாரதத்திலும் கூறப்பட்ட முக்கியமான பொருள் “இன்னது” என்று தெளிவாக விளக்கப்பட்டது.

6. இவையிரண்டாலும் புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

அவதாரிகை - உபபர்ம்ஹணமுகேந வேதாந்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத் துக்குடலானவற்றைச் சொல்லுவதாகவிநே உபக்ரமித்தது. அதிலிப்போது சொன்னவி வற்றால் வேதாந்தத்திலெவ்வர்த்தங்கள் சொல்லிற்றாய்த்தென்னுமா காங்சைஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் - மேல் இவை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - வேதங்களின் ஆழ்பொருளை விரிவாக உரைக்கின்ற நூல்கள் மூலம், வேதாந்தங்களின் ஆழ்பொருளை நிச்சயம் செய்து கொண்டு, அதன் மூலம் உயிர்கள் கரையேறும் வழியை உரைப்பது என்பதை முடிவு செய்து இவர் தொடங்கினார். ஆகவே, இப்போது கூறப்பட்டதன் மூலம் வேதாந்தங்களின் எந்த ஆழ்பொருள்கள் உரைக்கப்பட்டன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது (சிறையிருந்தவனேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும், அபராத பூயிஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆச்ரயணீயையாமளவில் அகில ஜகந்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும் க்ருபாதிகளாலும் நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடி வந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படியாய், அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி “க்ஷீபாமி”, “நக்ஷமாமி” என்னுமீச்வர ஹ்ருதயத்தைத் திருத்தி அவர்களையங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையானவன் வைபவமும், அங்கீகரித்தால் பின்னையவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் “என்னடியாரது செய்யார்” என்று மருதலித்துத் தான் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்தென்கை. (புருஷகாரம்) என்றும், (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாகவருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இது தன்னை “மத் ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்நாநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: லக்ஷமீ: புருஷகாரத்வே நிர்ந்திஷ்டா பரமர்க்ஷிபி; மமாபிச மதம்ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்” என்றும், “அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாஷாத் லக்ஷமீபதிஸ் ஸ்வயம், லக்ஷமீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தி யோகிநீ, ஏஹஸ்யாச்ச விசேஷோயம் நிகமாந்தேஷு சப்த்யதே” என்றும், “அகிஞ்சந்யைக சரணா: கேசித் பாக்யாதிகா: புந: மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீத மாஸா: லக்ஷமீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந, மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேச ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம், லப்த்வா

க்ருதர்த்தா: ப்ராப்ச்யந்தே மாமே வாநந்ய மாநஸா:” என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச் செய்தானிறே. மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும் ஸூரிகள் முதலான ததீயர்க்கும் இவள் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமிறேயுள்ளது; இவளைப் போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே. ஆகையிறே, “ஏதத் ஸாபேக்ஷஸம்பந்தா தந்யேஷா மமலாத்மநாம், தேவீஸூரி குருணாஞ்ச கடகத்வம் நது ஸ்வத:” என்று தீபஸங்க்ரத்திலே ஜீயரருளிச்செய்தது. உபாயத்வமும் “க்ருஷணம் தர்மம் ஸநாதநம்” என்று ஸநாதந தர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்க்கு ததாஸத்தியடியாக வருகிறதிறேயுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிருபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காகவாய்த்து இவரிப்படியருளிச்செய்தது. இப்படி உபப்ரும்ஹணமான ப்ரபந்த த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமுபாயத்வமும் உபப்ரும்ஹயமான வேதாந்தத்தி லுத்தமான ஸ்தலமேதென்னில், கடவல்லயுபநிஷத் ஸித்தமான த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேர உக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்ரயணத்துக்கிவள் புருஷகாரமாக வேண்டுகிற தென்னென்னில், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடிந்யமார்தவங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே, கேவல மார்தவமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுகரையுமபிகுகராக்குகைக்கு க்ருஷி பண்ணு மவளாகையாலும், குற்றவாளர்க்குங் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படியிருப்பாளாய், பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையு முடையனாய், குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு க்ரூரதண்டங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன்செல்லக் குடல்கரிக்கும்படியிருக்குமீச்வரனை உசிதோபாயங்களாலே குற்றங்களையடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே அபராதமே வடிவான இச்சேதநன் அவனையாச்ரயிருகுமளவில் இவள் புருஷகாரமாக வேணும். ஆகையிறே அவனை உபாயமாகவரிக்க இழுகிறவளவில் இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது.

விளக்கம் - “இவை இரண்டும்” என்பதன் மூலம் சிறை இருந்தவள் ஏற்றம், தூது போனவன் ஏற்றம் ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கிறார். பாவங்கள் பலவும் செய்த சேதனர்கள் வந்து அடையத்தக்கவளாக பிராட்டி உள்ளாள். இப்படியாக அவளிடம் சென்றடைய ஏதேனும் புருஷகாரம் (சிபாரிசு) வேண்டுமோ என்றால் - அனைத்திற்கும் தாய் என்பதாலும், தயை முதலான குணங்களாலும் அது போன்ற புருஷகாரம் ஏதும் அவசியம் இல்லாமல், ஏற்றுக் கொள்பவளாகப் பிராட்டி உள்ளாள். சேதனர்கள் செய்யும் பாவமான செயல்களைக் கண்டு கோபம் கொள்ளும் எம்பெருமான், கீதை (16-19) - சஷீபாமி - அசுர பிறவிகளில் அவர்களைத் தள்ளுகிறேன் - என்றும், வராஹபுராணம் - ந சஷமாமி - என் அடியார்களை நிந்திப்பவர்களை நான் பொறுப்பதில்லை - என்றும் கூறுகிறான். அவனது இந்தக் கோபம் கொள்ளும் மனதை மாற்றி, அவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்யும் பிராட்டியின் பெருமைகள் புருஷகாரவைபவம் என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் எம்பெருமான்

ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர், அந்தப் பிராட்டி தானே அவர்கள் மீது ஏதேனும் குற்றம் சுமத்தினாலும் அதற்கு எம்பெருமான் பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என் அடியார் அது செய்யார் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவள் கூறுவதை மறுத்து, அவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் உறுதியாக நிற்கிறான். இப்படியாக உள்ள அவன் பெருமைகளை உபாய வைபவம் என்பதன் மூலம் அருளிச்செய்தார்.

புருஷகாரம் என்றும், உபாயம் என்றும் இவர்களை மற்றவற்றில் இருந்து வேறுபடுத்தி அருளிச்செய்தது ஏன் என்றால் - புருஷகாரம் என்பது பிராட்டிக்கும், உபாயம் என்பது எம்பெருமானுக்கும் இயல்பாகவே உள்ளது என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். இந்த விஷயத்தைக் கீழே உள்ள வரிகளில் அறியலாம்:

- மத் ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்நாநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி; மமாபிச மதம்ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத் - ஸம்ஸாரம் என்ற படுகுழியில் விழுந்து கிடக்கும் இந்த மக்களுக்கு, என்னை அடையும் புருஷகாரமாக பிராட்டி உள்ளாள் என்பது மஹரிஷிகளால் கூறப்பட்டது. இப்படி இவள் புருஷகாரமாக உள்ளாள் என்பது என்னாலும் ஏற்கப்படும் பிராட்டி இலக்கணம் ஆகும். இதற்கு மறுகருத்து இல்லை.
- அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாஷாத் லக்ஷ்மீபதிஸ் ஸ்வயம், லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தி யோகிநீ, ஏஹஸ்யாச்ச விசேஷோயம் நிகமாந்தேஷு சப்த்யதே - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான நான் நேர் உபாயமாக உள்ளேன். என்னை எப்போதும் வசீகரிக்கும் மஹாலக்ஷ்மி, புருஷகாரத் தன்மை மூலம் உயிர்களை என்னிடம் அடையச்செய்தல் என்னும் தொடர்பைக் கொண்டுள்ளாள். எங்கள் இருவருக்கும் உள்ள இந்தத் தன்மைகள் வேதாந்தங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.
- அகிஞ்சந்யைக சரணா: கேசித் பாக்யாதிகா: புந:, மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீத மாஸா:, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வருதவந்தோ வராநந, மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேச ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம், லப்த்வா க்ருதர்த்தா: ப்ராபஸ்யந்தே மாமே வாநந்ய மாநஸா: - சிறந்த விஷ்வக்ஸேனரே! மற்ற எந்த ஓர் உபாயத்தையும் பற்றாமல், என்னை மட்டுமே உபாயம் என்று ஒரு சில புண்ணிய ஆத்மாக்கள் பற்றியுள்ளனர். எனது தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைப் பற்றிய அவர்கள் - பெறப்போகும் மோக்ஷம் என்ற பேற்றில் ஆர்வம் கொண்டு, பெரியபிராட்டியைத் தங்கள் உபாயமாகக் கைக்கொண்டு, என்னை அவர்களது தவறுகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்து விடுகின்றனர். அடையப்படும் பொருளாக (உபேயம்) உள்ள என்னைப் பற்றியபடி, என்னையே

உபாயமாகவும் பற்றுகின்றனர். இப்படியாகத் தாங்கள் செய்யவேண்டிய செயல்களைச் செய்து முடித்தவர்களாக, வேறு எதிலும் தங்கள் மனதைத் திருப்பாதவர்களாக இருந்து, என்னையே அடைகின்றனர்.

மற்ற பிராட்டிகளுக்கும் நித்யசூரிகளுக்கும் இந்தப் புருஷகாரத்தன்மை உள்ளபோதிலும், அந்தத் தன்மை அவர்களுக்கு இவளுடன் அவர்கள் கொண்டுள்ள தொடர்பு காரணமாக மட்டுமே உண்டாகிறது. புருஷகாரத்வம் என்பது அவர்களுக்கு இவளைப் போன்று இயல்பாகவே அமைந்தது அல்ல. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர் தனது தத்வதீப ஸங்கரஹத்தில் – ஏதத் ஸாபேசஷஸம்பந்தா தந்யேஷா மமலாத்மநாம், தேவீஸூரி குருணாஞ்ச கடகத்வம் நது ஸ்வத: - பெரியபிராட்டியின் தொடர்பு காரணமாக மட்டுமே மற்ற பிராட்டிகளுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கும், ஆசார்யர்களுக்கும் புருஷகாரத்தன்மை உள்ளது; அது அவர்களுக்கு இயல்பாக உள்ளது அன்று – என அருளிச்செய்தார்.

உபாயத்தன்மை என்பது, மகாபாரதம் ஆரண்ய பர்வம் (88-253) – க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் – க்ருஷ்ணனையே என்றும் உள்ள தர்மம் என்று கூறுகின்றனர் – என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மட்டுமே இயல்பாக அமைந்துள்ளது. மற்றவர்களுக்கு அவனது தொடர்பால் மட்டுமே உண்டாகிறது. ஆகவே, பிராட்டிக்குப் புருஷார்த்த தன்மையும், எம்பெருமானுக்கு உபாயத்தன்மையும் தனித்தன்மையாக உள்ளது என்பதைக் கூறுவதில் எந்த ஆசேஷமும் இல்லை. இதனை வெளிப்படுத்தவே இவர் இவ்விதம் அருளிச் செய்தார்.

வேதங்களின் ஆழ்பொருளை விவரித்துக் கூறும் இராமாயணத்திலும், மகாபாரதத்திலும் கூறப்பட்ட உபாயவைபவமும், புருஷகாரவைபவமும் இந்த இரண்டு நூல்கள் மூலம் விவரிக்கப்படும் வேதங்களில் எங்கு கூறப்பட்டுள்ளன? கடவல்லீ உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்ற த்வயம் என்ற மந்திரத்தின் முன் வரியில் இந்த இரண்டும் ஒன்றாகவே கூறப்படுகின்றன.

உலகில் உள்ள மக்களுக்கு இந்த இருவருடன் (எம்பெருமான், பிராட்டி) உள்ள தொடர்பு இயற்கையாகவே உள்ளபோது, எம்பெருமானை அடைவதற்குப் பிராட்டியின் புருஷகாரம் ஏன் அவசியமாகிறது என்று கேள்விக்கு அடுத்து விடை அருளிச் செய்கிறார். தாய் என்னும் தன்மையால் அவளுக்கு வாத்ஸல்யம் இயல்பாகவே உள்ளது. எம்பெருமானைப் போன்று இவளிடம் மென்மையும் கடுமையும் கலந்து இருப்பதில்லை. இவளிடம் மென்மை மட்டுமே உள்ளது. ஆகவே இவள் மற்றவர்களிடம் உள்ள தாழ்வுகளைக் காண்பதில்லை. தீய மனம் கொண்டவர்களையும் திருத்தி, நல்ல மனம் கொண்டவர்களாக ஆக்கிவிடும் தன்மை உடையவளாக பிராட்டி உள்ளாள்.

எம்பெருமான் ஆண்மை காரணமாகக் கடுமையாக உள்ளபோதிலும், தந்தைக்கு ஏற்ற தன்மையுடன் நன்மையையே செய்பவனாக உள்ளான். அடியார்கள் செய்கின்ற குற்றங்களைப் பத்து பத்தாகக் கூறு போட்டுக் கணக்கில் வைத்துக் கொள்ளும் தன்மை கொண்டவனாக எம்பெருமான் உள்ளான். இதனால் தவறு செய்தவர்கள், அவனிடம் செல்வதற்கு தங்கள் குடல் கலக்கும்படி நடுங்குகின்றனர். அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் இவர்களது தவறுகளை மறக்கும்படியாக பிராட்டி செய்துவிடுகிறாள். மேலும், அவன் திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்து விடுபவளாகப் பிராட்டி உள்ளாள். ஆகவே இந்தக் காரணங்களால் பாவம் பல செய்தபடி உள்ளவர்கள் ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு இவள் புருஷகாரமாக இருந்தே ஆகவேண்டும். இந்தக் காரணங்களால் அல்லவோ, அவனை உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு, இவளைப் புருஷகாரமாகப் பற்ற வேண்டும் என்று இவளை முன் நிறுத்துகிறோம்.

7. புருஷகாரமம்போது க்ருபையும் பாரதந்தர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணங்களையருளிச்செய்கிறார் புருஷகாரமம்போது என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அதன் பின்னர் புருஷகாரத்தின் தன்மைகள் என்ன என்பதை விரிவாக அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். முதலில் புருஷகாரத்திற்கு இன்றியமையாத குணங்கள் எவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - புருஷகாரமம்போது என்றது புருஷகாரமாமிடத்திலென்றபடி. க்ருபையாவது ப்ரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்தர்யமாவது பாராதீநத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது தத்வ்யதிரித்த விஷயநர்ஹத்வம். இவை புருஷகாரத்துக் கவச்யாபேக்ஷித மானபடியென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற துக்கங்கண்டு பொறுக்க மாட்டாமல், ஈச்வரனோடே இவர்களை சேர்க்கைக்குடலான யத்நம் பண்ணுகைக்கு க்ருபை வேணும்; ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தந்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்தர்யம் வேணும்; நம்மையொழிந்ததொரு விஷயத்துக்கு அர்ஹமன்றியே நமக்கே அதிசயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றோ சொல்லுகிறது என்று, சொன்னபடியவன் செய்கைக்குறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமிறே. ஈச்வர க்ருபையிற் காட்டில் இவள் க்ருபைக்கு விசேஷமென்னென்னில், ஈச்வரனாவன் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதந கர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீத்துமவனாகையாலே அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடந்து, ஓரோதசைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்ரஹைக சீலையாகையாலேயிவளுடைய க்ருபைக்கு

வேறொன்றால் ஓர் அபிபவமில்லாமையாலே எப்போதுமொருபடிப்பட்டிருக்கும். ஆகையாலிவளுடைய க்ருபை கரையழித்திருக்கும். ஸம்பந்தத்தில் வ்யாக்ருத்திபோலே யாய்த்து க்ருபையில் வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே இவளை ஆச்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேட வேண்டாதொழிகிறது. ஈச்வர விஷயத்தி லிவளுடைய பாரதந்தர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யெள என்றும், விஷ்ணுபத்நீ என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ என்றும், ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா நித்யஸ்ரீ என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிருபகத்வாதி ஸித்தமான அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும் இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மிதுநசேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகசேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்யவதானே ந வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈச்வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. இம்முன்று குணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, ச்ரிங் லேவாயாம் என்கின்ற தாதுவிலே நிஷ்பந்தமான ஸ்ரீ சப்தத்தில் ஸ்ரீயதே என்கிற கர்மணி வ்யுத்தபத்தியிலும் பாரதந்தர்யாநந்யார்ஹத்வங்களிரண்டும், ஸ்ரீயதே என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்தபத்தியிலும், நித்யயோகவாசியான மதுப்பிலும் ஸித்தமிறே.

விளக்கம் – புருஷகாரமாம்போது என்றால் புருஷகாரமாக உள்ளபோது என்று பொருள். க்ருபை என்றால் மற்றவர்கள் படுகின்ற துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மையாகும். பாரதந்தர்யம் என்றால் எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் ஆகும். அநந்யார்ஹம் என்றால் எம்பெருமானை அல்லாது மற்றவர்களுக்கு உரியவளாக இல்லாத தன்மை ஆகும். புருஷகாரத்திற்கு இந்த மூன்றும் (க்ருபை, பாரதந்தர்யம், அநந்யார்ஹம்) இன்றியமையாமல் இருக்கவேண்டியவை என்று எவ்விதம் கூறப்பட்டது? சேதனர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், அவர்களை ஸர்வேச்வரன் பக்கம் சேர்த்துவிட எடுக்கும் முயற்சிகளுக்கு க்ருபை அவசியம் வேண்டும். ஸ்வதந்த்ரமான எம்பெருமானைத் தன்வசப்படுத்த அவன் பின் சென்று நடப்பதன் காரணமாக, அவனை வசப்படுத்த பாரதந்தர்யம் அவசியமாகிறது. “நம்மைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு இவள் (பிராட்டி) உரியவள் அல்லள், நமக்கு எப்போதும் பெருமையை உண்டாக்கும்விதமாக, நம் செயல்கள் குறித்தே அல்லவா முயல்கிறாள்?”, என்று எம்பெருமான் எண்ணியபடி இருத்தலுக்காக அநந்யார்ஹத்வம் அவசியமாகிறது. எனவே இந்த மூன்றும் புருஷகாரத்திற்கு அவசியமான தன்மைகள் ஆகின்றன.

எம்பெருமானின் கடாசுஷத்தைக் காட்டிலும் இவளது கடாசுஷத்திற்கு உள்ள சிறப்பு என்ன? எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரமானவன் என்பதால் யாருடைய ஆணைக்கும் கட்டுப்படாதவனாக உள்ளான். அனுக்ரஹம் செய்தல், தண்டனை அளித்தல் ஆகிய இரண்டையும் செய்பவனாக உள்ளான். மக்கள் செய்த நல்ல செயல்கள், தீய செயல்கள் ஆகிய இரண்டையும் தராசு போன்று சரியாகக் கணக்கிட்டு, அவற்றை அழிப்பதன் பொருட்டு, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்துவிடுகிறான். ஆகவே அவனது கடாசுஷம் என்பது அவனது சுதந்திரமான தன்மை என்பதன் மூலம்

அழுத்தப்பட்டே உள்ளது. அவ்வப்போது மட்டுமே அது வெளிப்படுவதாக உள்ளது. ஆனால் பெரியபிராட்டியோ கடாசஷம் ஒன்றையே தனது தன்மையாகக் கொண்டவள் ஆவாள். ஆகவே இவளது கடாசஷம் என்பது வேறு எதனாலும் மறைக்கப்படாமல் உள்ளதால், எப்போதும் வெளிப்பட்டபடியே உள்ளது. ஆகவே இவளது க்ருபை என்பது எப்போதும் கரையை அழிக்கும் வெள்ளம் போன்றே உள்ளது. இவர்கள் இவருக்கும் மனிதர்களுடன் உள்ள உறவுமுறை போன்றே (தாய், தந்தை என்னும் உறவுமுறை) இவர்களது கடாசஷத்தின் வெளிப்பாடும் உள்ளது. இப்படியாக உள்ளதால், இவளைப் பற்றுவதற்கு வேறு யாருடைய புருஷகாரமும் அவசியம் இல்லாதபடி உள்ளது.

ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் இவளுக்கு உள்ள பாரதந்தர்யம் மற்றும் அநந்யார்ஹத்வம் ஆகிய இரண்டும் இவளது சேஷத்வ ஸ்வரூபம் (எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு புரிவதை இயல்பாகக் கொண்ட தன்மை) காரணமாக மட்டுமே வந்தவை அல்ல. வேறு சில காரணங்களும் உண்டு. அவை என்ன? புருஷஸூக்தம் – ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ – உனக்கு பூமிப்பிராட்டியும் பெரிய பிராட்டியும் தேவிமார்கள் – என்றும், ஸ்ரீஸூக்தம்- விஷ்ணுபத்நீ – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானின் பத்னியாக இவள் உள்ளதால் அந்தத் தன்மைகள் இவளுக்கு உண்டு. அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ - எப்போது உள்ள நான் எம்பெருமானுக்கு நிரூபகமாக உள்ளேன் - என்றும், இராமாயணம் – ஸ்ரீவத்ஸ வசஷா நித்யஸ்ரீ - ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவை உடையவனும், பிராட்டியின் தொடர்பை உடையவனும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் என்பது இவளால் நிரூபிக்கப்படுவதால், அவனை விட்டு எப்போதும் இவள் பிரிவதில்லை. இதனாலும் அந்த இரண்டு தன்மைகளும் எப்போதும் இவளுக்கு உள்ளது. இப்படி உள்ளதால் அல்லவோ, ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பிராட்டி ஆகிய இருவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்யும் தன்மை இவளைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைவருக்கும் ஏற்பட்டது? மேலும் இதனால் அல்லவோ இவளுக்கு, ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்யும் தன்மையும் உள்ளது? இப்படியாக எந்தவிதமான குறுக்கீடும் இல்லாத இவளது ஸம்பந்தம் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரனைத் தன்வசப்படுத்த இவளுக்கு வேறு புருஷகாரம் அவசியம் இல்லாமல் உள்ளது.

இந்த மூன்று குணங்களில் க்ருபை என்பது – ச்ரிங் லேவாயாம் – என்னும் தாதுவில் உண்டான ஸ்ரீயதே என்ற செயப்பாட்டு வினையில் காணலாம் (அதாவது ச்ரியதேஸ்ரீ – வணங்கப்படுகிறாள் – என்று கொள்ளவேண்டும்). மேலும் பாரதந்தர்யம் மற்றும் அநந்யார்ஹத்வம் ஆகிய இரண்டும் ச்ரயதே - வணங்குகிறாள் – என்ற பதம் மூலம் வெளிப்படும். அவனுடன் என்றும் இவள் உள்ளாள் என்பதை ஸ்ரீமதே என்பதில் உள்ள மத் என்பதிலும் காணலாம் (ஸ்ரீமத் = ஸ்ரீயுடன் எப்போது உள்ளான்).

8. பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற்பிரிந்தது பாரதந்தர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக; அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

அவதாரிகை - இந்த க்ருபாதித்ரயத்தையும் எல்லாருமறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷ த்ரயத்தாலும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி வாக்யத்ரயத்தாலே.

விளக்கம் - க்ருபை உள்ளிட்ட இந்த மூன்று தன்மைகளையும் அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும்படியாகத் தானே வெளியிட்டாள். இந்தப் பெருமையை இவளுக்காக ஸ்ரீஇராமாயணத்தில் உள்ள மூன்று பிரிவுகள் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக) - தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநு ரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும் என்கிறபடியே, நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய தத்தவதார ஸஜாதீயமான விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி வந்தவதரிக்குமவளாகையாலே, ராகவத்வேபவத் ஸீதா என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனானவாரே ததநுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகனான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலேயெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ராவணன் பிரித்தானென்றொரு வ்யாஜத்தாலே ப்ரதமம் பெருமாளைப் பிரிந்து லங்கைக்கெழுந்தருளிற்று, தேவ்யா காருண்ய ரூபாயா என்று தத்குண ஸாரத்வத்தாலே காருண்யந்தானாகச் சொல்லும் படியான தன்னுடைய பரமக்ருபையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காகவென்கை. எங்ஙனையென்னில், தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்ைக்காகத் தான் சிறையிருக்கையாலும்; அவ்விருப்பிலே தன்னை அல்லும் பகலும் தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணி யருவித்தின்ற க்ருரராஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நங்கண்டத்தாலே பீதபீதைகளாய் நடுங்குகிற தசையிலே பவேயம் சரணம் ஹி வ: என்று நீங்கள் நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேன். நீங்களஞ்ச வேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணுகையாலும்; அது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே ராணவதாநந்தரம் தனக்கு சோபநஞ் சொல்லவந்த திருவடி அவர்களை சித்ரவதம் பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடே மன்றாடி ராஜ ஸம்ச்ரய வச்யாநாம் இத்யாதியாலே அவர்கள் குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்தும், மர்ஷயாமீஹ துர்பலா என்று பிறர் நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்க நெஞ்சரம் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும், கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி என்று அவனுக்கு இரங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியுபதேசித்தும், இப்படியொரு நிலைநின்று தான டியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநு குணமாக ஆர்த்ராபராதைகளானவர்களை ரசஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிட்டாளிறே.

விளக்கம் - (பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக) – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-145) - தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநு ரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும் - அவன் தேவனாக அவதரிக்கும்போது இவளும் தேவசரீரம் எடுக்கிறாள்; அவன் மனிதனாகப் பிறக்கும்போது இவளும் மனித சரீரம் எடுக்கிறாள்; இப்படியாக இவளுக்கு ஏற்ற சரீரத்தினை அவன் எடுக்கும்போது, அதற்குத் தகுதியாக இவளும் தனக்குச் சரீரம் எடுத்துக்கொள்கிறாள் - என்றது. ஆக நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய அந்தந்த அவதாரத்திற்கு ஏற்றபடியான திருமேனியுடன் இவளும் அவதரிக்கிறாள். இந்தக் காரணத்தினால் தான் இராமாயணம் (1-9-144) - ராகவத்வேபவத் ஸீதா - எம்பெருமான் இராமனாக வந்தபோது பிராட்டி சீதையாக அவதரித்தாள் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப அவன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரித்தபோது இவள் ஜனகனின் புத்ரியான சீதையாக அவதரித்தாள். இத்தகைய காரணத்தினால்தான் தண்டக வனத்தில் பிராட்டி இருந்த நேரத்தில் “இராவணன் அபகரித்தான்” என்ற செயலை ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு, முதலில் எம்பெருமானை விட்டு, தான் பிரிந்து இலங்கை சென்றாள். ஏன் என்றால் லக்ஷ்மீதந்தர் - தேவ்யா காருண்ய ரூபாயா - கருணையே வடிவான சீதையுடன் - என்று கூறும்படியாக க்ருபை என்ற குணம் முதன்மையாக உள்ளதன் காரணமாக, அந்தக் கருணை என்பது தானாகவே இலங்கை சென்றதோ என்று கூறும்படியாக, தனது கருணையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டே ஆகும்.

இதனை எப்படி இலங்கைக்கு தான் சென்றதன் மூலம் வெளிப்படுத்தினாள் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு பலவிதமாக விடை அளிக்கலாம்:

- தேவலோகப்பெண்கள் பலரும் இராவணனால் சிறைபிடிக்கப்பட, அவர்களை அங்கிருந்து காப்பாற்ற, தான் சிறைப்பட்டாள்
- அங்குள்ள தரிசடை என்பவள் தனது கனவில் இராவணன் தோற்பது போன்றும், இராமன் வெல்வது போன்றும் கனவு கண்டாள். இதனை அவள் அங்குள்ள அரக்கிகளிடம் கூறினாள். அந்த நாள் வரை சீதையைத் தங்கள் சொற்கள் மூலமும் கைகள் மூலமும் பகல் இரவு என்று பாராமல் எப்போதும் அச்சத்தில் ஆழ்த்தியபடியே இருந்த அந்த அரக்கிகள், தரிசடையின் சொற்கள் கேட்டு நடுங்கி நின்றனர். அவர்களுடம் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (58-93) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - உங்களைக் காப்பாற்றுபவளாக நான் உள்ளேன் - என்று

கூறினாள். இதன் மூலம் நீங்கள் வருந்தும் நேரங்களில் நான் உங்களிடம் உள்ளேன், ஆகவே அச்சம் கொள்ள வேண்டாம் என்று அச்சத்தை விலக்குபவளாக உள்ளாள்.

- மேலே அரக்கியர்களிடம் தான் கூறியது வெறும் சொற்கள் மட்டும் அல்ல, அது செயலிலும் நடத்திக் காட்ட இயலும் என்பதை உணர்த்தினாள். எப்படி? இராவணன் அழிந்த பின்னர், இராமன் வென்றுவிட்டான் என்ற தனக்குப் பிரியமான செய்தியைக் கூற வந்த அனுமன், அத்துடன் நிற்காமல் அரக்கியர்களை இராமனிடன் காண்பித்துக் கொடுத்து, அவர்களைச் சித்ரவதை செய்யும்படித் தன்னிடம் கூறியதைக் கேட்டான். உடனே சீதை அனுமனிடம் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-38) - ராஜ ஸம்சர்ய வச்யாநாம் - தங்களது அரசனின் கட்டளையை ஏற்று நடந்த இந்த வேலையாட்களிடம் யார் கோபம் கொள்வார்கள் - என்று கூறி, அவர்களின் குற்றத்தையும் குணமாக மாற்றிக் கூறினாள். மேலும் யுத்தகாண்டம் (116-40) - மர்ஷயாமீஹ துர்பலா - இவர்களை அழிப்பாய் என்று கூறுவதற்கு எனது உள்ளத்தில் வலிமை இல்லாத காரணத்தினால் நான் இவர்களது குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்கிறேன் - என்பதன் மூலம் மற்றவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுத்தக் கொள்ளும் மனவலிமை தனக்கு இல்லாததை வெளியிட்டான். மேலும் தொடர்ந்து யுத்தகாண்டம் (116-44) - கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி - பெரியவனான உன்னால் இவர்கள் கருணை கொள்ளத்தக்கவர்கள், இந்த உலகில் குற்றம் செய்யாதவர்கள் என்று யாரும் இல்லை - என்று கூறினாள். இப்படியாக அனுமன் இரக்கம் கொள்ளாத நிலை அல்லாமல் வேறு நிலை எடுக்க இயலாதபடி செய்தான். ஆக இதன் மூலம், இதுநாள்வரை தன்னைத் துன்புறுத்தியபடி இருந்த அரக்கியர்களைத் தான் கூறியபடியே காப்பாற்றினாள். இதனால் தனது க்ருபையை வெளியிட்டாள்.

வ்யாக்யானம் - (நடுவிலித்யாதி) - நடுவிற்பிரிவாவது மீண்டு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோத்யையிலேயெழுந்தருளித் திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே அபத்யலாபோ வைதேஹி! மமாயம் ஸமுபஸ்தித: கிமிச்சஸி ஸகாமா த்வம் ப்ருஹி ஸர்வம் வராநநே என்று உனக்கபேசைஷயேதென்று கேட்டருள, தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ, கங்காதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம், பல மூலாசிநாம் வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும், ஏஷமே பரம காமோயந்மூலபலபோஹிஷு அப்யேகராத்ரம் காகுத்ஸ்த வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு என்று தனக்குண்டான வநவாஸ வாஞ்சையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்றப் போக விடுவாரைப்போலே லோகபவாத பரிஹாரார்த்தமாகப் பெருமாள் காட்டிலே போகவிடப் போனது.

இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம் பெருமாள் கட்டிலே வைத்துபோதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பின் செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. கங்கைக் கரையேறினவநந்தரம் இளையபெருமாள் கனக்க க்லேசப்பட்டுக் கொண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளமாய் விட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைக்கேட்டு மிகவும் ப்ரலாபித்து ந கல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே! ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர் மா பரிஹாஸ்யதி என்றாளிறே. இத்தால் ஆற்றாமையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாகா நிற்கச் செய்தேயும் அது செய்யமாட்டாதே பெருமாள் நினைவைப் பின் சென்று தன் ப்ராணனை நோக்கிக்கோண்டிருக்க வேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ர்யக்கு முடிவு தேட்டமானாலும் முடியப்போகாதே! மாயும் வகையறியேன் வல்வினையே பெண் பிறந்தே என்றாரிறேயாழ்வார். ப்ரதமவிசேஷத்தில் பத்து மாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம் பட்டவள், பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி: ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம் விசேஷத: என்று தானருளிச் செய்தபடியே, பதிசித்தாநுவிதாநமே நமக்கு ஸ்வரூபமென்னும் பாரதந்த்ர்ய புத்தியாலேயிறே அநேக ஸம்வத்வஸரம் பாடாற்றிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே.

விளக்கம் – (நடுவில் பிரிந்தது) இந்தச் செயல் தனது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுவதற்காகவே ஆகும். இலங்கையில் இருந்து புறப்பட்டு மீண்டும் அயோத்தி வந்த பின்னர் சீதை கர்ப்பம் அடைந்தாள். அப்படியான ஒரு நாளில் இராமன் அவளிடம் உத்தரகாண்டம் (42-32) – அபத்யலாபோ வைதேஹி! மமாயம் ஸமுபஸ்தித: கிமிச்சஸி ஸகாமா த்வம் ப்ரூஹி ஸர்வம் வராநநே – அழகான முகம் உடையவளே! வைதேஹி! எனக்குப் புத்திரன் பிறக்கின்ற புண்ணியம் கிட்டியது. நீ ஆசையாக எதனை எண்ணியுள்ளாய்? உனக்கு எவை விருப்பமோ அவை அனைத்தையும் என்னிடம் கூறுவாயாக - என்றான். உடனே சீதை உத்தரகாண்டம் (42 – 33, 35) – தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ, கங்காதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணாம் புண்யகர்மணாம், பல மூலாசிநாம் வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும், ஏஷமே பரம காமோயந்மூலபலபோஹிஷு அப்யேகராத்தரம் காசுத்ஸ்த வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு - இராகவரே! மிகுந்த புண்ணியம் பல உள்ளவர்களும், பழம் மற்றும் கிழங்கு முதலானவற்றை உண்பவர்களும் ஆகிய முனிவர்களின் திருவடிகளின் கீழே வசிப்பதற்கு நான் விரும்புகிறேன்; கங்கையின் கரையில் உள்ளவைகளும், தூய்மை நிறைந்தவைகளும் ஆகிய அவர்களின் பர்ணசாலை களைக் காண நான் விரும்புகிறேன்; கிழங்கு முதலானவற்றைப் புசிப்பவர்களும், தூய்மையான ஒழுக்கம் கொண்டவர்களும் ஆகிய முனிவர்கள் உள்ள இடத்தில் ஒரு நாளாவது வசிக்க விரும்புகிறேன். இப்படியாக எனது ஆசைகள் உள்ளன - என்றான். ஆக கானகத்தில் தான் வசிக்க விரும்புவதை இராமனிடம் விண்ணப்பம் செய்தாள். இத்தகைய ஆசையை நிறைவேற்றும் விதமாக, உலகினர் சீதை மீது கற்பித்த பொய்யான பழியை

ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு, அவளை இராமன் காட்டிற்கு அனுப்பினான். இந்தப் பிரிவிற்கு என்ன பயன் கிட்டியது என்றால் - இராமன் தன்னை அன்புடன் அரண்மனையில் வைத்திருந்தாலும், கானகம் அனுப்பினாலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காணாமல், அவனுடைய நினைவிலேயே ஒன்றியபடி சீதை இருந்தாள். இப்படியாகத் தன்னுடைய பத்னித்தன்மை மூலம் பாரதந்தர்யத்தை வெளிப்படுத்தியதே இராமனைப் பிரிந்த பயனாகும். இதனால் மேலும் விளக்குகிறார். அயோத்தியில் இருந்து சீதையை அழைத்து வந்த இலக்ஷ்மணன் அவளைக் கங்கைக் கரையில் இறக்கி விட்டான். இந்த நேரத்தில்தான், இராமன் அவளைக் கானகத்தில் விட்ட காரணத்தையும் கூறினான். இதனைக் கேட்டுப் புலம்பிய சீதை உத்தரகாண்டம் (48-8) – ந கல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே! ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்த்துர் மா பரிஹாஸ்யதி – சுமித்திரையின் புத்திரனே! இராமன் மூலம் உண்டான இந்தக் கர்ப்பம் எனது பதியான இராமனின் குலத்திற்கு இல்லாமல் போய்விடக்கூடாது என்ற காரணத்தினால் அல்லவோ நான் கங்கையில் விழாமல் உள்ளேன் - என்றாள். இதன் மூலம் பிரிவாற்றாமை காரணமாகப் பிழைப்பது என்பது அரிதாக உள்ளபோதிலும், உயிரை விடாமல் இராமனின் நினைவைக் கொண்டபடி, தனது உயிரைப் பிடித்திருந்தாள் என்னும் பாரதந்தர்யத்தை வெளிப்படுத்தினாள். மற்றவர்களுக்காகப் பிழைத்திருக்க வேண்டிய பாரதந்தர்யர்களுக்கு முடிவு என்பதில் விரும்பம் உள்ளபோதிலும் அப்படிச் செய்ய மாட்டனர். இதனை நம்மாழ்வார் (5-4-3) - மாயும் வகை - என்றார் அல்லவோ? முதன் முதலில் சீதை இராமனைப் பிரிந்த பத்து மாதங்களில் பல இன்னல்களை அனுபவித்தாள். இதனை ஏன் அவள் தாங்கிக் கொண்டாள்? இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (48-17) பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி: ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம் விசேஷத: - எந்தக் காரணத்தினால் ஒரு பெண்ணிற்கு அவளது கணவன் தெய்வமாகவும், பந்துவாகவும், மோசஷமாகவும் உள்ளானோ அந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டு மனைவியானவள் தனது உயிர் மற்றும் அதனினும் மேலாக வேறு ஏதாவது இருந்தால் அதன் மூலமும் தொண்டு செய்ய வேண்டும் - என்று தானே அருளிச்செய்தாள். இதற்கு ஏற்றபடி இராமனின் எண்ணத்தை அறிந்து அவன் பின் செல்வதே தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது என்னும் பாரதந்தர்யம் காரணமாகப் பொறுத்துக்கொண்டாள். இப்படியாக இந்தப் பிரிவில் தனது பாரதந்தர்யத்தை வெளியிட்டாள்.

வ்யாக்யானம் - (அநந்தரமித்யாதி) - அநந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள் ஸன்னதியிலே வந்திருக்கச்செய்தே, பிரிந்து பிறந்தகத்திலே புக்குவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம், அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா, அந்யாஹி மயாஸீதா என்று உபயஸம்மதமான தன்னுடைய அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான அநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வ ஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில், பெருமாள் அச்வமேதம் பண்ணியருளா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள் வந்து ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியா நிற்க, அதைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தி ஸந்நிதியிலேயவர்களுையழைத்து விசேஷஜ்ஞரெல்லாரையுங் கூட்டியவர்கள்

பாட்டுக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த வந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளஞ்சென்று தனக்கேற சுத்தையாகில் கடுக இத்திரளிலே நாளை வந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன் சுத்தியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாக வென்று தூத முகேந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாபரிஷத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்து ஒடுங்கி நிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் இவள் சுத்தையென்னுமிடத்தை பலமுகத்தாலுஞ் சொல்ல, பெருமாளுமிவள் சுத்தையென்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ப்ரத்யயமித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமான படியாலே, ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாஸிநீ அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் அதோ த்ருஷ்டி ராவாங்முகீ என்கிறபடியே கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் கொண்டு நின்று, யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாது மர்ஹதி; மநஸா கர்மணாவாஸா யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி; யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் நச ததாமே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி என்று சபதம் பண்ண, ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீந் மஹாத்துதம் பூதலா துத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம், த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம்; தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்ப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம்; ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே ஸோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத் என்று அவ்வளவிலே பூமியில் நின்றும் ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம் வந்து தோன்ற, அதிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி இவளை ஸ்வாகதப்ரர்சந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலுமெடுத்துக் கொண்டுபோய் வைக்க, ஆஸநகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேசியா நிற்கிற விவளைக் கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி இடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்ததென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாளிறே.

விளக்கம் – அதன் பின்னர் இராமனைப் பிரிந்த பிரிவு என்பது, மீண்டும் இராமனின் வந்து சேர்ந்த பின்னர் பிரிந்து, தான் பிறந்த இடமான பூமிக்குள்ளே சென்றதாகும். இந்தப் பிரிவிற்கு என்ன பயன் என்றால்:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) – அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா - சூரியனை விட்டு ஒளி எவ்விதம் பிரியாமல் இருக்குமோ அது போன்று நான் இராமனை விட்டுப் பிரியமாட்டேன்.

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (121-19) - அந்யாஹி மயாஸீதா - சூரியனை விட்டு அதன் ஒளி எப்படிப் பிரியாமல் இருக்குமோ அது போன்று சீதை என்னை விட்டுப் பிரிய மாட்டாள்.

இப்படியாக இராமன் மற்றும் சீதை ஆகியவர்களின் வாக்கியங்கள் மூலமாக அறியப்படுகின்ற தனது அநந்யார்ஹத்வத்தை (தான் இராமனுக்கு மட்டுமே உரியவள் என்ற நிலை) அனைவரும் அறிந்த கொள்ளும்படியாகத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகவே ஆகும். எப்படி? இராமன் அச்வமேத யாகம் இயற்றினான். அப்போது வால்மீகி முனிவரின் கட்டளைக்கு இணங்க லவகுசர்கள் ஸ்ரீஇராமாயணத்தைப் பாடியபடி அங்கு வந்தனர். அதனை இராமன் கேட்டான். அவர்கள் இருவரையும் தன்னிடம் அழைத்தான். அங்குள்ள பெரியவர்கள் அனைவரையும் வரவழைத்தான். அவர்கள் பாடிய பாட்டைக் கேட்டபோது அவர்கள் யாருடைய பிள்ளைகள் என்று அறிந்தான். உடனே இராமனுக்குச் சீதையின் நினைவு அதிகமாகி நின்றது. ஒரு தூதனை அழைத்து, “தனது மனதிற்கு ஏற்ப சீதை தூய்மையானவள் என்றால் உடனே இந்தச் சபைக்கு வந்து, சத்தியம் செய்து, தனது தூய்மையை அவள் வெளிப்படுத்துவாளாக”, என்ற செய்தியை வால்மீகி முனிவரிடமும், சீதையிடமும் தெரிவிக்கும்படி அனுப்பினான். இதற்கு ஏற்ப வால்மீகி முனிவருடன் சீதை அந்தச் சபைக்கு வந்து மிகவும் பணிவாக நின்றாள். அந்தச் சபையில் வால்மீகி முனிவர், “இவள் தூய்மையானவள்”, என்று பலவிதத்திலும் எடுத்துக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட இராமன், “இவள் தூய்மையானவள் என்பதை நானும் அறிவேன். வால்மீகி முனிவர் உரைத்தது போதுமானது ஆகும். ஆனால் உலகினர் இதனை உணர்ந்து கொள்ளும்படியான ஒரு சத்தியச் செயலை இவள் இப்போது செய்யவேண்டும். இந்த உலகத்தால் உண்டான பழிச்சொல் நீங்குவதற்கு இதனை இவள் செய்யவேண்டும்”, என்றான்.

இதனைக் கேட்ட சீதை செய்தது என்ன? இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (97-14) - ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாஸிநீ அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் அதோ த்ருஷ்டி ராவாங்முகீ - காவி உடுத்திருந்த சீதை அங்கிருந்த அனைவரையும் பார்த்தாள்; பூமிதேவியை உற்று நோக்கிய கண்களுடனும், அஞ்ஜலி முத்திரையில் வைத்த கைகளுடனும் இந்தச் சொற்களைக் கூறினாள் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, அஞ்ஜலி முத்திரையுடன் கூடிய கைகளைக் கொண்டவளாகக் குனிந்த தலையுடன் பின்வருமாறு கூறினாள். இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (97-15) - யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாது மர்ஹதி; மநஸா கர்மணாவாஸா யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி; யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் நச ததாமே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி - நான் இராமனை மட்டுமே எண்ணியுள்ளேன்; அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் மனதால் கூட

எண்ணவில்லை; இது உண்மை என்றால் எனக்கு பூமிதேவி இடம் அளிப்பாளாக; என்னுடைய மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய மூன்றாலும் நான் இராமனை மட்டுமே எண்ணியுள்ளது உண்மை என்றால் எனக்குப் பூமிதேவி இடம் அளிப்பாளாக; இராமனைத் தவிர்த்து வேறு யாரையும் நான் அறியவில்லை என்பது உண்மை என்றால் எனக்குப் பூமிதேவி இடம் அளிப்பாளாக - என்று சபதம் செய்தாள். உடனே நடந்தது என்ன? இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (97-18) - ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதூராஸீந் மஹாத்துதம் பூதலா துத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம், த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம்; தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம்; ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே ஸோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத் - இப்படியாகச் சீதை சபதம் செய்து நின்ற நேரத்தில் வியப்பை அளிக்கவல்லதும், தெய்வீகமானதும், ஒப்பில்லாததும், பூமியில் இருந்து வெளிப்பட்டதும், எல்லையற்ற ஒளி மற்றும் சக்தி உள்ளதும், பாம்புகளின் தலைகளால் தாங்கப்பட்டதும், இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஆகிய அழகான ஸிம்ஹாஸனம் ஒன்று பூமியில் இருந்து மேலே வந்தது; பூமி தேவியானவள் சீதையைத் தனது இரண்டு கைகளால் எடுத்துக்கொண்டு, இனிய சொற்களால் சீதையை மகிழவைத்து, அந்த ஸிம்ஹாஸனத்தில் அமரச்செய்தாள்; அந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடி சீதை பாதாளலோகம் சென்றாள்; இதனைக் கண்ட தேவலோகத்தில் இருந்து மலர் மழையானது இடைவிடாமல் அவள் மீது பொழிந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப பூமியில் இருந்து ஒரு தெய்வீகமான ஸிம்ஹாஸனம் வெளிப்பட்டது. அதில் சீதையைப் பூமாதேவி நற்சொற்களைக் கூறியபடி இரண்டு கைகளாலும் எடுத்துக்கொண்டு சென்று அமர்த்தினாள். இப்படியாக ஆசனத்தில் அமர்ந்தவளாக பாதாளலோகத்தை அடைந்த சீதையைக் கண்டு தேவலோகத்தில் இருந்து புஷ்பமழையானது இடைவிடாமல் பொழிந்தது. இதன் மூலம் பிரட்டி தன்னுடைய அந்ந்யார்ஹத்வத்தை அனைவரும் அறியும் படியாகச் செய்தாள்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இவ்வவதாரத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங்களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙனன்றாகில் அநபாயிநியாய் அகர்மவச்யையாயிருக்கிறவிவளுக்கு, கர்மவச்யர்க்குப்போலே, இப்படி பிரிவு வருகைக்கு யோக்யதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வந்த அவதாரமிறேயிது; ஆகையிறே யதுதாந்யதுதாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேத தமுஷ்ய யோக்யா என்று பட்டரருளிச்செய்தது. இப்படி சேதநர் பக்கலநுகர்ஹத்துக்குடலான க்ருபையையும் ஈசுவரன் பக்கலணுகி வசீகரிக்கைக்குடலான பாரதந்தர்யாதிகளையும் தானே வெளியிட்டது, சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அநுஷ்டாந பர்யந்தமாகக்

காண்கையாலே தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விச்வாலங்க ளுறைக்கைக்குறுப்பாக.

விளக்கம் – இப்படியாகச் சீதை என்ற அவதாரத்தின் மூலம் இவளுக்காகக் கூறப்பட்ட மூன்று குணங்களையும் இவள் வெளிப்படுத்தினாள் என்றும், இந்த அவதாரத்தில் இவளுக்குக் கூறப்பட்ட இந்த மூன்று பிரிவுகளின் காரணம் இந்தக் குணங்களை வெளிப்படுத்தவே என்றும் அறியவேண்டும். இப்படிக் கொள்ளவில்லை என்றால் – எப்போதும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாமல் உள்ளவளுக்கு, கர்மங்களால் கட்டுப்படாமல் இருப்பவளுக்கு, கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டவர்கள் போன்று, இராமனைப் பிரிந்து சென்றதற்கு வேறு எந்தவிதமான காரணமும் கூற இயலாது அல்லவோ? சீதை என்ற அவதாரத்தின் காரணம் என்ன? தன்னுடைய புருஷகாரத்தன்மை எத்தகையது, இந்தப் புருஷகாரத்வம் வெளிப்பட உதவியாக இருப்பதற்கு ஏற்ற குணங்கள் எவை என்பவற்றை அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும்படிச் செய்வதற்காகவே இந்த அவதாரம் எடுக்கப்பட்டது. இதனால்தான் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ன கோஸத்தில் (57) - யதுதாந்யதுதாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேத தமுஷ்ய யோக்யா - சீதை என்ற அவதாரமானது ஸ்ரீரங்கநாச்சியாராக அமர்ந்து அனைவருக்கும் புருஷகாரமாக நீ இருப்பதற்கு எடுத்துக் கொண்ட பயிற்சியே – என்றார். இப்படியாக சேதநர்களுக்கு அருள்வதற்குக் காரணமான க்ருபை, ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று அவனைத் தன் வசப்பட வைப்பதற்குக் காரணமான பாரதந்தர்யம், அநந்யார்ஹத்வம் போன்றவற்றைத் தன் மூலமாகத் தானே ஏன் வெளியிட்டாள் என்ற கேள்வி எழலாம். இதன் காரணம், சாஸ்த்ரங்களில் தனது இந்தத் தன்மைகளைப் பற்றி மக்கள் படிக்கக்கூடும்; அத்துடன் நிலலாமல் அவர்கள் அந்தக் குணங்களை நேரிலே காணவும் வேண்டும்; இவ்விதம் செய்தால் மட்டுமே தன்னை ஒரு புருஷகாரமாகப் பற்றினவர்களுக்கு ருசியும் நம்பிக்கையும் ஏற்படும் என்று பிராட்டி எண்ணியதால் ஆகும்.

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

அவதாரிகை - ஏவம் பூதகுண விசிஷ்டையானவிவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவதெங்கேயென்னவருளி செய்கிறார் மேல். ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களென்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இத்தகைய குணங்களுடன் இவள் உள்ளாள். ஆனாலும் இவளுடைய புருஷகாரத்தன்மை வெளிப்படுவது எவ்விதம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – புருஷகாரத்வமாவது கடகத்வம்; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்குந் தசையிலும் நீங்கியிருக்குந் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ச்லேஷ தசையிலே, இளையபெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே என்னைக் கூடக் கொண்டு போக வேணுமென்று ஸ ப்ராதுச் சரணை காடம் நிபீட்ய ரகுந்தந்: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் என்கிறபடியே சரணம் புகுகிறவளவிலும்;

விளக்கம் – (ஸம்ச்லேஷம் என்றால் சேர்தல், விச்லேஷம் என்றால் பிரிதல்) புருஷகாரத்வம் என்பது சேர்த்து வைக்கும் தன்மை ஆகும். இத்தகைய தன்மை என்பது இவள் எம்பெருமானுடன் சேர்ந்துள்ளபோதும் பிரிந்துள்ளபோதும் வெளிப்படும். முதலில் இந்தத் தன்மை எம்பெருமானுடன் இவள் சேர்ந்துள்ளபோது எவ்விதம் வெளிப்படுகிறது என்று காணலாம். இராமன் கானகம் செல்கின்றபோது லக்ஷ்மணனை அயோத்தியிலேயே இருக்கும்படிக் கூறினான். அப்போது தன்னையும் கானகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என்று லக்ஷ்மணன் விண்ணப்பித்தான். இதனை இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-2) – ஸ ப்ராதுச் சரணை காடம் நிபீட்ய ரகுந்தந்: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் – மிகுந்த மேன்மை உடைய லக்ஷ்மணன் தனது தமையனாகிய இராமனின் திருவடிகளைக் இறுக்கப்பற்றிக் கொண்டு இராமனையும் சீதையையும் பார்த்துக் கூறினான் - என்றது. இதன் மூலம் லக்ஷ்மணன் இராமனை அண்டி நிற்கச் சீதையை பற்றினான் என்பது தெளிவு.

வ்யாக்யானம் - பஞ்சவடியிலேயெழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் ப்ரணசாலையைச் சமையுமென்று பெருமானருளிச்செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்குதராய் ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசந மப்ரவீத், பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதா மிதிமாம் வத என்கிறபடியே தம்முடைய பாரதந்தர்யத்தைப் பெறுகைக்காகக் கையும்ஞ்ஜலியுமாய் நின்றபேஷிக்கிறவளுவிலும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம்மபேக்ஷிதம் பெறுகையாலும்;

விளக்கம் – அதன் பின்னர் அவர்கள் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியுள்ள காலத்தில் இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், “நீர் மற்றும் நிழல் நிறைந்த ஓர் இடமாகப் பார்த்து நீ ப்ரணசாலை அமைப்பாயாக” என்றான். இதனை கேட்ட லக்ஷ்மணன், “இராமன் ஓர் இடம் கூறி, அந்த இடத்தில் ப்ரணசாலை அமைப்பாய் என்று கட்டளை இடாமல், தனக்குச் சுதந்திரம் அளித்தானே” என்று அதிர்ந்தான். இதனால் தன்னை இராமன் கைவிட்டு விடுவான்

என்று எண்ணினான். உடனே அவன் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-6) – எவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசந மப்ரவீத், பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதா மிதிமாம் வத - இராமனால் இப்படியாகப் பணிக்கப்பட்ட லக்ஷ்மணன் தனது கைகளைக் குவித்தவனாய், சீதையின் முன்பாக நின்றபடி இராமனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினான், “இராமா! நீ எத்தனை ஆண்டுகள் இருந்தாலும் நான் உனக்கு மட்டுமே தொண்டு செய்தபடி இருப்பேன்; நீயே ஓர் அழகான இடமாகப் பார்த்து இந்த இடத்தில் பர்ணசாலை அமைக்கவேண்டும் என்று என்னிடம் கட்டளை இட வேண்டும்”, என்று கூறினான். இப்படியாக அவன் தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தைப் பெறுவதற்காக குவித்த கைகளுடன் நின்றான். இதனை அவன் சீதையின் முன்னிலையில் அவளுடைய புருஷகாரத்வம் வேண்டியபடியே செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - ஆஸூர ப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காக்ருபத்தைக் கொண்டு வந்து ஜநநி பக்கலிலே அக்ருத்ய ப்ரவ்ருத்தனாக க: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா என்று பெருமாள் அவன் மேலே சீறித் தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத: என்கிறபடியே எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒரு புகலிடம் இல்லாமையாலே போக்கற்றுச் சரணம் புக, ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வாதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் என்றும், புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா தச்சிர: பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமஸ ஜாநகீ; தமுத்தாப்ய கரேணோத க்ருபாயீயுஷ ஸாகர: ரரசஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயைக்ஷத என்றும் ஸ்ரீராமாயண பாதம் புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே இவள் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும்;

விளக்கம் – அசுரத்தன்மை மிகுதியான ஜயந்தன் என்பவன் காகம் போன்று உருவம் கொண்டு தாயான சீதையிடம் வந்து தகாத செயல்களைச் செய்தான். இதனைக் கண்ட இராமன் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-26) – க: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா - விரிந்த படங்களைக் கொண்டதும், சீற்றத்துடன் உள்ளதும் ஆகிய பாம்புடன் யாராவது விளையாடுவார்களா - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் மீது கோபம் கொண்டு, அவன் தலையை அறுப்பதற்காக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் ப்ரயோகம் செய்தான். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத: – தனது தாய் தந்தையர்கள், முனிவர்கள், தேவர்கள் உலகங்களிலும் திரிந்தான்; பின்னர் இறுதியாக இராமனிடமே சரணம் அடைந்தான் – என்றது. இப்படியாகத் தான் சுற்றுத் திரிந்த எந்த

இடத்திலும் எந்தவிதமான அடைக்கலமும் கிட்டப்பெறாமையால், வேறு போக்கிடம் இல்லாமல் இராமன் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தான். கீழே உள்ள வரிகளை காண்க:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) – ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வாதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் – தரையில் விழுந்து கிடப்பவனும், அடைக்கலம் புகுந்தவனும் ஆகிய அந்தக் காகாசுரனை, அவன் அடைக்கலம் புகத் தகுதி பெற்றுவிட்டான் என்பதால், அனைத்தையும் காக்கும் இராமன், தனது க்ருபை காரணமாக அவனையும் காப்பாற்றினான்.
- பாத்தம்புராணம் – புரத: பதிதம் தேவீ தரண்யாம் வாயஸம் ததா தச்சிர: பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமஸ ஜாநகீ; தமுத்தாப்ய கரேணோத க்ருபாபீயுஷ ஸாகர: ரரசுஷ ராமோ குணவாந் வாயஸம் தயயைசுஷத - தரையில் விழுந்த அந்த காகத்தின் தலையை எடுத்து இராமனின் திருவடிகளில் சேரும்படியாக சீதை வைத்தாள். அதன் பின்னர் கருணைக்கடலும், அமிர்தக்கடலும், உயர்ந்த குணங்கள் நிறையப் பெற்ற கடலும் போன்ற இராமன் அந்தக் காகத்தைத் தனது கைகளால் எடுத்துக் காப்பாற்றினான். அந்தக் காகத்தைத் தனது கண்களால் குளிரப் பார்த்தான்.

வ்யாக்யானம் - விசுலேஷ தசையிலே இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்த்த லே ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்ஜிதா இத்யாதியாலே விபரீத புத்தியான ராவணனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும்;

விளக்கம் - அடுத்து பிராட்டி எம்பெருமானைப் பிரிந்துள்ள நிலையில் அவளது புருஷகாரத்தன்மை எவ்விதம் வெளிப்படுகிறது என்று கண்போம். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-9) - இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி ஸதோவா நாநுவர்த்த லே ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்ஜிதா - இந்த இடத்தில் சான்றோர்கள் என்று கூறும்படியாக யாரும் உள்ளார்களா? இல்லையா? அப்படி உள்ளார்கள் என்றால் நீ அவர்கள் கூறும் சொற்களைக் கேட்கவில்லை; இதனால் அல்லவோ உனது அறிவு தவறான பாதையில் செல்கிறது? சான்றோர்கள் மார்க்கத்தில் உனது அறிவு செல்லாமல் உள்ளது - என்று இராவணனிடம் கூறினாள். இப்படியாக விபரீதமான அறிவு கொண்ட இராவணனை இராமனின் திருவடிகளில் சேர்ப்பதற்கான வழியை ஆராய்ந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - ராவணவதாநந்தரம் ராசுஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணுவதாக உத்புக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து, பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சித் நாபராத்யதி என்று அவனிரங்கத்தக்க

வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும் உபய தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றா நின்றதிறே.

விளக்கம் - இராவணன் அழிந்த பின்னர் அங்கிருந்த அரக்கியர்களைச் சித்ரவதை செய்வதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த அனுமனிடம், பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா வதாரஹாணாம் ப்லவங்கம கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சித் நாபராத்யதி - வானரமே! உனது எண்ணத்தின்படி இவர்கள் தகாத செயல்கள் செய்தவர்கள்; எனது எண்ணத்தின்படி இவர்கள் நல்லதே செய்தவர்கள்; இவர்கள் உன்னால் கொல்லத் தகுந்தவர்கள் என்று எண்ணுகிறாய்; இப்படிப்பட்ட இவர்கள் விஷயத்தில் பெரியவனான உன்னால் கருணை செய்யப்பட வேண்டும்; குற்றம் செய்யாதவன் என்று யாரும் இல்லை - என்று கூறினாள். இதன் மூலம் அரக்கியர்கள் மீது அனுமன் இரக்கம் கொள்ளும்படியும், அவர்கள் அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியும் செய்ததால் இவளது புருஷகாரம் வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - திருவடி, ராசுஷஸிகளை அபராதாநுகுணம் தண்டிக்கும்படி காட்டித்தர வேணுமென்றவளவில் பிராட்டியவனுடனே மன்றாடி ரசுஷித்தவித்தனையன்றோ. மாதர் மைதிலி ராசுஷஸீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரசுஷந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா காகம் தஞ்ச விபீஷணம் சரணமித்யுக்தி சுஷமௌ ரசுஷதஸ் ஸா நஸ் ஸந்த்ரமஹாகஸஸ் ஸுகயது சுஷாந்தீ ஸ்தவாகஸ்மிகீ என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரசுஷித்தாளென்றன்றோ பட்டருமருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்கனையென்னில், பலாத்காரத்தாலன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிதே என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமையருளிச் செய்தாரிதே இவர்தானே; ஆகையாலிரண்டு தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்று மென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறவ்வாக்யத்திலிதுவும் கூட்டக் குறையில்லை.

விளக்கம் - அந்த அரக்கியர்களைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்று அனுமன் கூறியவுடன் சீதை அவனுடன் மன்றாடி அல்லவோ அவர்களைக் காப்பாற்றினாள்? இதனால் இங்கு புருஷகாரத்வம் வெளிப்படவில்லையே என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (50) - மாதர் மைதிலி ராசுஷஸீஸ் த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரசுஷந்த்யா பவநாத்மஜாத் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டி க்ருதா காகம் தஞ்ச விபீஷணம் சரணமித்யுக்தி சுஷமௌ ரசுஷதஸ் ஸா நஸ் ஸந்த்ரமஹாகஸஸ் ஸுகயது சுஷாந்தீ ஸ்தவாகஸ்மிகீ - தாயே! இராமனின் நாயகியே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனது நாயகனான இராமன் தன்னைச் சரணம் என்று புகுந்த

விபீஷணனையும், காகம் ஒன்றையும் மட்டுமே காப்பாற்றினான்; ஆனால் நீயோ குற்றங்கள் பல புரிந்த அரக்கிகளை, அவர்கள் உன்னிடம் சரணம் புகாமல் இருந்தபோதிலும் காப்பாற்றினாய்; இதனால் இராமனின் புகழ் சற்றே தாழ்ந்தது; ஆக இப்படியாகத் தனக்குத் துன்பம் விளைவிப்பவர்களையும் காக்கும் உனது பொறுமை என்ற குணமானது பலவிதமான குற்றங்கள் கொண்ட என் மீது சற்றே படவேண்டும் – இப்படியாக வாயுவின் புத்திரனாகிய அனுமன் பொருட்டு பிராட்டி காப்பாற்றினாள் என்று அல்லவோ பட்டர் அருளிச்செய்தார்? இங்கு இவளது புருஷகாரத்தன்மை எப்படி வெளிப்பட்டது? பலாத்காரத்தால் அல்லாமல், அவன் வழியே சென்று குற்றங்களை இவள் பொறுக்கும்படியாகச் செய்தாள் என்பதன் மூலம் வெளிப்பட்டது. முமுக்ஷுப்படி (129) – திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிடே – என்றது காண்க. இப்படியாக அனுமன் விஷயமாகவும் புருஷகாரத்தைச் செய்த தன்மையை இவர் தானே அருளிச்செய்தார். எனவே எம்பெருமனைப் பிரிந்த நிலை, சேர்ந்த நிலை ஆகிய இரண்டிலும் புருஷகாரத்தன்மை தோன்றுவதைக் கூறும் இந்தச் சூர்ணை மூலம் அனுமன் விஷயத்திலும் புருஷகாரம் செய்ததைக் கூறுவதைக் குறையில்லை.

10. ஸம்சுலேஷ தசையிலீச்வரனைத் திருத்தும்; விசுலேஷ தசையில் சேதனைத் திருத்தும்.

அவதாரிகை - இவ்வுபயதசையிலும் இவள் புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸம்சுலேஷ தசையிலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் (எம்பெருமானுடன் பெரியபிராட்டி கூடியுள்ள நிலை, பிரிந்துள்ள நிலை) இவள் புருஷகாரத்தை எவ்விதம் வெளிப்படுத்துகிறாள் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஈச்வரனைத் திருத்துகையாவது, அபராதத்தையே பார்த்து “கூடிபாமி”, “நக்ஷமாமி” என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, அங்கீகார உந்முகனாக்குகை; சேதனைத் திருத்துகையாவது - அக்ருத்ய கரணாதிசீலனாய் பகவத் விமுகனாய்த் திரிகிற ஆகாரத்தைக் குலைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனாக்குகை. ஸம்சுலேஷ தசையில் இளைய பெருமாளுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், விசுலேஷ தசையில் ராக்ஷஸிகளுக்காகத் திருவடி விஷயத்திலும் புருஷீகரித்தமை உபயதசையிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்குக் கூட்டிக்கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமானவர்த்தம் ஸம்ஸாரி சேதனையுமீச்வரனையும் சேரவிடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக்கிப்படியே அர்த்தமாகக் கடவது. ஆகையால் ஈச்வரனோடு தான் கூடியிருக்கும் தசையில், சேதன் ஆச்ரயணோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில், அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி குணங்களைக்

கிளப்பி இவனையங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் தசையில், ஈச்வர னங்கீகாரோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, இச்சேதநன் கர்மாநுகுணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில் இவன் வைமுகக்கயத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித்து ஆச்ரயணோன்முகனாக்குகையும் இவளிரண்டு தலையையும் திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகார விரோதியான ஸ்வாதந்தர்யத்தை மாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ருபாதிகளை உத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆச்ரயண விரோதியான வைமுகக்கயத்தை மாற்றி, ஆச்ரயண ருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், ச்ரு ஹிம்ஸாயாம் என்கிற தாதுவிலும், ச்ரு விஸ்தாரே என்கிற தாதுவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்திலும் ச்ருணாதி, ச்ருணாதி என்கிற வ்யத்பத்தி த்வயார்த்தமும் இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது; ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ச்ருணாதி ச குணைர் ஜகத் என்று இவ்யுத்தபத்தி த்வயமும் சேதநபரமாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும் (ஈச்வரனைத் திருத்தும்) என்கிறவிடத்திலும் இந்த ந்யாயம் தோற்றுக்கையாலே இப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

விளக்கம் – ஈச்வரனைத் திருத்துதல் என்பது ஜீவன்கள் செய்கின்ற அபராதங்களை (குற்றங்கள்) பார்த்த ஸர்வேச்வரன் சஷீபாமி - அசுரப் பிறவிகளில் தள்ளிவிடுகிறேன் – என்றும், ந சஷமாமி - என்னால் பொறுக்க இயலாது – என்றும் கோபம் கொள்கிறான். அவனது இந்த நிலையை மாற்றி, ஜீவன்களை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வதில் நோக்கமுடையவனாக மாற்றுவதாகும். சேதனைத் திருத்துவது என்பது – செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல் இருப்பது, செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தபடி இருப்பது, எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடு இல்லாமல் இருப்பது என்று திரியும் ஜீவனைத் திருத்தி எம்பெருமானை அண்டுவதன் மீது பற்று கொண்டவனாக மாற்றுதல் ஆகும்.

அடுத்து எம்பெருமானுடன் கூடியுள்ள நிலையில் இலட்சுமணனுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், பிரிந்துள்ள நிலையில் அரக்கிகளுக்காக அனுமன் விஷயத்திலும் இவள் புருஷகாரம் செய்ததை “இரண்டு நிலையிலும் புருஷகாரத்வம் தோன்றும்” என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆயினும் இந்த இடத்தில் கூற வேண்டிய பொருள் – இந்த உலக மனிதர்களையும் ஸர்வேச்வரனையும் சேர்த்துவிடுதல் – என்பதே ஆகும். ஆகவே இந்தச் சூத்திரத்திற்கு மேலே உள்ள பொருளைக் காட்டிலும் இப்போது கூறப்பட்ட பொருளே பொருத்தம் ஆகும்.

ஆகவே, தான் ஈச்வரனுடன் சேர்ந்துள்ளபோது இவள் செய்வது என்ன? எம்பெருமானைப் பற்றுவதற்கு மக்கள் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டு அவனை வந்தடைகின்றனர். அப்போது அவர்களது குற்றங்களைக் கண்ட எம்பெருமான் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கக்கூடும். அப்போது அவனுடைய இந்த ஸ்வதந்திரத் தன்மையை மாற்றி, அந்த மனிதர்கள் மீது கருணை முதலானவற்றை அவன் வெளிப்படுத்தும்படிச் செய்து, அவர்களை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்கிறான்.

அவனைப் பிரிந்துள்ள நிலையில் இவள் செய்வது என்ன? மக்களை ஏற்றுக் கொள்வதில் எம்பெருமான் மிகுந்த ஆசையுடன் இருக்கக்கூடும். ஆனால் தங்களது முன்வினைப் பயன்களின் காரணமாக அவர்கள் எம்பெருமானிடம் வெறுப்புடன் இருக்கக்கூடும். அந்த நேரத்தில் அந்த வெறுப்பை மாற்றி, அவன் மீது ருசியை உண்டாக்கி, அவனைப் பற்றுவதில் விருப்பம் உள்ளவர்களாக மாற்றிவிடுகிறாள். இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் ஜீவங்களை ஏற்றுக் கொள்வதில் தடையாக இருக்கக்கூடிய எம்பெருமானின் ஸ்வதந்திரத்தை மாற்றுவதும், அவன் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள உதவியாக உள்ள கருணை முதலானவற்றை அவனுக்கு ஏற்படும்படிச் செய்வதும், எம்பெருமானை அடைவதற்கு ஜீவனுக்குத் தடையாக உள்ள வெறுப்பை மாற்றுவதும், அவர்களுக்கு அவன் மீது பற்றுதல் ஏற்படும்படிச் செய்வதும் நிகழ்வதால் – ச்ருஹிம்சாயாம் என்னும் தாது மற்றும் ச்ருவிஸ்தாரே என்னும் தாது ஆகிய இரண்டிலும் உண்டான “ஸ்ரீ” என்ற சொல்லில் ச்ருணாதி (நாசம் செய்கிறாள்) மற்றும் ச்ருணாதி (விரிவுபடுத்துகிறாள்) என்னும் இரண்டு பொருள்களும் தோன்றுகின்றன.

அதாவது ச்ருணாதி – அனைத்துவிதமான குற்றங்களையும் நீக்குகிறாள்; இந்த உலகத்தைத் தனது குணங்கள் கொண்டு திருத்தி விரிவுபடுத்துகிறாள் (இங்கு குற்றம் என்பது: ஸர்வேச்வரனைப் பொறுத்தவரை ஸ்வதந்திரமாக இருத்தல் - இதனை இவள் மாற்றுகிறாள்; ஜீவனைப் பொறுத்தவரையில் எம்பெருமானை அண்டாமல் வெறுப்புடன் இருத்தல் ஆகும். மேலும் விரிவுபடுத்துகிறாள் என்பது எம்பெருமானின் கருணையை விரிவுபடுத்தல் மற்றும் ஜீவன்களுக்கு எம்பெருமான் மீது உள்ள ருசியை விரிவுபடுத்துதல் என்பதாகும்). இந்த இரண்டும் ஜீவன் விஷயத்தில் தோன்றினாலும் இவை எம்பெருமான் விஷயத்திலும் இவளால் நடத்தப்படுகின்றன என்பதைக் காணலாம்.

11. இருவரையும் திருத்துவதும் உபதேசத்தாலே.

அவதாரிகை – இருவரையும் திருத்துவதெவ்வழியாலேயென்னுமாகாங்சைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (இருவரையுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இருவரையும் (ஈச்வரன், ஜீவன்) எவ்விதம் திருத்துகிறாள் என்பதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஈச்வரனைத் திருத்துவது இச்சேதநனுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீரிப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ, உமக்குமிவனுக்கு முண்டான பந்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தால் உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்கவொழியாது என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும் போகாததொன்றன்றோ, ஸ்வம்மானவிவனை

லபிக்கை ஸ்வாமியானவும்முடைய பேறாயன்றோவிருப்பது, எதிர் சூழல்புக்குத் திரிகிற வுமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணாஸாபேக்ஷனாய் வந்துவிவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் விகலமாகாதோ? அநாதிகாலம் நம்முடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம்பண்ணி நம்முடைய சீற்றத்துக்கிலக்காய்ப் போந்தவிவனை அபராதோசித தண்டம் பண்ணாதே அத்தைப்பொறுத்து அங்கீகரித்தால் சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதோவென்றன்றோ திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமித்தால் உம்முடைய க்ருபாதி குணங்கள் ஜீவிக்கும்படியென்? அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றோ, நியமியாதபோது சாஸ்த்ரம் ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ருபாதிகள் ஜீவியாது, என் செய்வோமென்ன வேண்டா, சாஸ்த்ரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கி க்ருபாதிகளை அபிமுகர் விஷயமாக்கினால் இரண்டும் ஜீவிக்கும், ஆனபின்பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்னுமுபதேசத்தாலே. இவ்வுபதேச க்ரமம் இவர் தாமருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும், ஆச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம். பிதேவ த்வத் ப்ரேயத் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதிச சுதாசித் கலுஷதீ: கிமேதந் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதைருபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந: என்று, அபராத பரிபூர்ண சேதந விஷயமாக ஹிதபரனான ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் சீறும்படியையும், அத்தசையில் இச்சீற்றத்துக்கடியென்னென்பது - இவன் தீரக்கழியச்செய்தவபராத மென்றவன் சொன்னால் மணற்சோற்றிலே கல்லாராய்வாருண்டோ? இந்த ஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பாரார்? என்பதாய், உசிதோபாயங்களாலே, அபராதங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படியையும் அருளிச்செய்கையாலே, உபதேசத்தாலே ஈச்வரனைத் திருத்தும்படி ஸங்கரஹேண பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே. அவதார தசையிலேயும் ப்ராணஸம்சயமாபந்நம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாத வாயஸம், த்ராஹி த்ராஹீதி பர்த்தாரமுவாச தயயா விபும் என்று வாசாமகோசரமான மஹாபாரதத்தைப் பண்ணின காகத்தைத் தலையறுப்பதாக விட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கொரு கண்ணழிவு கற்பித்துப் பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும் இவ்ருபதேசத்தாலேயென்னுமிடம், பாத்ம புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. இனி சேதநனைத் திருத்துவது, உன்னபராதத்தின் கனத்தைப் பார்த்தால் உனக்கோரிடத்தில் காலுன்றவிடமில்லை, ஈச்வரனாவான் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீத்தாநிற்கும். இவ்வநர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கையொழிய வேறொரு வழியில்லை. அபராத பரிபூர்ணானவென்னை யவனங்கீகரிக்குமோ தண்டியானோவென்று அஞ்சவேண்டா. ஆபிமுக்க்யமாத்தரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் போக்யமாகக் கொள்ளுக்கைக்கும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோகப்ரஸித்தனாயிருப்பானெருவன். ஆனபின்பு நீ ஸுகமேயிருக்க வேணுமாகிலவனை ஆச்ரயிக்கப் பார் - என்றும் பரம ஹிதோபதேசத்தாலே; அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில், பாபிஷ்டனாய் வழிகெட நடந்து திரிகிற ராவணனைக் குறித்து மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா வதஞ்சா நிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப: விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞச் சரணாகத

வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிது மிச்சஸி என்று பெருமானோடே உறவு பண்ணுகைகாணுனக்கு ப்ராப்தம், அது செய்யப் பார்த்திலையாகில் வழியடிப்பார்க்கும் தரையில் கால் பாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டிருந்தாயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும். அவரதல்லாததோரு ஸ்தலமில்லை காண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பிருப்பதிற்காட்டில் பட்டுப்போக வமையுமென்றிருந்தாயோ, உன்னை சித்ரவதம் பண்ணாமல் நற்கொலையாகக் கொல்லும் போதுமவரைப் பற்ற வேணுங்காண், நான் பண்ணின அபராதத்துக்கு என்னையவர் கைக்கொள்வரோவென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்கயம் பண்ணினால் முன்பு செய்த வபராதத்தைப் பார்த்துச்சீறும்ந்த புன்மையவர்பக்கலில்லை காண், அவர் புருஷோத்தமர் காண், சரணாகதி பரமதர்மமென்றறியுமவராய் சரணாகததோஷம் பாராத வத்ஸலராக வெல்லாரும் அறியும்படிகாண் பெருமானிருப்பது. நீ ஜீவிக்கவேணுமென்று இச்சித்தாயாகில் அவரோடுனக்குறவு உண்டாகவேணுமென்று இப்படியச்சமுறுத்தி யுபதேசித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேசக்குறையன்றே, அவனுடைய பாபப்ராசர்யமிறே. இப்படி உபயரையுமுபதேசத்தாலேமென்கையாலே ச்ரு ச்ரவணே என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீ சப்தத்தில் ச்ருணோதி, ச்ராவயதி என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு ச்ராவயதி என்கிற வ்யுத்பத்தயர்த்தம் சொல்லப்பட்டது; ச்ராவயதி என்கிறது ஈச்வர விஷயமாகவே பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களில் பலவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும் அதவா விமுகாநாமபி பகவதாச்ரயணோபதேச: ச்ராவயிதர்த்தம்; விதித்தல் ஸஹி தர்மஜ்ஞச சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிது மிச்சஸி, இதி ராவணம் ப்ரத்யுபதேசாத் என்று தத்தவதீபத்திலே சேதந விஷயமாகவும் ஜீயரருளிச் செய்கையாலே, இவ்விடத்திலும் சேதந விஷயமாகவும் சொல்லக் குறைவில்லை.

விளக்கம் - முதலில் ஈச்வரனை எவ்விதம் திருத்துகிறாள் என்று காண்போம். இவள் எம்பெருமானிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறாள். இவனுடைய குற்றங்களை இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்து, அவனைத் தள்ளி கதவை அடைத்தால், அவனுக்கு வேறு புகல் இடம் ஏது? உமக்கும் இவனுக்கும் உள்ள உறவுமுறை மிகவும் உன்னதமானது. திருப்பாவை (28) - உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்கவொழியாது - என்பதற்கு ஏற்ப நீவீர் தள்ளினாலும் அது மறையாது அல்லவோ? உமது உடைமையாக உள்ள இவனை நீவிர் அடைதல் என்பது உமது எஜமானத்தன்மை மேலும் வெளிப்பட ஒரு வாய்ப்பாக உள்ளது அல்லவோ? திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்குழல்புக்கு - என்னும்படியாக உள்ள உமக்கு நான் இவற்றை எடுத்துக் கூறுவும் வேண்டுமா? காப்பாற்ற வேண்டும் என்று உம்மிடம் வந்த இவனைக் காப்பாற்றாமல் விட்டால், "நீவிர் அனைத்தையும் காப்பவன்" என்ற பெயர் கெட்டுவிடாதோ? நீவிர் உமது எண்ணத்தில், "எல்லையற்ற காலமாக எனது ஆணைகளை மீறி இவன் நடந்துள்ளான். எனது கோபத்திற்கு இவன் இலக்காகி உள்ளான். இவனை இவனது குற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தண்டித்தே ஆக வேண்டும். இவனுடைய குற்றங்களை மன்னித்து இவனை ஏற்றுக்கொண்டால், சாஸ்த்ரங்களுக்கு மக்கள் வைத்துள்ள மரியாதை நீங்கிவிடும்", என்று எண்ணுகிறீர் அல்லவா? நீவிர்

இப்படியாக எண்ணி இவனைக் காப்பாற்றாமல் தண்டித்தால் உம்முடைய க்ருபை முதலான குணங்கள் அதன் பின்னர் உம்மிடம் எவ்விதம் காணப்படும்? இவனைக் காப்பாற்றினால் அல்லவோ அந்தக் குணங்கள் ஓங்கி நிற்கும்? "இந்த ஜீவனைக் (தவறு செய்தவன்) காப்பாற்றினால் எனது கருணை முதலான குணங்கள் பிழைக்கும், இவனைக் காப்பாற்றாமல் தண்டித்தால் மட்டுமே சாஸ்த்ரங்கள் பிழைக்கும். ஆக என்ன செய்வது?", என்று நீவிர் சிந்திக்கவேண்டாம். உம்மிடமே ஈடுபாடு இல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் சாஸ்த்ரங்களின்படி நடந்துகொண்டு, ஈடுபாடு உள்ளவர்களிடம் கருணை முதலான குணங்களைக் காண்பித்து நடக்கலாமே! இதனால் இரண்டுமே பிழைத்துவிடும் அல்லவோ? ஆகவே இவனை நீவிர் காப்பீராக - என்று எம்பெருமானை உபதேசம் மூலமாகத் திருத்துகிறாள்.

இத்தகைய உபதேசத்தை இவர் (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர்) அருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும், ஸ்வாமி ஆச்சார்பிள்ளை அருளிச்செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் மிகவும் விரிவாகக் காணலாம். இதே கருத்தை ஸ்வாமி பராசரபட்டர் எவ்விதம் அருளிச்செய்தார் எனக் காண்போம். கீழே உள்ள ஸ்ரீகுணரத்னகோஸத்தின் வரிகளைக் காண்க (52):

பிதா இவ த்வத் ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே
ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷ தீ:
கிம் ஏதத் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதி இதி த்வம் உசிதை:
உபாயை: விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத் அஸி ந:

இதன் பொருள் - அனைவருக்கும் தாயாக இருப்பவளே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனது அன்புக் கணவனான ஸ்ரீரங்கநாதன், குற்றங்கள் புரிகின்ற இந்த உலகில் உள்ள மக்களிடம், அவர்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒரு தகப்பன் போல், அவர்கள் மீது கோபம் கொள்வான். அது போன்ற நேரங்களில் நீ அவனிடம், "என்ன செயல் நீங்கள் புரிகிறீர்கள்? இந்த உலகத்தில் குற்றம் செய்யாதவர் யார்?", என்று இதமாகப் பேசுகிறாய். இதன் மூலம் அவன் எங்கள் குற்றங்களை மறக்கும்படிச் செய்கிறாய். இதன் காரணமாக எங்கள் தாய் ஸ்தானத்தில் நீயே உள்ளாய் - என்பதாகும்.

இதன் மூலம் நன்மையை மட்டுமே எண்ணுகின்ற ஸர்வேச்வரன் குற்றங்கள் செய்யும் ஜீவன் விஷயத்தில் எவ்விதம் கோபம் கொள்கிறான் என்றும், அந்தச் சீற்றத்தின் காரணம் எம்பெருமான், "இந்த ஜீவன் இத்தகைய அபராதம் செய்தான்", என்று கூறக்கூடும் என்றும் உணர்த்தினார். ஈச்வரனின் சொற்களைக் கேட்ட பிராட்டி, "மணற்சோற்றில் கல் உள்ளதா என்று யாரேனும் ஆராய்ச்சி செய்வார்களா? இந்த உலகத்தில் தவறு செய்யாத மனிதர்கள் யாரேனும் உள்ளனரா?", என்று தனது சாமர்த்தியமான உபாயங்கள் மூலம்

ஜீவன் செய்யும் குற்றங்களை மறக்கும்படிச் செய்கிறாள். இப்படியாக ஜீவனை எம்பெருமானுடன் சேர்த்து வைக்க பிராட்டி செய்யும் செயல்களை பட்டர் அருளிச்செய்கிறார். இதன் மூலம் உபதேசங்கள் வாயிலாக ஈச்வரனை எவ்விதம் பிராட்டி திருத்துகிறாள் என்பதைச் சுருக்கமாக பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

அவன் இராமனாக அவதரித்தபோது - ப்ராணஸம்சயமாபந்நம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாத வாயஸம், த்ராஹி த்ராஹீதி பர்த்தாரமுவாச தயயா விபும் - என்று பெரிய அபராதம் செய்த காகாசுரனைத் தலையறுத்து அழித்துவிட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்தான். அந்த அஸ்திரத்தை தடுத்து, காகத்தை இராமன் காப்பாற்றியதும் இவளது உபதேசம் மூலமே என்பதைப் பாத்ம புராணத்தில் காணலாம்.

அடுத்து ஜீவனைத் தனது உபதேசத்தின் மூலம் இவள் திருத்தும் முறையைக் காண்போம். ஜீவனிடம் இவள் கூறுவது பின்வருமாறு உள்ளது - நீ (ஜீவன்) செய்த தவறுகளைக் காணும்போது நீ பிழைக்க வேறு வழியில்லை. அனைத்திற்கும் சரியான முறையில் தண்டனை அளிப்பதில் ஸ்வதந்த்ரம் பெற்றுள்ள எம்பெருமான், உனது அபராதங்களைச் சரியாகக் கணக்கிட்டு, அந்தப் பாவங்களை நீக்கும்விதமாக தண்டனை வழங்கவே செய்வான். இந்தத் தண்டனையில் இருந்து நீ தப்பிக்கவேண்டும் என்றால், அவனது திருவடிகளில் உன் தலை சாய்த்து சரணம் அடைவதே வழியாகும். இது தவிர வேறு வழியில்லை. குற்றங்களின் மொத்த உருவமாக உள்ள என்னை அவன் காப்பாற்றுவானோ என்ற அச்சமோ, ஐயமோ உனக்கு வேண்டாம். சரணம் என்று புகுந்த மாத்திரத்தில் அனைத்து அபராதங்களையும் பொறுத்துக் கொள்பவனாகவும், இன்பமாக உள்ள அனைத்திற்கும் ஈடாக உள்ள குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவனாகவும் இந்த உலகினாரால் ஸர்வேச்வரன் அறியப்படுகிறான். ஆகவே நீ சுகமாக இருப்பதற்கு அவனை அண்டி நிற்பாயாக - என்று மிகுந்த நன்மை பயக்கும்படியான உபதேசம் செய்கிறாள்.

இதனை நாம் எங்கே காணலாம் என்றால், பாவங்களை மிகுதியாகச் செய்து தவறான மார்க்கத்தில் நின்ற இராவணனிடம் சீதை கூறியதிலிருந்து அறியலாம். இராமாணம் - மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா வதஞ்சா நிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புகுஷர்ஷப: விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ்ச் சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிது மிச்சஸி - என்று இராவணனிடம் கூறுகிறாள். அதாவது, “இராமனுடன் நட்பு உறவு கொள்ளுவதே உனக்கு உயிர் பிழைக்க வழியாகும். இப்படிச் செய்யவில்லை என்றால் இந்த உலகில் உனக்குக் கால் பாவக் கூட இடம் இல்லாது போகும். உனக்கு ஓர் இடம் வேண்டும் என்று எண்ணினால் இராமனைப் பற்றுவாயாக. அவனைத் தவிர வேறு புகலிடம் உனக்கு இல்லை. மிகவும் எளிமையான உபாயமாக உன் எதிரியாக நீ நினைக்கின்ற இராமனின் திருவடிகளில் விழுவதைக் காட்டிலும், மடிந்து போக உனக்கு விருப்பமோ? நீ செய்த தவறுகளுக்கு உன்னைச் சித்ரவதை செய்து

சொல்லாமல், சட்டெனக் கொல்ல முயன்றாலும் நீ இராமனையே பற்ற வேண்டும். நான் (இராவணன்) செய்த தவறுகளுக்கு இராமன் என்னை மன்னிப்பானா என்று நீ எண்ண வேண்டாம். சரணம் என்று புகுந்தவன் விஷயத்தில் முன்பு செய்த தவறுகளை எண்ணிப் பார்த்து சீறுகின்ற தாழ்ந்த தன்மை இராமனுக்கு இல்லை. அவன் புருஷர்களில் உத்தமன் (உயர்ந்தவன்) ஆவான். சரணாகதி என்பதே மிகவும் உயர்ந்த தர்மம் என்பதையும், சரணம் என்று புகுந்தவனின் குற்றங்களைத் தாய் போன்று வாத்ஸல்யத்துடன் மன்னிக்கும் தன்மை கொண்டவன் என்பதையும் இராமன் அறிவான் என்று அல்லவோ உலகம் இராமனைக் கொண்டாடுகிறது? இப்படியாக அல்லவோ இராமன் உள்ளான்? உயிர் வாழவேண்டும் என்று நீ ஆசை கொண்டால், அவனுடன் நட்பு முறையில் உனக்கு உறவு இருத்தல் வேண்டும் - என்று இராவணனைச் சற்றே அச்சுறுத்தி இவள் உபதேசித்தாள் அல்லவா? இத்தனை உபதேசத்திற்குப் பின்னரும் இராவணன் திருந்தாமல் நின்றதன் காரணம் சீதையின் உபதேசங்களில் உள்ள குறைகளால் அல்ல, அவனது பாபங்களின் மிகுதியால் ஆகும்.

இப்படியாக இவள் இருவரையும் திருத்துகிறாள் என்பதால் ச்ரு ச்ரவணை என்பதில் தோன்றிய “ஸ்ரீ” என்ற சொல்லில் ச்ருணோதி (கேட்கிறாள்), ச்ராவயதி (கேட்கும்படிச் செய்கிறாள்) என்ற இரண்டும் உள்ளது. இதில் ச்ராவயதி என்பது இதுவரை கூறப்பட்டது. ச்ராவயதி என்ற இது “ஈச்வரனைக் கேட்க வைக்கிறாள்” என்னும்படி ஈச்வர விஷயமாகவே உள்ளது எனப் பூர்வார்சார்யர்கள் நூல்களில் உள்ளது. ஆனால் வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் தனது தத்வதீபத்தில் இதனைச் சேதந விஷயத்தில் பின்வருமாறு காண்பிக்கிறார் - அதவா விமுகாநாமபி பகவதாச்ரயணோபதேச: ச்ராவயிதீர்த்வம்; விதித்தஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞ்ச சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிது மிச்சஸி, இதி ராவணம் ப்ரத்யுபதேசாத் - எம்பெருமானிடம் பற்றுதல் இல்லை என்றாலும் எம்பெருமானைப் பற்றிய உபதேசத்தை அவர்களும் கேட்கும்படி செய்வித்தல்; விதித இச்சஸி - என்று இராவணனைக் குறித்து உபதேசித்தாள் - என்றது காண்க. ஆகவே ச்ராவயதி என்பது ஜீவனையும் கேட்கும்படிச் செய்வதையும் குறிக்கும் எனலாம்.

12. உபதேசத்தாலேயிருவருடையவும் கர்ம பாரதந்தர்யம் குலையும்.

அவதாரிகை - இவ்வுபதேசத்தாலிரண்டு தலையிலும் பலிக்குமதேதென்னவருளிச் செய்கிறார் உபதேசத்தாலே என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவளது இந்தச் செய்கை மூலமாக இரண்டு இடங்களிலும் (எம்பெருமான், சேதனன்) என்ன நிகழ்கிறது என்பதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது எப்படி இரண்டு தலைக்கும் தத்ததநுகுணமாகவிவள் பண்ணுமுபதேசத்தாலே புண்யபாபங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு பகவத் விமுகனாய்த் திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்ம பாரதந்தர்யமும், இவன் பண்ணின கர்மத்தை ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே செய்வனித்தனையென்று இவனுடைய ரசஷணத்தில் விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்தர்யமும் நிவ்ருத்தமாமென்கை. சேதநனுடைய கர்ம பாரதந்தர்யம் அநாத் யசித் ஸம்பந்த கார்யமான அவித்யா நிபந்தநம், ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்தர்யம் நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்ய கார்யமான ஸ்வஸங்கல்ப நிபந்தநம்; இவை இரண்டும் அநாதி ஸித்தமாய்ப் போந்ததேயாகிலும், மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே சேதநனுக்காப்தையாய், மஹிஷீத்வ ஸம்பந்தத்தாலே ஈச்வரனுக்கபி மதையுமானவிவள், இரண்டு தலையும் நெஞ்சிளகி ஆச்ரயணாங்கீகாராபிமுகமாம் படியாகப் பண்ணுமுபதேசத்தாலே நிவ்ருத்தமாகத் தட்டில்லை.

விளக்கம் - இவள் இரண்டு இடங்களிலும் அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி உபதேசம் செய்கிறாள். இதனால் இரண்டு வினைகளின் காரணமாக, அந்த வினைப்பயன்கள் இழுக்கும் திசைகளில் திரிந்தபடியும், எம்பெருமானிடம் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் இல்லாமல் உள்ளபடியும் காணப்படும் சேதனைனின் கர்ம பாரதந்தர்யம் அழிந்துவிடும் (கர்ம வசப்பட்டிருந்தல் என்று நிலை மாறும்). சேதனர்கள் செய்கின்ற பாவங்களை அவன் முன்பாக நிறுத்த, இவர்கள் செய்த பாவத்திற்குத் தக்கபடியே நான் இருப்பேன் என்றும், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் எடுக்கமாட்டேன் என்றும் இருக்கின்ற ஈச்வரனின் கர்ம பாரதந்தர்யம் அழிந்துவிடும். சேதனனின் கர்ம பாரதந்தர்யம் என்பது ஏன் உண்டானது என்றால் - எல்லையற்ற காலமாக ப்ரக்ருதியின் தொடர்பினால் உண்டான அவித்யையின் விளைவால் ஆகும். ஈச்வரனுக்குக் கர்ம பாரதந்தர்யம் என்பது ஏன் உண்டானது என்றால் - வேறு எதனாலும் தடைபடாத ஸ்வதந்தர்மான தனது ஸங்கல்பத்தினால் ஆகும்.

இவை இரண்டும் எல்லையற்ற காலமாக உள்ளபோதிலும் இவளுடைய உபதேசம் மூலம் எவ்விதம் மாறும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவள் சேதனர்களுக்குத் தாய் என்ற ஸம்பந்தம் காரணமாக அவர்களது நம்பிக்கையைப் பெறுகிறாள். பத்தினி என்பதால் எம்பெருமானால் மிகவும் விரும்பப்படுகிறாள். இதன் மூலம் சேதனர்கள் தங்கள் மனம் உருகி எம்பெருமானைப் பற்றுவதில் ருசி கொண்டவர்களாகவும், எம்பெருமான் மனது உருகிச் சேதனர்களைக் காப்பாற்றுவதில் ருசி கொண்டவனாகவும் மாற்றுகிறாள். இப்படியாக இருவரது கர்ம பாரதந்தர்யம் அழிந்துவிடுகிறது.

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதனையருளாலே திருத்தும்; ஈச்வரனையழகாலே திருத்தும்.

அவதாரிகை - இவ்வுபதேசத்தால் இவர்கள் மீளாதபோது இவள் செய்வதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவளுடைய உபதேசம் மூலம் இந்த இருவரும் மாறவில்லை என்றால் இவள் செய்வது என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சேதநன் மீளாமைக்கடி, அநாதிகாலம் யாதானும் பற்றி நீங்கும் என்கிறபடியே பகவத் விமுகனாய் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போருகையால் வந்த துர்வாஸநாதிகள்; ஈச்வரன் மீளாமைக்கடி, அபரதாநுகுணமிவனை சிஷிக்க வேணுமென்னும் அபிஸந்தியாலே நின்ற நிலை இளகாமல் நிற்கைக்குடலான நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யம். இவ்வோ ஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும் தன்னுடைய உபதேசத்தால் ஸ்வஸ்வ கர்மபாரதந்தர்யத்தில் நின்று மீளாதவளவில்.

விளக்கம் - சேதனன் இவளது உபதேசத்தைக் கேட்டும் திருந்தாமல் உள்ளதற்கான காரணங்கள் திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் - என்று கூறுவது போன்று ஸர்வேச்வரனிடம் ஈடுபாடு இல்லாதவனாக, உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளதால் வந்த தீயவாசனைகள் ஆகும். ஸர்வேச்வரன் இவளது உபதேசத்தைக் கேட்டு மாறாமல் உள்ளதற்கான காரணம் - மனிதர்கள் செய்யும் தண்டனைக்கான குற்றங்களுக்கு ஏற்ப தண்டிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் காரணமாக, தான் நிற்கின்ற கடுமையான நிலையில் இருந்து சற்றும் இளகாமல் இருப்பதற்குக் காரணமான தடையற்ற சுதந்திரம் ஆகும். இந்தக் காரணங்களால் இருவரும் தன்னுடைய உபதேசத்தைக் கேட்ட பின்னரும் தங்களது கர்மபாரதந்தர்யத்தைக் கைவிடாமல் உள்ளதைக் கண்டு பிராட்டி செய்வது என்ன?

வ்யாக்யானம் - (சேதநனையருளாலே திருத்துகையாவது) - ஐயோ! இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன் திறத்தில் தான் பண்ணுகிற பங்கயத்தாள் திருவருள் என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபபுத்தி குலைந்து பகவதபிமுகனாம்படி பண்ணுகை.

விளக்கம் - தனது உபதேசத்தைக் கேட்டும் திருந்தாத ஜீவனை எண்ணி, “ஐயோ! இவனுடைய தீய புத்தி இவனை விட்டு விலகி, ஸர்வேச்வரனிடம் இவனுக்கு ஈடுபாடு உண்டாகும்படியான புத்தி இவனுக்கு உண்டாகவேண்டும்”, என்று எண்ணுகிறாள். இதன்படி பெரியதிருமொழி(9-2-1) - பங்கயத்தாள் திருவருள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப

தனது அளவற்ற கருணை மூலமாக மனிதர்களின் பாவ புத்தி நீங்கும்படியாகவும், எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடு உண்டாகும்படியும் செய்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஈசுவரனையழகாலே திருத்துகையாவது) “ஓங்காண்போ, உனக்குப் பணியன்றோவிது” என்று உபதேசத்தையுதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை நெகிழ்த்துதல் செய்து தன்னழகாலேயவனைப் பிச்சேற்றி தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகாரோந்முகனாக்குகை.

விளக்கம் - ஸர்வேசுவரனிடம், “ஏங்காணும்! இவர்களைக் காப்பது அல்லவா உனது பணி”, என்று தான் உபதேசம் செய்வதைக் கைவிட்டு, தனது கண்களை மயக்கும் விதமாக மாற்றி, அவனைக் காண்கிறாள். தனது கச்சையை நெகிழ்த்தியபடி உள்ளாள். இப்படியாகத் தனது அழகில் அவனை மயங்கவைத்து, தான் கூறியபடி அவன் செய்தல் அல்லாது அவன் ஓய்வதில்லை என்னும்படி மாற்றுகிறாள். இப்படியாக இவனை உதவும்படிச் செய்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - ஆக (புருஷகாரமாம் போது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத்வோபயோகிகளான குணவிசேஷங்களையும், அவை தன்னைத் தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்சலேஷ விசலேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும் தத்ப்ரகார விசேஷங்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - இப்படியாக “புருஷகாரமாம் போது” என்ற சூர்ணை தொடங்கி இந்தச் சூர்ணை முடிய புருஷகாரத்திற்கான தன்மைகளாக உள்ள குணவிசேஷங்கள், அந்தக் குணங்களைத் தானே எவ்விதம் வெளிப்படுத்தினாள், எம்பெருமானுடன் சேர்ந்துள்ள போதும் பிரிந்துள்ளபோதும் எவ்விதம் புருஷகாரம் செய்கிறாள், அவற்றின் பிரிவுகள் போன்றவற்றை அருளிச்செய்தார்.

14. அறியாதவர்த்தங்களையடையவறிவித்து ஆசார்யக்ருத்யத்தையும் புருஷகாரக்ருத்யத்தையும் உபாயக்ருத்யத்தையும் தானேயேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்திலுபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

அவதாரிகை - க்ருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவம் முக்தமானபடியையுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவ முக்தமானமையையுபபாதிக்கிறார் மேல் (அறியாத என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கருணை முதலான திருக்கல்யாண குணங்களை வெளியிட்டது பற்றிக் கூறும்போது ஸ்ரீஇராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவம் எவ்விதம் உணர்த்தப்பட்டது என்பதை அருளிச்செய்தார். இனி மஹாபாரதத்தில் உபாயவைபவம் கூறப்பட்டதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபனம் ஆசார்ய க்ருத்யமிறே, சரண்ய க்ருத்யமன்றே, ஆகையிறே என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய் என்று ப்ரியகர்தவ ஹிதகர்தவங்களாகிற மாதா பித்ரு க்ருத்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச் செய்த உபகாரத்தையருளிச் செய்தவநந்தரம் ஆசார்யன் செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமக்குச் செய்தமையைருளிச் செய்கிறவாழ்வார் அறியாதனவறிவித்த என்றருளிச் செய்தது. இவ்விடத்தில் இவரருளிச்செய்கிற வாக்யந்தான் அந்த திவ்ய ஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறேயிருக்கிறது.

விளக்கம் - அறியாதவைகளை அறிய வைத்தல் என்பது ஆசார்யனின் செயல் அல்லாமல் ஸர்வேச்வரனின் செயல் அல்ல. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு அல்லவோ நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (2-3-2) - என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய் - என்று அருளிச்செய்தார்? அதாவது விரும்பிய செயலைச் செய்தல் தாயின் செயல், நன்மைகளைச் செய்தல் தந்தையின் செயல் என்பது நீதியாகும். இப்படிப்பட்ட செயல்களை ஸர்வேஸ்வரன் தானாகவே முன்வந்து ஆழ்வாருக்குச் செய்தான் என்று அவன் செய்த உபகாரத்தினை அருளிச்செய்தார். இதன் பின்னர் ஆசார்யன் செய்யவேண்டிய விசேஷமான உபகாரத்தையும் ஸர்வேச்வரன் தானாகவே செய்தருளினான் என்பதை திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதனவறிவித்த - என்று அருளிச்செய்தார். இங்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த இந்தச் சூர்ணை, அந்தத் திருவாய்மொழியை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அறியாதவர்த்தங்களையடைய அறிவிக்கையாவது) - தத்வ விவேகந் தொடங்கி ப்ரபத்திப்ரயந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பு அஜ்ஞாதமாயிருந்த வர்த்தங்களை யெல்லா மறிவிக்கை; தேஹாத்மாபிமாநியாய் தேஹாநுபந்திகளான பந்துக்கள் பக்கலிலே அஸ்தானே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி நிற்கிறவிவனை ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகாதிகளாலே தெளிவிக்க வேண்டுகையாலே, நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா: நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத: பரம்; தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வ விவேகத்தையும், அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா ச்சரீரிண: அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாந் யுத்யஸ்வ

பாரத; ந ஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:; அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே, வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந் யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ இத்யாதிகளாலே ஆத்ம நித்யத்வ தேஹாத்ய நித்யங்களையும் ப்ரதமமுபதேசித்து, இவனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக பூமிராபோ நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா; அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய் ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச என்றும், ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத் தேசேர்ஜூந திஷ்டதி ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராருடாநி மாயயா என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜந ஹ்ருதயஸ்தனாய் நின்று, ஸகல ப்ரவிருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும்; அப்படி ஸர்வ நியந்தாவாய்க் கொண்டு ஸர்வஸ்மாத் பரனாயிருக்குமளவன்றிக்கே பரித்ராணாய ஸாதுநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே என்று அவதார ப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும்; ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: என்று தன்னுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும்; ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாதி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:; அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதீ மந்யதே என்றஹங்கார தோஷத்தையும்; யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: என்றிந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும்

விளக்கம் - அறியாத அர்த்தங்களை முழுமையாக அறிவித்தல் என்றால் தத்வவிவேகம் தொடக்கமாக ப்ரபத்தி முடிய அர்ஜுனன் இதுவரை அறியாமல் இருந்த அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் அறியும்படிச் செய்தல் ஆகும். உடலே ஆத்மா என்று எண்ணியவனாக, உடல் தொடர்பு காரணமாக உறவினர்கள் மீது தகாத இடத்தில் அன்பு பூண்டவனாக அர்ஜுனன் நின்றான். அவனை, “ஆத்மா வேறு உடல் வேறு”, என்பது உள்ளிட்ட பல உபதேசங்கள் மூலம் தெளிவாக்கவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் முடிவு செய்தான். ஆகையால் கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலம், “சரீரம் வேறு ஆத்மா வேறு” என்பது பற்றியும், ஆத்மா மற்றும் பரமாத்மா என்பதற்கு இடையில் உள்ள வேறுபாடு பற்றியும் உள்ள தத்துவ விவேகத்தை உணர்த்தினான்:

- கீதை (2-12) - நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா: நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத: பரம் – ஒரு காலத்தில் நான் இல்லை என்பது இல்லை, நீ இல்லை என்பது இல்லை, இந்த அரசர்கள் இல்லை என்பது இல்லை; நான், நீ, இவர்கள் எதிர்காலத்தில் இல்லாமல் இருப்போம் என்பதும் இல்லை.

- கீதை (2-13) - தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி - சரீரத்தில் உள்ள ஆத்மாவிிற்கு எவ்விதம் சரீரத்தில் ஏற்படும் இளமை, வாலிபம், வயோதிகம் பற்றி வருத்தம் இல்லையோ அது போன்று வேறு சரீரம் அடைவது பற்றியும் ஆத்மாவிிற்கு வருத்தம் இல்லை; இதில் உறுதியாக உள்ள ஒருவன் வருந்தமாட்டான்.

அடுத்து கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் ஆத்மா எப்போதும் உள்ளது என்பதையும், சரீரம் போன்றவை அழிந்துவிடும் என்பதையும் முதலில் உபதேசித்தான்:

- கீதை(2-18) - அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா ச்சரீரிண: அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத - பரத குலத்தில் உயர்ந்தவனே! நாம் காணும் இந்த சரீரம் அனைத்தும் நம்மால் காண இயலாததும், அழிவில்லாததும், அறிய இயலாததும் ஆகிய ஆத்மாவிிற்கு உரியது ஆகும். இவை கர்மபலன் கழிந்தவுடன் அழிந்துவிடும். இவற்றைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் யுத்தம் செய்வாயாக.
- கீதை (2-20) - ந ஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:., அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே - ஆத்மா என்றும் தோன்றுவதும் இல்லை, அழிவதும் இல்லை. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றுவதும் இல்லை, ப்ரளய காலத்தில் அழிவதும் இல்லை; இவன் பிறப்பற்றவன், அழிவற்றவன், மாற்றம் அடையாதவன், பழமையானவன் ஆவான். ஆகவே இந்த சரீரம் அழிந்தாலும் இதற்குள் இருக்கும் ஆத்மா அழிவதில்லை.
- கீதை (2-22) - வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந் யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ - தனது உடை கிழிந்துவிட்டால் நாம் வேறு உடை உடுத்துவது போன்று ஆத்மாவானது ஓர் உடலைக் கைவிட்டு மற்றொன்றை எடுத்துக்கொள்கிறது.

மேலும் அர்ஜுனன் தானே அனைத்தையும் செய்வதாக எண்ணியுள்ள ஸ்வதந்த்ர மயக்கத்தை நீக்குவதற்காகக் கீழே உள்ளபடி உபதேசிக்கிறான். இவை மூலம் அறிவுள்ள பொருள்கள், அறிவில்லாப் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும் தானே ஆத்மாவாக உள்ளதைக் உணர்த்துகிறான்:

- கீதை (7-4) – பூமிராபோ நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா - பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாயம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் ஆகிய அனைத்தும் எனது சரீரமாக உள்ளன.
- கீதை (7-5) - அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதீம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் - கடந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதி என்பது தாழ்வானது. இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த எனது ப்ரக்ருதியை நீ அறிந்து கொள்வாயாக.

தொடர்ந்து அனைத்து உயிர்களின் இதயங்களில் நின்று செயல்களைச் செய்தல், செயல்களைச் செய்யாமல் இருத்தல் போன்றவற்றை நியமிக்கின்ற தனது தன்மையைக் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுகிறான்:

- கீதை (15-15) – ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச - அனைத்து உயிர்களின் இதயத்தில் நான் உள்ளேன். அவைகளுக்கு உண்டாகும் நினைவு, ஞானம் மற்றும் மறதி ஆகியவை என்னால் உண்டாகின்றன.
- கீதை (18-61) - ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத் தேசேர்ஜூந திஷ்டதி ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராநூடாநி மாயயா - அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனாகிய வாஸுதேவன் அனைத்து உயிர்களின் இதயங்களிலும் உள்ளான். சரீரம் என்ற இயந்திரத்தில் உள்ள உயிர்களை அவற்றின் குணங்களுக்கு ஏற்றபடி அவனே இயக்குகிறான்.

இப்படியாக அனைத்தையும் தான் நியமிப்பவனாக உள்ள போதிலும், அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் பெரியவனாக உள்ளபோதிலும், கீதை (4-8) – பரித்ராணாய ஸாதுநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே – ஸாதுக்களைக் காப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், தர்மத்தை நிலை நாட்டவும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பிறக்கிறேன் - என்பதன் மூலம் தனது எளிமையை உணர்த்துகிறான். கீதை (9-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: - அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் நான் சமமாகவே உள்ளேன், நான் யாரையும் வெறுப்பதும் இல்லை, யாரையும் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணி அவனை மட்டுமே ப்ரியத்துடன் காண்பதும் இல்லை - என்பதன் மூலம் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு தான் சமமாக உள்ள தன்மையை உணர்த்துகிறான். கீதை (3-27) - ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாதி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதீ மந்யதே - இந்த

உலகில் அனைத்து செயல்களும் மூன்று குணங்களால் நடைபெறுகின்றன, இதனை உணராமல் அஹங்காரம் கொண்ட ஒருவன் அனைத்தையும் தானே செய்வதாக எண்ணுகிறான் - என்பதன் மூலம் அஹங்காரத்தால் ஏற்படும் குற்றத்தை உணர்த்துகிறான். கீதை (2-60) - யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: - சிறந்த அறிவுள்ளவனாக இருந்தபோதிலும் அவனுடைய புலன்கள் மிகவும் பலம் உள்ளவையாக, அவனது மனதைத் தங்கள் பக்கம் இழுக்கின்றன - என்பதன் மூலம் இந்த்ரியங்களின் வலிமையை உணர்த்துகிறான்.

வ்யாக்யானம் - அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹஞ் சலம் என்று அந்த ப்ராபல்யத்தில் மற்றை இந்த்ரியங்களைப் பற்றவும் மநஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும் தர்சிப்பிக்கையாலே ஆச்ரயண விரோதிகளையும், தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர:, வசேஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா என்றும், யதோயதோ நிச்சலதி மநச்சஞ்சலமஸ்திரம் ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வசம் நயேத் என்று ஆச்ரயணோ பகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜந ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப என்று ஆச்ரயிக்குமதிகாரிகளுடை சாதூர்வித்யத்தையும்; த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸூர ஏவச, தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தந பரரானவர்கள் தேவர்கள், தததிவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்கள் என்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்; ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதிராத்மநச் சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக் கொண்டு வ்யாபித்து நிற்கும்படியையும்

விளக்கம் - கீதை (6-35) - அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹஞ் சலம் - தோள்களில் வலிமை கொண்ட அர்ஜுனா! மனம் என்பது திரிந்து கொண்டே இருக்கும், இதனை அடக்குவது கடினம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை - என்பதன் மூலம் மற்ற இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் மனமானது வலிமையில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது என்பதை உணர்த்தி, இதனால் எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளதைக் காட்டினான். ஸர்வேச்வரனான தன்னை வந்தடைவதற்கு உதவுகின்ற உறுப்புக்களான புறக்கரணங்கள் மற்றும் அகக்கரணம் ஆகியவற்றைத் தனக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாக நியமனம் செய்வதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் உணர்த்துகிறான்:

- கீதை (2-61) - தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர: வசேஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா - அனைத்து இந்த்ரியங்களையும் அவற்றின் உணவாக உள்ள உலக விஷயங்களில் இருந்து விலக்கிக் கொண்டு இருப்பானாக. இப்படி உள்ள ஒருவனுக்கு மனம் உட்பட்ட அனைத்து இந்த்ரியங்களும் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதால் அறிவும் ஸ்திரமாக உள்ளது.
- கீதை (6-26) - யதோயதோ நிச்சலதி மந்ச்சஞ்சலமஸ்திரம் ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வசம் நயேத் - யோகி ஒருவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்றால், நிலையாக இல்லாமல் உள்ளதையும், அலைமோதுவதையும் இயல்பாக உடைய மனதை ஆத்மாவின் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட மனதைத் திடீரென திசை திருப்பும் காரணங்களில் இருந்து விலக்கி விட வேண்டும்.

அடுத்து தன்னை வந்தடைகின்ற நான்குவிதமான மனிதர்கள் பற்றி கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப - அர்ஜுனா! புண்ணியம் நிறைந்தவர்கள் நான்கு பிரிவினர் ஆவர். அவர்கள் என்னைச் சரணம் புகுந்து உபாஸிக்கின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்கள் - துயரத்தில் உள்ளவர்கள், ஞானம் பெற விரும்புகிறவர்கள், செல்வம் பெற விரும்புவர்கள், என்னைப் பற்றிய ஞானம் உள்ளவர்கள் ஆவர் - என்று உரைத்தான். தனது ஆணைகளைப் பின்பற்றி நடப்பவர்கள் தேவர்கள் என்றும், ஆணைகளை மதிக்காமல் உள்ளவர்கள் அசுரர்கள் என்றும், இப்படியாத் தேவர்கள் மற்றும் அசுரர்கள் ஆகிய பிரிவினர் பற்றிக் கீழே உள்ளபடி உரைத்தான்:

- கீதை (16-6) - த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவச - இந்த உலகில் உள்ள படைப்புகள் அனைத்தும் தேவர்களுக்கு உரிய தன்மை, அசுரர்களுக்கு உரிய தன்மை என்று இரண்டு பிரிவுகள் கொண்டதாக இருக்கும்.
- கீதை (16-5) - தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா - தேவர்களின் தன்மை என்பது ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து விடுதலை அளிப்பதாகும், அசுரர்களின் தன்மை என்பது தாழ்வான பந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

இந்த உலகில் உள்ள அனைத்துப் பொருள்களையும் குறிக்கும் அனைத்துச் சொற்களும் தன்னில் வந்து முடியும்படியாக, அவை அனைத்தையும் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள தன்மையை கீதை (10-19) - ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதிராத்மநச் சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே - குருகுலத்தில் உயர்ந்தவனே! எனது ஐச்வர்யம் மற்றும் நன்மைகள் அளிக்கவல்ல விபூதிகள் குறித்து உனக்கு நான்

கூறுகிறேன். என்னுடைய இத்தகைய ஐச்வர்யங்களுக்கு எல்லையே இல்லை – என்பதன் மூலம் உணர்த்தினான்.

வ்யாக்யானம் - திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு பச்ய மே யோகமைச்வரம் என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்சைக் கொடுத்து, பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸர்வாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்காத், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச தீப்தாந் இத்யாதியாலே தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக் கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்சிப்பிக்குமென்னு மத்தையும், மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: என்று இப்படியிருந்துள்ள பரத்வ ஸௌலப்ய யுக்தனான தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமா யிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞாந ரூபாங்க ஸஹிதையான பக்தியையும்; மாமேவ யே ப்ரத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே, தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத், தமேவ சரணங் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத என்று அந்த பக்த்யங்கமான ப்ரபத்தியையும்; சரம ச்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளையுணர்ந்து சோகிப்பார்க்கு ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாயம் ப்ரபத்தியென்னுமத்தையும் தானே அறிவித்தருளி னானிறே. ஆக இப்படி அறியாதவர்த்தங்களையெல்லாமறிவிக்கையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

விளக்கம் - அடுத்து கீதை (11-8) - திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு பச்ய மே யோகமைச்வரம் – உனக்குத் தெய்வீகமான கண்களை நான் அளிக்கிறேன், அவற்றைக் கொண்டு எனது கல்யாண குணங்களையும் ஐச்வர்யங்களையும் நீ காண்பாயாக - என்பதன் மூலம் அர்ஜுனனுக்குத் தெய்வீகமான பார்வையை அளித்தான்; விச்வரூபம் எடுத்து நின்ற க்ருஷ்ணனிடம் அர்ஜுனன் கீதை (11-15) - பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸர்வாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்காத் ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச தீப்தாந் - க்ருஷ்ணா! உனது சரீரத்தில் அனைத்து தேவர்களையும் நான் காண்கிறேன். நான்முகன், சிவன் ஆகியோரைக் காண்கிறேன். அனைத்து முனிவர்களையும், ஒளிவீசும் தேவலோகப் பாம்புகளையும் காண்கிறேன் – என்று தனது விச்வரூபத்தைக் கண்டு அர்ஜுனன் பேசும்படிச் செய்தான். ஆக இதன் மூலம் தான் யாரை விரும்புகிறானோ (தன்னை யார் விரும்புகிறானோ) அவர்களுக்குத் தெய்வீகமான ஞானத்தை அளித்து, தனது தன்மைகளை அவர்கள் காணும்படிச் செய்வதை உணர்த்துகிறான். அடுத்து தான் இருக்கின்ற பரத்வத்துடன் தனக்கு உள்ள ஸௌலப்யத்தை கீதை (9-34) – மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: – என்னிடம் உனது மனதைத் திருப்புவாயாக, எனது பக்தனாக அன்புடன் இருப்பாயாக, என்னிடம் உன்னை அர்ப்பணிப்பாயாக, என்னையே வணங்குவாயாக. என்னையே முழுவதுமாகச் சார்ந்து, என்னிடம் உனது ஆத்மாவை இணைத்து, என்னையே அடைவாயாக - என்று

உணர்த்தினான். இதன் மூலம் தனது திருவடிகளை அடைதல் என்ற உயர்ந்த பேற்றுக்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ளதும், கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டையும் அங்கமாகக் கொண்டதும் ஆகிய பக்தியை உணர்த்தினான். இதனைத் தொடர்ந்து கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே - எனது இத்தகைய மூன்று குணங்கள் என்ற மயக்கம் என்பதைக் கடக்க மிகவும் அரிது; யார் ஒருவன் என்னிடம் மட்டுமே சரணம் என்று அடைகிறார்களோ அவர்களே இதனைக் கடக்கின்றனர் - என்றும்; கீதை (15-64) - தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத் - அந்த ஆதிபுருஷனைச் சரணம் அடைவாயாக - என்றும்; கீதை (18-62) - தமேவ சரணங் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத பரம்பொருளான என்னிடம் நீ அனைத்து வகையிலும் சரணம் அடைவாயாக - என்றும் கூறுவதன் மூலம் பக்திக்கு அங்கமாக உள்ள ப்ரபத்தியை உணர்த்தினான். அடுத்து பக்தி உபாயமானது செய்வதற்கு மிகவும் கடினமானது என்பதை உணர்ந்து செய்வதறியாமல் திகைத்து நிற்பவர்களுக்கு - செய்வதற்கு மிகவும் எளியதும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதும் ஆகிய உபாயம் மற்றும் ப்ரபத்தி என்பதை சரம ச்லோகம் மூலம் தானே வெளியிட்டான். இப்படியாக நாம் அறியாத பல விஷயங்களை இவன் தெரிவிப்பதன் மூலம் ஓர் ஆசார்யனின் செயலைத் தானே மேற்கொண்டான் என்பதை அறியலாம்.

வ்யாக்யானம் - இனி புருஷகார க்ருத்யமும் சரண்யனான தன்னதன்றே, பிராட்டிக்ருத்ய மிறே, மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத் இத்யாதிகளாலே பகவத் சாஸ்த்ரத்திலே தானேயருளிச் செய்தானிறே. இவனுக்கு தத்வஜ்ஞாநாதிகளையுண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டுகையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டானாகிறான். புருஷகார க்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ள வேண்டுவானென்? அங்கீகரித்துவிடவமையாதோவென்னில், அங்கீகாரத்துக்கு இதுவும் அவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே; எங்ஙனையென்னில், இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷ ஸாபேக்ஷையோபாதி புருஷகார ஸாபேக்ஷையுமுண்டிறே, இவ்வுபய ஸாபேக்ஷையும் உபாயவரண ரூபமான பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதமசரம் பதங்களிலே காணலாம்; ஸ்ரீ சப்தத்தாலே புருஷகாரத்தையும் உத்தமனாலே அதிகாரியையுமிறே சொல்லுகிறது; ஆகையாலே சேதநர் தன்னை உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் ஸ்வாபராத பயத்தாலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தில் சீற்றத்தையாற்றிச் சேரவிட, கைக்கொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே இவன் அபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கத்தையும் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலும், அதுதான் செய்கிறவளவில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்கையாலும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் தானேயேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

விளக்கம் – இனி புருஷகாரத்தைச் செய்கின்ற செயலானது அனைவருக்கும் புகலிடமாகத் திகழ்கின்ற தன்னுடைய செயல் அல்ல, அது பிராட்டியின் செயல் என்பதை பகவத் சாஸ்த்ரத்தில் – மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத் - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் என்னை அடைவதற்கான புருஷகாரமாக மஹாலக்ஷ்மியே உள்ளாள் என்று முனிவர்களால் கூறப்பட்டாள்; அவள் இவ்விதம் புருஷகாரமாக உள்ள நிலை என்பது என்னால் ஏற்கப்பட்டதே ஆகும்; இதற்கு அவளைக் காட்டிலும் வேறான ஏதும் இல்லை – என்று உணர்த்தினான்.

தத்துவ ஞானம் முதலானவற்றை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதால் ஆசார்யனின் செயலைத் தானே செய்தருளினான் என்பது சரியானதே ஆகும். ஆனால் புருஷகாரம் மூலமாக ஏன் தன்னை வந்தடையும்படிச் செய்யவேண்டும்? தானே நேரடியாக அங்கீகாரம் செய்து ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டியதுதானே என்ற சந்தேகம் எழலாம். அங்கீகாரம் செய்வதற்கு இது அவசியம் என்பதால், இது இன்றி அங்கீகாரம் இல்லை. எப்படி? இந்த உபாயத்திற்கு ப்ரபத்தி செய்கின்ற ஒருவன் வேண்டுவது போன்று, புருஷகாரமும் வேண்டப்படுவது ஆகும். இப்படியாக இந்த இரண்டும் வேண்டப்படுவதைத் தவய மந்த்ரத்தில் உள்ள முதல் பதத்திலும் (ஸ்ரீமந்), முதல் வரியின் இறுதியில் உள்ள பதத்திலும் (ப்ரபத்யே) காணலாம். “ஸ்ரீ” என்பதன் மூலம் புருஷகாரத்தையும், “ப்ரபத்யே” என்பதன் மூலம் அதிகாரியும் அல்லவோ கூறப்பட்டனர்?

ஆக சேதனர்கள் ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றும்போது, தங்களது குற்றங்களின் காரணமாக அச்சம் கொண்டு, பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொள்கின்றனர். அவள் செய்வது என்னவென்றால், மனிதர்களின் குற்றம் காரணமாக எம்பெருமான் உள்ளத்தில் உள்ள கோபத்தைத் தணித்து, மனிதர்களை அவனிடம் சேர்க்கிறாள். இதுவே எம்பெருமான் சேதனர்களைத் தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ளும் முறையாகும். ஆனால் அர்ஜுனன் போன்றோர் விஷயத்தில் எம்பெருமான் செய்வது என்ன? இவனைப் போன்றவர்கள் செய்யும் குற்றங்கள் காரணமாகத் தனது உள்ளத்தில் உண்டாகின்ற கோபத்தைத் தானே தணித்துக் கொள்கிறான்; இவ்விதம் செய்யும்போது அந்த அடியார்கள் தன்னிடம் எதனையும் வேண்டாதபோதிலும், அவர்களது வேண்டுகோள்களை அவர்கள் எதிர்பாராமலேயே செய்கிறான். இப்படியாகப் புருஷகாரத்தையும் இவர்கள் விஷயத்தில் தானே செய்கிறான் என்று உணரவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - இனி உபாய க்ருத்யம் தன்னதாயிருக்க அத்தையும் தானேயறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது, த்வமேவோபாய பூதா மே பவ என்றிவனர்த்தித்தால் கார்யஞ் செய்ய அமைந்திருக்க, நாமே இவனுக்கு உபாயமாய் அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணக்கடவோமென்று தானேயென்று கொண்டு மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கையாலே; அல்லது உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ

தத்த்வம் நது குணௌ என்கிற வஸ்துவுக்கு உபாயக்ருத்யம் வந்தேறியன்றிறே; உபயலிங்க விசிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ் ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமான தன்னை உபாயமாக்குகையாலே உபாயக்ருத்யதையேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறதென்பாருமுண்டு; அது பால் மருந்தாமாப் போலே இவனுபாயமாமிடமெங்குமுள்ளதொன்றாகையாலே, அர்ஜுனனுக்கிப்போது அஸாதாரணமாகச்செய்ததொன்றல்லாமையாலும், “உபாயம்” என்றே வஸ்துவை நிர்தேசித்து தத்வைவஞ் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும் இவ்விடத்துக்கு உசிதமன்று; ஆன பின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே பொருளாக வேணும்.

விளக்கம் – அடுத்து உபாயம் என்னும் செயலைச் செய்வது தன்னுடையதாகவே உள்ளபோது, அதனை ஏற்றுக்கொண்டான் என்று மேலும் அழுத்தமாகக் கூறுவது ஏன்? அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை - த்வமேவோபாய பூதா மே பவ - நீயே எனக்கு உபாயமாக வேண்டும் – என்று சேதனன் வேண்டி நின்றால் மட்டுமே எம்பெருமான் உபாயமாகச் செயல் புரிவான் என்ற நெறி உள்ளது. ஆயினும் அர்ஜுனன் போன்றவர்கள் விஷயத்தில் அதனை எதிர்பார்க்காமல், ”நாமே இவனுக்கு உபாயமாக நின்று, இவனுக்கு ஏற்பில்லாதவற்றை விலக்கி, நன்மைகள் அளித்தபடி இருப்போம்”, என்று முடிவு செய்கிறான். இதனைக் கருத்தில் கொண்டு கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி – என்னையே சரணம் என்று பற்றுவாயாக, அனைத்துப் பாவங்களில் இருந்தும் நான் உன்னை விடுவிப்பேன் – என்றான்.

கடந்த பத்தியில் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு வேறுவிதமாகவும் விளக்கம் அளிக்கிறார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-87) - உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது குணௌ - உபாயம், உபேயம் என உள்ள தன்மை உன்னுடைய ஸ்வரூபம் அன்றி குணங்கள் அல்ல – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாயமாக உள்ள தன்மை எம்பெருமானின் இயல்பு அன்றி வரவரழைத்துக் கொண்ட தன்மை அல்லவே. தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக இருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் அநுகூலமாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டும் எப்போதும் பொருந்தியுள்ளதால் உபாயமாக உள்ள தன்மை என்பது இயல்பானது ஆகிறது. அடுத்து ஸ்வாமி ஆய் கூறும் கருத்தான “உபாயமாக உள்ள தானே தன்னை உபாயமாகவும் ஆக்கிக் கொண்டதால், உபாயம் என்பதைத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டான்”, என்பதை விளக்குகிறார். இந்தக் கருத்து இங்கு பொருந்தாது. காரணம் – பால் மருந்தாகப் பயன்படும்; இது போன்று இவன் உபாயமாக அனைவருக்கும் உள்ளான் என்பதால், அர்ஜுனனுக்குச் சிறப்பாகச் செய்தான் என்று கூற இயலாது. ஆகவே மேலே உள்ள பத்திகளில் உள்ளபடியே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் – ஆசார்யக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வா தர்ம ஸம்மூடசேதா: யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் என்று இவனர்த்தித்தவமுண்டாகையாலே அந்யக்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்ட மாத்ரமே விவக்ஷிதமாகையாலும், புருஷகார க்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அந்ய க்ருத்யத்தையேறிட்டுக் கொண்டமையும், அது தன்னை அர்த்தித்வ நிர்பேக்ஷமாக ஏறிட்டுக் கொண்டமையும் விலக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வ க்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அர்த்தித்வ நிர்பேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானேயேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ருத்யத்ரயத்திலும் யதாயோகம் அந்வயிக்கக் கடவது; ஆசார்ய அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்த தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற்றையும் தானேயேறிட்டுக் கொண்டது வைபவமிறே (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்திலுபாய வைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுக் கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றாய்த்தென்றபடி.

விளக்கம் - அடுத்து, சூர்ணையில் உள்ள “தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே” என்பதைக் கீழே உள்ள மூன்று விதங்களுக்கும் கொள்ளவேண்டும்.

- ஆசார்யனின் செயலை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் என்பது கீதை (2-7) – கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வா தர்ம ஸம்மூடசேதா: யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - இயல்பான மனநிலை காரணமாக நான் மனவலிமை இழந்து நிற்கிறேன்; எனது தர்மம் எது என்று புரியாமல் நிற்கிறேன்; எனக்கு நன்மை அளிக்கும் செயல் எது என்று உரைப்பாயாக. உன்னையே சரணம் என்று புகுந்த எனக்கு நீ உபதேசிப்பாயாக – என்று அர்ஜுன்ன் வேண்டினான். இதனால் ஆசார்யன் செய்ய வேண்டிய செயலைத் தானே ஏறிட்டுக் கொண்டு செய்தான் என்பது தெளிவு.
- புருஷகாரச் செயலை ஏறிட்டுக் கொண்டு செய்தல்: மற்றவர்களின் செயலை (ஆசார்யனின் செயலை) தான் செய்ததையும், இதனை சேதனனின் வேண்டுகோளை எதிர்பாராமலேயே செய்ததையும் வைத்து உறுதியாக்கலா
- உபாயமாக உள்ள தனது செயலைத் தானே செய்தல் – சேதனனின் வேண்டுகோளை எதிர்பாராமல் உபாயமாக நின்றான்.

ஓர் ஆசார்யன் அறியாதவற்றை உபதேசம் செய்யவேண்டும்; பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யவேண்டும்; தன்னை உபாயமாகப் பற்றுபவர்கள் விரும்பியதைச் செய்து கொடுக்க

வேண்டும் – இவ்விதமாக நெறிகள் உள்ளபோது, இவை அனைத்தையும் தானே செய்து கொடுத்தல் வைபவம் அல்லவோ? “ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்திலுபாய வைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து” - இவன் இவ்விதம் இச்செயல்களைத் தானாகவே ஏறிட்டுக் கொண்டதைச் சொன்னதால், அவை இங்கு சொல்லப்பட்டது என உணர்த்துகிறார்.

15. புருஷகாரத்துக்குமுபாயத்துக்கும் வைபவமாவது தோஷத்தையும் குணாஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை.

அவதாரிகை - ஆக, புருஷகாரோபாயங்களிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தையருளிச் செய்தார் கீழ், உபய ஸாதாரண வைபவத்தையருளிச் செய்கிறார் மேல் (புருஷகாரத்துக்குமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இதுவரையில் புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் உள்ள மேன்மைகளை தனித்தனியே அருளிச்செய்தார். இனி இவை இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள மேன்மைகளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தத்தஸாதாரண வைபவஞ் சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையுமுபாயத்தையும் தனித்தனியே உபாதாநம் பண்ணியருளிச் செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரண வைபவகதனமாகையாலே (புருஷகாரத்துக்குமுபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரேணோபாதாநம் பண்ணியருளிச் செய்கிறார்; உபயத்துக்கும் அஸாதாரண வைபவம் சொல்லுகிறவிடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே சாப்தமாக புருஷகாரஸ்வரூபமும், (உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இங்கு உபய ஸ்வரூப கதநபூர்வகமாக வைபவத்தையருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அவற்றுக்கு உள்ள மேன்மைகளைக் கூற எண்ணி, புருஷகாரம் மற்றும் உபாயங்களைத் தனித்தனியே இதுவரை அருளிச்செய்தார். அடுத்து இரண்டையும் சேர்த்துக் கூறும் பகுதியாக உள்ளதால், இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள மேன்மைகளை விளக்குகிறார். புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டையும் தனித்தனியே கூறிய பகுதிகளில், “இருவரையும் திருத்துவது” போன்ற சூர்ணைகள் மூலம் சொற்களின் வலிமை கொண்டு புருஷகாரத்தின் தன்மை வெளிப்பட்டதை உணர்த்தினார்; “உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏற்பட்டுக் கொள்ளுகையாலே” முதலிய சூர்ணைகள் மூலமாக அர்த்தங்களின் வலிமையால் உபாயத்தின் மேன்மை வெளிப்பட்டதை உணர்த்தினார். இங்கு அவற்றின் தன்மைகளை உணர்த்துவதற்கு முன்பாக அவற்றின் மேன்மைகளை வெளிப்படுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவள வன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது - அக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம்; குணஹாநியாவது - விஹிதாசுரணம்; இவை இரண்டையும், மநோவாக்காயை: இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே. இதம் குரு, இதம் மாகார்ஷீ: என்று விதி நிஷேதாத்மகமான சாஸ்த்ரந்தான் பகவதாஜ்ஞா ரூபமாயிறேயிருப்பது. ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே. ஏவம்பூத சாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச் செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே அநாதிகாலம் சுஷிபாமி, நசுஷமாமி என்னும் பகவந் நிக்ரஹத்துக் கிலக்காய்ப் போருகைக்குக் காரணம். (இவை இரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே) என்றது - ஆச்ரயணோந்முக சேதநகதங்களான இவற்றை தர்சித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி.

விளக்கம் – தோஷம் என்றால் செய்யக்கூடாததைச் செய்தல் போன்றவை ஆகும். குண ஹாநி என்றால் செய்யவேண்டும் என்பதைக் செய்யாமல் விடுதல் ஆகும். இவை இரண்டையும் எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் – மநோவாக்காயை: - என்று அருளிச் செய்தார் (இதன் விரிவை அடியேனின் கத்யத்ரய நூலில் காண்க). இதம் குரு - இதனைச் செய்வாயாக, இதம் மாகார்ஷீ: - இதனைச் செய்தல் கூடாது - என்று விதிப்பதும், நீக்குவதும் என உள்ள சாஸ்த்ரங்கள் எம்பெருமானின் கட்டளைகளாகவே அல்லவோ உள்ளன? பாஞ்சராத்தரத்தில் - ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா – வேதங்கள் மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் எனது கட்டளைகள் – என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டதை செய்வது, அவற்றில் விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமல் விடுவது போன்றவற்றை நாம் எல்லையற்ற காலங்களாகச் செய்தபடி உள்ளோம். இப்படியாக உள்ள நமது நிலையே எம்பெருமான் – சுஷிபாமி, நசுஷமாமி – என்று நம்மைத் தனது தண்டனைகளுக்கு இலக்காக வைப்பதன் காரணமாக உள்ளது (சுஷிபாமி, நசுஷமாமி போன்றவற்றைச் சூர்ணை 7-ல் காண்க). (இவை இரண்டையும்) - தன்னைப் பற்றுவதில் சிலருக்கு எல்லையற்ற ஆசை இருக்கும். அவர்களிடம் உள்ள இது போன்ற தோஷங்களையும், தாழ்வையும் அவன் எண்ணாமல், “இவனை நாம் வேண்டாம் என்று தள்ளக்கூடாது” என்று ஏற்றுக்கொள்கிறான். அத்துடன் மட்டும் எம்பெருமான் நிற்பதில்லை.

வ்யாக்யானம் - (அங்கீகாரத்துக்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாகக் கொள்ளுகை. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது - தயா சுஷாந்திகள், பச்சையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது - வாத்ஸல்யம். சுவடுபட்ட தரையில் புற்கவ்வாத பசு தன் கடையில் நின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பை போக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறேயிது. இக்குணத்துக்கொப்பதொரு குணமில்லையிறே. ஆகையா

லேயிறே நிகரில் புகழாய் என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது; உடையவரும் அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய என்று குணாந்தரங்களோடொக்கவருளிச்செய்தே, இதன் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற மீளவும் ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே என்றாரிறே. இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே, ஈச்வரனிலும் பிராட்டிக்கு அதிசயித்திறேயிருப்பது. ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும் தசையில், இச்சேதனனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரிப்பர்க ளென்கை.

விளக்கம் - (அங்கீகாரத்துக்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை) - அவர்களது அந்தத் தோஷங்களை அவன் மிகவும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொண்டு, தான் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்வதற்கான உபகாரமாக அவற்றைக் கொள்கிறான். அவர்களைத் தள்ளாமல் ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் காரணம் அவனுடைய தயை குணமும், பொறுமையும் ஆகும். அவர்களது தோஷங்களையும் ஏற்பது என்பது வாத்ஸல்யம் காரணமாக ஆகும். இதற்குப் பசுவை உதாரணம் காட்டுகிறார் - மனிதனின் கால் தடம் பதிந்த இடத்தில் உள்ள புல்லைப் பசு தின்னாது; ஆனால் தான் ஈன்ற கன்றானது தரையில் விழுந்தவுடன், அதன் மீது உள்ள அழுக்கைத் தனது நாக்கால் துடைத்து விடுகிறது. இது போன்று எம்பெருமான் குணம் உள்ளது. இத்தகைய குணத்துக்கு ஒப்பான குணம் வேறு ஏதும் இல்லை. இதானால் அல்லவோ நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (6-10-10) - நிகரில் புகழாய் - என்றார்? உடையவர் சரணாகதி கத்யத்தில் - அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய - என்று மற்ற குணங்களுடன் சேர்த்து வாத்ஸல்யத்தையும் அருளிய போதிலும், இந்த வாத்ஸல்யத்தின் மேன்மையை வெளிப்படுத்த எண்ணியவராக - ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே - என்று தனியாக அருளிச்செய்தார். இத்தகைய வாத்ஸல்யம் என்பது ஈச்வரனிடம் உள்ளதைக் காட்டிலும் தாயாக உள்ளதால் பிராட்டியிடம் அதிகமாகவே காணப்படும். ஆகவேதான் இவர்கள் இருவரும் சேதனர்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, சேதனர்களின் தோஷங்களை உபகாரமாகக் கொள்வார்கள் என்று கருத்து (உபகாரம் என்றால் உதவுதல்; நம்மிடம் உள்ள தோஷங்கள், அவர்கள் இருவரும் நமக்கு உதவ உபகாரமாக உள்ளன என்று கருத்து).

16. இரண்டுமிடண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்கு மிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

அவதாரிகை - இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னேயங்கீகரிக்கிறதென்? அவைகுலைந்தேயங்கீகரிக்கக் கடவோமென்றிருந்தால் வருவதென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (இரண்டுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - தோஷங்கள் மற்றும் தாழ்ந்த குணங்கள் ஆகியவை அனைத்தும் நீங்குவதற்கு முன்னரே புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகியவை கிட்டும்படி ஏன் செய்ய வேண்டும்?

இவை தீர்ந்த பின்னர் அங்கீகரிப்போம் என்று எம்பெருமானும் பிராட்டியும் இருந்தால் என்ன ஆகும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இரண்டுமென்கிறது புருஷகாரோபாயங்களை (இரண்டுங் குலைய வேணுமென்றிருக்கையாவது) - இவனையங்கீகரிக்கும் போதைக்கு, இவனுடைய தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் போய்க் கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணோந் முகனாக இவனையங்கீகரியாதிருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இரண்டுக்கு மிரண்டு முன்டாகையாவது புருஷகாரத்துக்குமுபாயத்துக்கும் தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் வருகை; எங்ஙனையென்னில்; தோஷம் வருகையாவது த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா, அகிலஜகந் மாதரம், பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய என்கிறபடியே ஸகல சேதநர்க்கும் நிரூபாதிகமான தாயுந் தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளிரண்டும் தங்கள் தாம்படியான உறவுண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருச ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தை விளைகை. குணஹாநி வருகையாவது - இவனுடைய துக்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாக்க் கொள்ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநி வருகை. அதவா (இரண்டுமுண்டாய்த்ததாம்) என்கிற விடத்திலும், தோஷ குணஹாநிகளாவன - அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம்; புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது - ஈச்வரனையுமுட்பட தோஷங்காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றியங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது - இவனுடைய தோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச் செய்யாமை. ஈச்வரனுக்கு அக்ருத்ய கரணமாவது - ஸம்ஸாரி சேதநநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத்தோஷமே தொடங்கியுண்டாக்குகைக்கு எதிர்கூழல் புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தான், இச்சேதநனை யங்கீகரிக்குமளவில் இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது - இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதி களைப் பண்ணாமை இதுதான் சேதநனுக்குச் சொன்ன அக்ருத்யகரணாதிகளைப் போலே சாஸ்த்ரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதன்றே! இவர்கள் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறவையித்தனையிறே விமுகரையுமுட்பட தோஷ குணஹாநிகள் பச்சையாக மேல் விழுந்தங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவரான இவர்களுக்கு அபிமுக சேதநர்களை யங்கீகரிக்குமளவில் தோஷாதிகள் குலையவேணுமென்றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே இவர்களுக்கிவை வருகைக்கு அவகாசமில்லையிறே! ஆயிருக்கச்செய்தே இப்படியருளிச்செய்தது - இவ்வர்த்த தத்வமறியாதவர்களுக்கு ஆச்ரயணோந்முக சேதநகதங்களான தோஷகுணஹாநிகள் குலையவேணுமென்றிராமல் அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக்கு அவச்சயகரணீயமென்று அறிவிக்கைக்காக.

விளக்கம் – “இரண்டும்” என்று இங்கு உள்ள பதமானது புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகும். “இரண்டும் குலைய” – என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், “இவனை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, இவனது தோஷங்கள் மற்றும் தாழ்ந்த குணங்கள் ஆகியவை அழிந்த பின்னரே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்”, என்று எண்ணியபடி, தன்னைப் பற்றுவதில் ருசியுள்ள சேதனை அதுவரையில் ஏற்காமல் இருத்தல் ஆகும். இப்படி எம்பெருமான் இருந்தான் என்றால் இரண்டிற்கும் - புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தோஷம் மற்றும் குணக்கேடு உண்டாகியது - என்று பொருளாகும். எப்படி?

தோஷம் உண்டாவது எப்படி என்றால்: ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (7-9) – த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா - நீயே அனைத்து உலகிற்கும் தாயாக உள்ளாய், தேவர்களுக்கும் தேவனாக உள்ள ஸ்ரீஹரி தந்தையாக உள்ளான் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - அகிலஜகந் மாதரம் - அனைத்து உலகின் தாயாக - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய - நீ சராசரங்களுடன் உள்ள இந்த உலகின் தந்தை - என்றும் கூறியது காண்க. இந்த வரிகளின்படி எம்பெருமானும் பிராட்டியும் எந்த ஒரு எதிர்பார்ப்பும் இன்றி தந்தை மற்றும் தாயாக உள்ளனர். இவர்கள் மனிதர்களின் நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் ஆகிய இரண்டும் தங்களுடையதே என்று கொள்ளும்படியான உறவுமுறையுடன் உள்ளனர். இப்படி உள்ளபோது, மனிதர்களின் குற்றங்களைக் கண்டு அவர்களை ஏற்காமல் விட்டால், அந்த உறவுமுறைக்குத் தோஷம் வந்துவிடும் அல்லவோ?

புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் குணக்கேடு எப்படி உண்டாகும் என்றால் - மனிதர்களின் தோஷங்களைக் கண்டு இரக்கம் கொள்ளவில்லை என்றாலும், அந்தத் தோஷங்களை இன்பமாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் விட்டாலும் இவர்களின் க்ருபை மற்றும் வாத்ஸல்யத்திற்குக் கேடு உண்டாகிறது. மேலே உள்ளபடி பொருள் கொள்ளாமல் “இரண்டுமுண்டாய்த்தாம்” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது புருஷகாரம் மற்றும் உபாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தோஷம் மற்றும் குணக்கேடு என்பது செய்யக்கூடாததைச் செய்தல் மற்றும் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமை என்று உண்டாகின்றன என்று கொள்ளலாம். இதனை விளக்குவோம்.

புருஷகாரத்திற்குச் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல் என்ற குற்றம் என்னவென்றால் - மக்களின் குற்றங்களுக்கு ஏற்ப அவர்களைத் தண்டிக்கும் இயல்பு கொண்டவனாகவே எம்பெருமான் உள்ளான். இப்படி அவன் நம்மைத் தண்டிக்காதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் இயல்பை உடையவனாகப் பிராட்டி உள்ளாள். ஆயினும் பிராட்டி அந்த இயல்பை மாற்றிக் கொண்டு, “இவர்களின் தோஷங்கள் தீர்த்தால் மட்டுமே ஏற்பது”, என்று இருத்தல் தோஷமே ஆகும். புருஷகாரத்திற்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமை என்ற குற்றம் என்னவென்றால் - மனிதர்களின் குற்றங்களை ஆராயாமல், அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானிடம் சேர்க்கின்ற தனது செயலைப் பிராட்டி செய்யாமை

ஆகும். எம்பெருமானுக்குச் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல் என்ற குற்றம் என்னவென்றால் – மக்களின் தாழ்வைக் கண்டு அவர்களைக் கைவிடாமல், அவர்களுடன் இயல்பாகவே தனக்கு உள்ள உறவுமுறையை எண்ணியபடி இருப்பவன் எம்பெருமான் ஆவான்; அந்த உறவுமுறை காரணமாகவே தன்னிடம் த்வேஷம் பாராட்டினாலும், தங்களது ஸ்வபாவத்திற்கு மாறாகத் திரிந்தாலும் அவர்களுக்கு நன்மையை மட்டுமே எண்ணுகிறான்; ஆயினும் அவன் மக்களை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது, “இவர்களின் தோஷங்கள் நீங்கினால் மட்டுமே ஏற்பேன், இல்லையேல் ஏற்கமாட்டேன்”, என்று இருத்தல் என்பது “செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல்” என்ற தோஷத்தை உண்டாக்கிவிடும். அடுத்து எம்பெருமானுக்குச் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமை என்னும் குற்றம் எப்படி உண்டாகும் என்றால் – மனிதர்களின் தோஷங்களைக் கண்டு கொள்ளாமல், அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டு, தனது செயலான மக்களுக்கு விருப்பமாக இல்லாதவற்றை விலக்குதல் முதலானவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல் ஆகும்.

ஆனால் இந்த இரண்டு தோஷங்களும் (செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல், செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமை) மனிதர்களுக்கு எவ்விதம் சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யவேண்டும், விலக்கப்பட்டதைத் தவிர்க்கவேண்டும் என்று பணிப்பது போன்று எம்பெருமானுக்கோ பிராட்டிக்கோ அல்ல; இவர்களில் தன்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு கூறப்பட்டதே ஆகும்.

தங்கள் மீது வெறுப்புடன் உள்ளவர்கள் விஷயத்தில் கூட, அவர்களது தோஷங்கள் மற்றும் குணக்கேட்டினை ஆராயாமல், அவர்களை அங்கீகரிக்கும் தன்மை கொண்டவர்களாகவே இருவரும் உள்ளனர். இப்படித் தங்களிடம் த்வேஷம் பாராட்டுபவர்களிடம் கூட தன்மையுடன் உள்ள இவர்கள், தங்களைப் பற்றுவதில் ருசி உள்ளவர்கள் விஷயத்தில், அவர்களை ஏற்பதற்குத் தோஷம் போன்றவை நீங்கவேண்டும் என்று காத்திருப்பது என்பது ஏற்படாது.

ஆகவே இந்தத் தோஷங்கள் இவர்களுக்கு வருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அப்படி உள்ளபோதிலும் ஏன் இந்தச் சிந்தனை இவருக்குத் (ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர்) தோன்றியது என்றால்: பிராட்டி மற்றும் எம்பெருமான் ஆகிய இருவரின் உண்மையான தன்மைகளை அறியாதவர்களுக்கு - தங்களை (பிராட்டி, எம்பெருமான்) அண்டுவதில் ருசி உள்ளவர்களின் தோஷங்களும் குணக்கேடுகளும் அழியவேண்டும் என்று இவர்கள் காத்திருப்பதில்லை - என்று உணர்த்துவதற்காகவும், அவற்றுடனேயே ஏற்கின்றனர் என்று உணர்த்துவதற்காகவும் ஆகும்.

17. இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

அவதாரிகை – இப்படி தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியோமென்றிருக்கில் அத்தலைக்கு அவையிரண்டும் வருமென்னுமிடம் சொல்லி, தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ நம்மை அங்கீகரித்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கவையிரண்டும் வருமென்கிறார் மேல் (இரண்டுங் குலைந்ததென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – இப்படியாக நமது தோஷங்கள் மற்றும் குணங்கள் ஆகிய இரண்டும் கழிந்தால் மட்டுமே நம்மை ஏற்பது என்று எம்பெருமானும் பிராட்டியும் இருந்தார்கள் என்றால், அதனால் அவர்களுக்குச் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல் மற்றும் செய்யத்தக்கதைச் செய்யாமை என்ற இரண்டு குற்றங்களும் உண்டாகும் என்றார். இனி நமது மனதில், "நமது தோஷம் மற்றும் குணக்கேடுகள் ஆகிய இரண்டும் கழிந்துவிட்டன, அதனால் அல்லவோ நம்மை இவர்கள் ஏற்றார்கள்", என்று எண்ணினோம் என்றால், அந்தக் குற்றங்களும் தோஷங்களும் நம்மிடம் வந்து விடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கையாவது) - இத்தனை நாளும் நம்மை யங்கீகரியாதிருந்தவர்கள் இன்றங்கீகரித்தது நம் தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ! ஆகையால் நமக்கவை குலைந்ததென்றநுஸந்தித்திருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இத்தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகையாவது) - அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யகரணமும் வருகை. எங்ஙனேயென்னில்: இவ்வதிகாரிக்கு, அநாதிகாலமங்கீகரியாதவர்கள் இன்று நம்மையங்கீகரித்தது நம்முடைய தோஷகுணஹானிகளிரண்டுங்குலைந்தவாரேயன்றோ! என்றநுஸந்திக்கை அக்ருத்யமாயிருக்க அததைச் செய்கையாலும்; நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன், அமர்யாத:, புத்தவாச நோச, அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம் இத்யாதிப்படியே - நம்முடைய தோஷ குணஹானிகளிப்போதளவாகவொன்றுங் குலைந்ததில்லையென்றும், இப்படியிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகளே பச்சையாக நம்மை யவனங்கீகரித்தருளுவதே! என்றுமநுஸந்திக்கை க்ருத்யமாயிருக்க அததைச் செய்யாமையாலும் இரண்டும் வருமிறே.

விளக்கம் – (இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கையாவது) என்பதன் பொருள் - இத்தனை காலம் நம்மை ஏற்காமல் இருந்த எம்பெருமானும் பிராட்டியும் இப்போது நம்மை

ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்றால் நமது தோஷங்கள் கழிந்து விட்டதால் அல்லவோ? எனவே நம்மிடம் இருந்து அந்தத் தோஷங்கள் விலகிவிட்டன என்று எண்ணியபடி இருந்தல் – ஆகும். இவ்விதம் எண்ணினால் (இத்தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகையாவது) – செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல், செய்யத்தக்கதைச் செய்யாமை ஆகிய இரண்டு குற்றங்களும் நமக்கு உண்டாகிவிடும். எப்படி? “எல்லையற்ற காலமாக நம்மை ஏற்காமல் இருந்தவர்கள் இன்று நம்மை ஏற்றுக்கொண்டது ஏனென்றால் நமது தோஷங்கள் மற்றும் குணக்கேடுகள் கழிந்ததால் ஆகும்”, என்று எண்ணுவது செய்யத்தகாத செயலாகும். இதனைச் செய்தல் மூலம் “செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல்” என்ற குற்றம் ஏற்படும். அடுத்து கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- திருவாய்மொழி (3-3-4) - நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்.
- ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னம் (62) – அமர்யாத: - (பலவிதமான குற்றங்கள் தன்னிடம் இருப்பதாகக் கூறி) - நான் எவ்விதம் கரை ஏறி உனது திருவடிகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யப்போறேன்.
- ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (70) - புத்தவாச நோச - வரதா! பலவிதமான பாவங்களில் வசப்பட்டவனாக நான் உள்ளேன்.
- ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-91) - அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம் – ஸ்ரீரங்கராஜனே! உன்னுடைய பொறுமை என்னும் குணம் காரணமாக, எல்லையற்ற குற்றங்கள் செய்த நான், உனக்கு வேண்டாதவனாக ஆக மாட்டேன்.

மேலே உள்ள பல வரிகளின்படி நமது குற்றங்கள் இன்றுவரை குறையவில்லை என்றும்; இப்படியாக நாம் உள்ளபோதிலும் நமது தோஷங்கள் மற்றும் குணக்கேடுகளையே உபகாரமாகக் கொண்டு நம்மை எம்பெருமானும் பிராட்டியும் ஏற்கிறார்கள் என்றும் நினைக்கவேண்டும். இந்த எண்ணம் இல்லாத காரணத்தால் செய்யத்தக்கதைச் செய்யாமை என்ற குற்றம் உண்டாகும்.

18. ராசஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

அவதாரிகை - இப்படி புருஷகாரமுமுபாயமும் தோஷாதிகள் பச்சையாக அங்கீகரித்த விடமுண்டோவென்னுமபேசையிலே, தத்தங்கீகாரம் பெற்ற ராசஷஸிகளுடையவும்

அர்ஜுனனுடையவும் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கவே அது ஸித்திக்குமென்று நினைத்து, ப்ரதமம் ராசுஷஸிகள் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ராசுஷஸிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தோஷங்கள் மற்றும் குணக்கேடுகள் ஆகியவற்றை உபகாரமாகக் கொண்டு எம்பெருமானோ அல்லது பிராட்டியோ அங்கீகரித்த நிகழ்ச்சி ஏதும் உண்டா என்ற கேள்வி எழலாம். புருஷகாரத்தின் ஏற்பு என்பது அரக்கிகளுக்கும், உபாயத்தின் ஏற்பு என்பது அர்ஜுனனுக்கும் பொருந்தும். இவை அவர்களுடைய தோஷங்களை உணர்த்துகின்றதால், அவையே இக்கேள்விக்கு விடையளிக்கும் என்று முடிவு செய்தார். முதலில் அரக்கியர்களின் தோஷங்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஏகாஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராசுஷஸிகளும் பரஹிம்ஸை பண்ணப் பெறில் உண்ணாதே தடிக்கும்படி ப்ரக்ருத்யா பாபசீலைகளாய், பத்துமாஸமொருபடிப்பட தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணி நலிந்து போந்தவர்களிறே; (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தேசத்திலறியாதாரில்லையென்றபடி ஏவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து, ராஜ ஸம்சர்ய வச்யாநாம், பாபாநாம் வா சுபாநாம்வா என்று குற்றத்தைக் குணமாக உபபாதித்து, திருவடியோடே மன்றாடி ரசுஷிக்கையாலே, தோஷமே பச்சையாகவங்கீகரித்தன்மை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஒரு கண் உடையவள், ஒரு காது உடையவள் என்று எழுநூறு விதமான அரக்கிகள் அசோக வனத்தில் இருந்தனர். இவர்கள், மற்ற உயிர்களை வதை செய்யவில்லை என்றால் உண்ணமாட்டோம் என்ற சபதம் பூண்ட நிலையில் உள்ளவர்கள் ஆவர். இப்படியாக மிகப் பெரும் பாவங்கள் செய்வதையே இவர்கள் இயல்பாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர். மேலும், பத்து மாதங்கள் சீதையைத் தங்கள் கையாலும், வாயாலும் பயமுறுத்தியபடி இருந்தவர்கள் ஆவர். இராமாயணம் சுற்றி வரும் பூமியான இங்கு, இவர்களது தோஷம் மிகவும் பிரபலம் ஆகும். ஆக இதனை அறியாதவர்கள் இங்கு இல்லை. இவர்களின் தோஷங்கள் குறித்து சீதை அனுமனிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - ராஜ ஸம்சர்ய வச்யாநாம் - அரச ஆணையால் செயல் புரிபவர்களும், அப்படிச் செய்யாமல் இருத்தால் அவனால் தண்டிக்கப்படுபவர்களும் ஆகிய இப்பணிப்பெண்கள் மீது யார் கோபம் கொள்வர்?

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - பாபாநாம் வா சுபாநாம்வா - உனது எண்ணப்படி இவர்கள் தீ வினை செய்தவர்கள், என் எண்ணப்படி இவர்கள் நல்லதே செய்பவர்கள்.

இப்படியாக இந்த அரக்கிகளுக்காகச் சீதை அனுமனிடம் மன்றாடி நின்று, அவர்களைக் காத்தல் என்ற செயலானது, அரக்கியர்களின் தோஷங்களைப் பிராட்டி எப்படி உபகாரமாகக் கொண்டாள் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

வ்யாக்யானம் - குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிடே என்று. இவர்கள் தங்களுக்கு குணஹாநியாவது - இடைவிடாமல் நலிந்து போருகிறவிடத்தில் இவரும் நம்மோபாதியொரு பெண்பிறந்தவளன்றே என்றாகிலும் மறந்தும் அல்பம் நெஞ்சிரக்கமுண்டாதல்; பவேயம் சரணம் ஹி வ: என்றதற்குப் பின்பு நலிகிறவிடத்தில், ஐயோ! இப்படி சொன்னவளன்றோ! என்று சற்றும் நெஞ்சுக்குதல் செய்யாமை முதலானவை.

விளக்கம் - இங்கு அரக்கியர்களின் குணக்கேடு பற்றிக் கூறாமல் தோஷங்கள் மட்டும் கூறப்பட்டது ஏன்? தோஷங்கள் என்பது மட்டுமே உபகாரமாக ஆகும்போது, குணக்கேடுகளும் உபகாரம் ஆகும் என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும் என்று கருத்து. அரக்கியர்களின் குணக்கேடு என்பது என்ன? இடைவிடாமல் சீதையைத் துன்புறுத்தும் போது, "இவரும் நம் போன்று ஒரு பெண் அல்லவோ?", என்ற எண்ணம் சற்றே உண்டானாலும், அவர்கள் மனதில் அவள் மீது இரக்கம் என்பது மறந்தும் உண்டாகவில்லை. சீதை அவர்களிடம் - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - நான் உங்களைப் பாதுகாப்பவள் - என்று கூறினாள். இதற்குப் பின்னரும் அவளைத் துன்புறுத்தும்போது மனதில், "ஐயோ! இப்படி நமக்கும் கூறியவள் அல்லவோ?", என்று சற்று கூட நெஞ்சத்தில் எண்ணாமல் இருந்தல்.

19. ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய், கேசவஸ்யாத்மா என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்.

அவதாரிகை - இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பக்கலில்லாமையாலும், குணப்ரதையுண்டாகையாலும் இவனுக்கு தோஷமேதென்கிற சங்கையையருவதித்துக் கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜிதேந்த்ரியரிலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அரக்கிகள் போன்று தோஷங்கள் அல்லது குணங்க்கேடுகள் ஏதும் அர்ஜுனனிடம் இல்லை. மேலும் பிரபலமான பல உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவன் ஆவான். ஆயினும் அர்ஜுனனின் குற்றம் என்பது என்ன ? இப்படி ஒரு கேள்வி எழலாம் என்பதைத் திருவுள்ளத்தில் பற்றியவராக, அவனது குற்றங்களை இங்கு விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவன்) என்றது - ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதந விதே ப்ரஸாதந விசேஷ: உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா: என்னும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வசி வந்து மேல் விழ, முறை கூறி நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றவனாகையாலே, இந்த்ரிய ஜயம் பண்ணினாரில் தனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவ னென்கை.

விளக்கம் - "ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவன்" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது என்ன வென்றால்: ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதந விதே ப்ரஸாதந விசேஷ: உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா: - ஆபரணங்கள் அனைத்திற்கும் ஆபரணமாகவும், அலங்காரங்கள் அனைத்திற்கும் அலங்காரமாகவும், உபமானங்கள் அனைத்திற்கும் உபமானமாகவும் ஊர்வசியின் சரீரம் உள்ளது - என்று கூறும்படியாக உள்ளவளும், அழகு நிறைந்தவளும் ஆகிய ஊர்வசி அர்ஜுனனை நாடி வந்தபோதிலும், இவன் முறையாக வணங்கி நின்றான். ஆக புலன்களைத் தன் வசப்படுத்தியவர்களில் இவனுக்கு மேம்பட்டவர்கள் இல்லை என்னும்படியாக உள்ள அர்ஜுனன் - இதுவே உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது - தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன் நடக்குமவென்கை.

விளக்கம் - “ஆஸ்திக அக்ரேஸரன்” என்றால் - தர்மம், அதர்மம், பரமபதம், சேதனம், ஈச்வரன் போன்ற பல பிரிவுகளைத் தெளிவாக கூறுவது சாஸ்திரங்களாகும். இந்தச் சாஸ்திரங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு பலர் வாழ்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட அறிவை உடையவர்களில் முதன்மையானவன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (கேசவஸ்யாத்மா என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற) என்றது - அர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச் சாத்மா கிரீடிந: என்று அந்யோந்யம் ப்ராணபூதராயிருப்பார்களென்கையாலே, இவனைப் பிரியில் க்ருஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்னும்படி அபிமத விஷயமாயிருக்குமவனென்கை. இப்படியிருக்க (அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேது) என்று சங்கை (என்னில்) என்றது - அநுவாதம். தோஷங்கள் தன்னைச் சொல்லுகிறது (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்) என்று. இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோஷங்களாகிறது - அஸ்தாநே க்ருதங்களாகையாலே; வதபீதி தோஷமாகிறது - ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்த்யா வந்ததாகையாலே; அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்ம தியாகுலம் என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது. தர்மசேஷத்ரே குருசேஷத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: என்கிறபடியே - யுத்தேச்சையாலே இரண்டு தலையும் வந்தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே கர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்தசையிலே, ந காங்சேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநிச, கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவதேநவா, யேஷாமர்த்தே காங்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநிச - த இமே வஸ்திதாயுத்தே ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநிச இத்யாதிப்படியே இவர்களைக் கொண்டு நாம் ஜீவிப்பதொரு ஜீவநமுண்டோவென்று பந்துக்கள் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ண விருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே; தாந் ஸமீக்ஷய ஸ கௌந்தேயஸ் ஸர்வாந் பந்தூநவஸ்திதாந், க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நிதமப்ரவீத் என்னும்படி - அத்தசையில் பண்ணின காருண்யமும் பச்வாலம்பநத்தில் காருண்யம்போலே நிஷித்தமிறே. கதம் நஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும், குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்சயத்பிர் ஜநார்த்தந என்று தொடங்கி, அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம் - யத் ராஜ்ய ஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜந முத்யதா: என்னுமளவும் ஸ்வவர்ண தர்மமான வதத்திலே அதர்ம புத்த்யா பண்ணின பீதியும்படியேயிறே.

விளக்கம் – "கேசவஸ்யாத்மா என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற" என்றால்: அர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச் சாத்மா கிரீடிந: - அர்ஜுனன் கேசவனுக்கு ஆத்மாவாக உள்ளான்; க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு ஆத்மாவாக உள்ளான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த இருவரும் ஒருவரின் உயிராக மற்றவர் உள்ளனர். ஆக அர்ஜுனனை விட்டுப் பிரிந்தால் க்ருஷ்ணன் தாங்கமாட்டான் என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனின் ப்ரியமான விஷயமாக உள்ளவன். இப்படியாக அர்ஜுனன் உள்ளபோது, அவனுக்கு என்ன தோஷம் உள்ளது என்ற சந்தேகம் எழ, அதற்குச் சமாதானம் அருளிச் செய்கிறார். அந்தத் தோஷங்கள் பற்றி இங்கு அருளிச் செய்கிறார். இதனை - பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும் - என்றார். இவற்றில் சிநேகம், கருணை முதலியவை எப்படித் தோஷங்கள் ஆயின? அவை அவசியம் இல்லாத இடங்களில் வெளிப்படுவதால், தோஷங்கள் ஆனது. வதபீதி தோஷம் உண்டானது (கொல்வது என்ற செயல் காரணமாக உண்டான பயம்; அந்தப் பயமே தோஷம்) எப்படி? கூஷத்ரியனான தனது குல தர்மத்தை ஏற்று நடந்தாலும், பாவம் உண்டாகும் என்ற தவறான எண்ணம் காரணமாக இந்தத் தோஷம் உண்டானது. இதனை ஸ்வாமி ஆளவந்தார் - அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்ம தியாகுலம் - தவறான இடத்தில் தோன்றிய அன்பு காரணமாக அல்லவோ தர்மத்தை அதர்மம் என்று எண்ணிக் கலங்கினான் - என்றார். தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: - தர்மக்ஷேத்ரமான குருக்ஷேத்ரத்தில் இருவரும் வந்து நின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, யுத்தம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலிட இரண்டு பிரிவினரும் யுத்தபூமியில் வந்து நின்றனர். அதன் பின்னர், அங்கு யுத்தம் புரிதல் என்பதே கைக்கொள்ளவேண்டிய செயலாகும். அப்போது அதனை விடுத்து, கீழே உள்ளது போன்று (கீதை: 1-32, 33) அர்ஜுனன் கூறினான்:

- கீதை (1-32) - ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநிச, கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவதேநவா - க்ருஷ்ணா! இப்படிப்பட்ட வெற்றியை நான் விரும்பவில்லை. எனக்கு இவ்விதம் கிட்டும் அரசபதவியோ சுகங்களோ வேண்டாம். கோவிந்தா! அரச பதவி, நாடு, மோகங்கள், இந்த வாழ்க்கை ஆகியவை மூலம் நமக்கு என்ன பயன்?
- கீதை (1-33) - யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநிச - த இமே வஸ்திதாயுத்தே ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநிச - நாம் அரச பதவி, செல்வம்

போன்றவற்றை யாருக்காக விரும்புகிறோம்? இந்த உறவினர்களுக்காக அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட இவர்கள் இன்று தங்கள் உயிர் மற்றும் செல்வங்கள் ஆகியவற்றையும் இழக்கத் தயாராக நிற்கின்றனர்.

“இப்படியாக இந்த உறவினர்கள் பலரையும் அழித்து, அதன் மூலம் எனக்கு ஒரு வாழ்வு உள்ளதோ?”, என்றான். ஆக, தனது உறவினர்கள் மீது கொண்ட அன்பானது இவனைத் தனது குலதர்மத்தை விட்டு விலகச் செய்ததால், அந்த அன்பு தவிர்க்கப்பட வேண்டியது அல்லவோ?

மேலும் கீதை (1-27) – தாந் ஸமீக்ஷய ஸ கௌந்தேயஸ் ஸர்வாந் பந்தூநவஸ்திதாந், க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நிதமப்ரவீத் - குந்தியின் புத்திரனான அர்ஜுனன் தன் முன்பாகத் தனது உறவினர்கள் அனைவரும் நிற்பதைக் கண்டான்; இதனால் கருணை கொண்டவனாகவும், துன்பம் அடைந்தவனாகவும் பின்வருமாறு உரைத்தான் – என்றது காண்க. யாகத்தில் செய்யும் உயிர் வதைக்கு அஞ்சுவது போன்று இங்கு ஏற்பட்ட கருணை என்பதும் விலக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

அடுத்து கீதை (1-39) - கதம் நஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும், குலக்ஷய க்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜநார்த்தந - க்ருஷ்ணா! நாம் நமது குலத்தின் அழிவு பற்றியும், உண்டாகும் பாவங்கள் பற்றியும் அறிவோம்; எனவே இந்தப் பாவங்களில் இருந்து விலகுவது பற்றி நாம் எவ்விதம் அறியாமல் இருப்போம் - என்று தொடங்கி, (1-45) - அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம் - யத் ராஜ்ய ஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜந முத்யதா: - அரசபதவி என்பதன் மீது ஆசை கொண்டு நமது உறவினர்களையும் அழிப்பதற்குத் தயாராக உள்ளோம், இது மிகவும் பெரிய பாவத்தை ஏற்படுத்தும் என்று தெரிந்தும் அதனைச் செய்யத் தயாராக உள்ளோமே - என்று முடித்தான். இதன் மூலம் தனது குலதர்மமான “எதிரியை அழித்தல்” என்பதையும் அதர்மமாகக் கொள்ள வைக்கும் அச்சம் தள்ளப்பட வேண்டியதாகிறது.

20. த்ரௌபதீ பரிபவங் கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ராதாந தோஷம்.

அவதாரிகை - இவையெல்லாம் அப்ரதாநம், இன்னமும் ப்ரதான தோஷம் வேறே யென்கிறார் (த்ரௌபதீயென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட பலவிதமான தோஷங்கள் அர்ஜுனனுக்கு முக்கியமானவை அல்ல; அவன் செய்த முதன்மையான குற்றத்தை இங்கு கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச் செய்தே, சூதிலே தோற்றமையை நினைத்து தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், கோவிந்த புண்டரீகாசுடி ரசுடிமாம் சரணாகதாம் என்று க்ருஷ்ணனை சரணம் புகுந்த பின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், பகவதாச்ரிதரைப் பிறர் பரிபவிக்கக் கண்டால் சக்தனாகில் விலக்கவேண்டும், அசக்தனாகில் இழுவோடே அவ்வருகே போகவேணும் என்னும் விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையைப் பார்த்தாதல், தன்னளவில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பசுடிபாதங்களை நினைத்து அவனை சரணம் புகுந்தவள் பரிபவப்படப் பார்த்திருந்தால் அவன் முகத்திலே நாளை விழிக்கும்படி என்! என்றாதல், சரக்கெனவெழுந்திருந்து விலக்கவிறேயடுப்பது; அத்தைச் செய்யாதே முன்புத்தையிற் காட்டில் ஒரு விசேஷமறவிருந்தானிறே. இதுவேயாய்த்து இவன் தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திலே பட்டுக்கிடப்பது. அத்தைப் பற்ற (க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்) என்கிறது. தோஷத்துக்கு ப்ராதாந்யம் க்ரௌரயத்தாலேயிறே, அல்லாதவை போலன்றிக்கே நசுடிமாமி என்னும்படியான தோஷமிறேயிது.

விளக்கம் - துரியோதனன் உள்ளிட்ட பலரும் திரௌபதியை சபையில் துடிக்க வைத்த போதிலும், தான் சூதில் தோற்ற காரணத்தினால் தர்மம் கருதி, தர்மத்திற்கு அச்சம் கொண்டவனாகப் பேசாமல் நின்றான். ஆனால் திரௌபதி - கோவிந்த புண்டரீகாசுடி ரசுடிமாம் சரணாகதாம் - கோவிந்தனே! தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! உன்னைச் சரணம் புகுந்தேன் - என்று க்ருஷ்ணனிடம் சரணம் புகுந்தான். இவ்விதம் எம்பெருமானிடம் சரணம் புகுந்த ஓர் உயிர், மற்றவர்களால் துன்புறுத்தப்படும்போது ஆற்றல் உள்ள ஒருவன் அவர்களை விலக்கவேண்டும்; ஆற்றல் இல்லாதவனாக

இருந்தால் கனத்த மனத்துடன் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றுவிடவேண்டும் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இந்த சாஸ்த்ரங்களுக்காக அல்லாவிட்டாலும், தன் மீது க்ருஷ்ணனுக்கு உள்ள தோழமை மற்றும் பஷபாதம் ஆகியவற்றையாவது அர்ஜுனன் அப்போது உணர்ந்து கொண்டு, “எனது க்ருஷ்ணனைச் சரணம் புகுந்தவள் இவ்விதம் துயரம் கொள்ளும்போது நான் ஏதும் செய்யாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், நாளை க்ருஷ்ணனின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது”, என்று எண்ணி இருக்கவேண்டும். இதனால் சட்டென்று எழுந்து அவர்களை விலக்கி இருக்கவேண்டும். ஆனால் அதனைச் செய்யாமல், முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் மெத்தனமாக எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அமர்ந்திருந்தான். இதுவே க்ருஷ்ணனின் திருவுள்ளத்தில் இவன் செய்த பல குற்றங்களில் முதன்மையான குற்றமாகத் தைத்தது. இதனை உணர்த்தவே “க்ருஷ்ணாபிராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்” என்று அருளிச்செய்தார். ஒரு குற்றத்திற்கு முக்கியமான ஒன்று அந்தக் குற்றம் மூலம் உண்டாகும் கொடுமையே ஆகும். அர்ஜுனன் செய்த இந்தக் குற்றம் மற்றவை போல் அல்லாமல் – ந சஷமாமி – பொறுக்கமாட்டேன் – என்று சீறும் அளவிற்கு அல்லவோ?

21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக.

அவதாரிகை – இத்தோஷத்தின் கொடுமையையுப்பாதிக்கிறார் மேல் (பாண்டவர்களை யுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் அர்ஜுனனின் தோஷத்தைக் கூறுனார். அதன் கொடுமையை இங்கு விளக்குகிறார். (அல்லது மேலே கூறப்பட்ட தோஷம் என்பது பாண்டவர்கள் ஐந்து பேருக்கும் பொதுவானது அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது அவர்களை அழிக்காமல்விட்டது ஏன் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்).

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, இத்தோஷம் ஐவர்க்குமொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தலையையும் நிரஸித்துப் பொகடாமல் வைத்ததென்னென்கிற சங்கையிலேயருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். முற்பட்ட ஸங்கதிக்கு அர்ஜுநனையென்னாதே (பாண்டவர்களையும்) என்றது – இத்தோஷம் ஐவர்க்குமொக்குமென்று தோற்றுகைக்காகவென்று யோஜிக்கக்கடவது; அநந்தர ஸங்கதிக்குத் தானே தன்னைடையே சேருமிறே. பரிபவித்த துர்யோதநாதி

களோபாதி பரிபவங்கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது - சசப்தத்தாலே. (நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது) என்றது - இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலையையறுத்துப் பொகட வேண்டியிருக்க ப்ராணனோடேயிருக்கும்படி வைத்ததென்றபடி. (த்ரௌபதியுடைய மங்களஸுத்ரத்துக்காக) என்றது - அவளுக்கபிமதமான மங்களஸுத்ரம் போகாமெக்காகவென்றபடி. விரித்தலை காணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டானிறே. இத்தால் - ஆச்ரிதரைப் பரிபவித்தாரோபாதி அது கண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களே ஆச்ரிதர்க்கு விடவொண்ணாததோரு பந்தமுடையராகில் அவர்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாய்த்து.

விளக்கம் - "பாண்டவர்களையும்" என்று கூறியதன் மூலமாக இந்தத் தோஷம் ஐந்து பேருக்கும் உள்ளது என்பதை உணர்த்துகிறார். அவர்களை ஏன் அழிக்கவில்லை என்ற கேள்விக்கு விடை சூர்ணையின் மூலம் தானாகவே புலப்படுகிறது. "பாண்டவர்களையும்" என்பதில் காணப்படும் "யும்" என்பது துரியோதன் உள்ளிட்டவர்கள் போன்று, திரௌபதி துடிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாண்டவர்களும் அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களே என்பதை உணர்த்துகிறது. "நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது" என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், இவர்கள் இழைத்த கொடுமைக்கு இவர்களின் தலைகளை அறுத்திருக்க வேண்டும், ஆனால் உயிருடன் இருக்கும்படி விட்டுவைத்தது - என்பதாகும். ஏன் விட்டு வைத்தான் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். "த்ரௌபதியுடைய மங்களஸுத்ரத்துக்காக" என்பதன் பொருள், அவளுக்கு விருப்பமாக உள்ள அவளுடைய தாலி பறி போகாமல் இருப்பதற்காக - என்பதாகும். அவள் தனது கூந்தலை விரித்து விட்டபடி நிற்பதையே காணச் சகிக்காத க்ருஷ்ணன், அவள் தாலி இன்றி வெறுங்கழுத்துடன் நிற்பதைக் காண முயல்வானோ? இதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் :

- தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களைத் துன்புறுத்தி அவர்கள் தவிக்கும்படிச் செய்பவர்கள் போன்றே, அவர்கள் துடிப்பதை வேடிக்கை பார்த்து நிற்பவர்களும் கொல்லத் தகுந்தவர்கள்.
- ஆனால் ஏதும் செய்யாமல் வேடிக்கை பார்த்தபடி நிற்பவர்கள், துடிப்பவர்களான தன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் உறவினர்களாக இருந்தால் தன்னைப் பற்றியவர்களின் பொருட்டு அவர்களும் காப்பாற்றப்படுவார்கள்.

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்தயங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்தயுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

அவதாரிகை – ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவனுக்கு இழிதொழில் செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தையுபதேசித்ததும் என்செய்யவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக்கித் யாதியால்).

விளக்கம் - ஆனாலும் இவ்விதம் கொல்லத் தகுந்தவனான அர்ஜுநனுக்குத் தேர் ஓட்டுதல் முதலான தாழ்வான செயல்கள் செய்தல், மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸ்யத்தைக் கீதை மூலமாக அறிவித்தல் போன்றவற்றை ஏன் செய்தான் என்பதற்கான காரணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – தூதுபோய்த்தது “பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதம் செய்து பூசல் விளைக்கைக்காக”; (ஸாரத்தயம் பண்ணிற்று) – ஆயுதமெடுக்கவொண்ணா தென்கையாலே “கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போரெல்லாச் சேனையுமிருநிலத்தவிக்கைக்காக”; (ப்ரபத்தயுபதேசம் பண்ணிற்று) ந யோத்ஸ்யாமி என்றிருந்தவனை கரிஷ்யே வசநம் தவ என்னப்பண்ணி யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனாக்குகைக்காக. இவையெல்லாஞ் செய்தது - சரணாகதையானவிவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளையழியச் செய்து இவள் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆக அர்ஜுநன் திறத்தில் செய்த தூத்யாதித்ரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானென்கிறது.

விளக்கம் – அர்ஜுநனுக்குத் தூது போனது ஏன் என்றால், திருவாய்மொழி - பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதம் செய்து பூசல் விளைக்கை - என்று கூறுவது போன்று துர்யோதனனின் இருப்பிடத்தில் சூழ்ச்சியாகப் பேசி, யுத்தத்தை உண்டாக்கவே ஆகும். (ஸாரத்தயம் பண்ணிற்று) - ஆயுதம் எடுக்கக்கூடாது என்ற வேண்டுகோள் காரணமாகத் திருவாய்மொழி (3-2-3) – கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போரெல்லாச் சேனையுமிருநிலத்தவிக்கை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆகும். (ப்ரபத்தயுபதேசம் பண்ணிற்று) – கீதை (2-9) - ந யோத்ஸ்யாமி – நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேன் – என்று அமர்ந்த அர்ஜுநனை, (18-73) – கரிஷ்யே வசநம் தவ – உன் சொற்படியே நான் நடந்து கொள்வேன் – என்று கூறும்படியாக மாற்றுதல், அவனை யுத்தத்தில் ஈடுபட வைத்தல் என்பதற்காகவே ஆகும். இவை அனைத்தையும் இவன் செய்தது ஏன் என்றால், தன்னைச்

சரணம் புகுந்த திரௌபதியின் சபதத்திற்கு ஏற்ப துரியோதனன் உள்ளிட்ட கௌரவர்களை அழித்து, அவள் தனது கூந்தலை மீண்டும் முடிந்து கொள்வதற்காகவே ஆகும். எனவே அர்ஜுனனுக்குச் செய்த தூது போன செயல் முதலான மூன்றையும் (தூது சென்றான், தேர் ஓட்டினான், கீதை உபதேசித்தான்) திரௌபதிக்காகவே செய்தான் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பாண்டவர்களையும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதாந தோஷ க்ரௌர்யமுபபாதிதமாய்த்து. ஆகவிப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளும் சரணாகதை பரிபவங் கண்டிருந்த மஹாதோஷமுமிவனுக்குண்டாயிருக்க “ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணுமே பரமம் வச:, இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வஷ்யாமி தே ஹிதம்”, “மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே” என்று இவளளவிலுக்கப்புத்தோற்றவருளிச் செய்கையாலே, இவன் தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாய ஸித்தமாகையாலே. இவன்றனக்கு குணஹாநிகளாவன - தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத என்றருளிச் செய்தபோதே, கரிஷ்யே வசநம் தவ என்றெழுந்திருந்து ஸ்வ க்ருத்யமான யுத்தத்தைப் பண்ணாமையும், க்ருஷ்ணனை சரணம் புகுந்தவளைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே என்னுமநுதாபலேசமும் நெஞ்சிலில்லாமையும் தொடக்கமானவை. தூத்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றுமிவளுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதீயென்னில், அதுக்குக் குறையில்லை; இவள் கார்யார்த்தமாகவிவனைக் குறித்து இவையெல்லாஞ் செய்கிற விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே, அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யக்ருத்யாதிகளையேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாப் புரையறக் கலந்து நின்று செய்கை முதலானவையுண்டாகையால். (அறியாதவர்த்தங்களை) இத்யாதியாலே - ஆச்ரயண சௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸுசிதம். இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிறவித்தாலே - அஸ்மாத் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும் யத் யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்யஸ் ஸுயோதந: என்கிறபடியே - கார்யாகார் யஜ்ஞான தான் போனாலல்லது கார்யஸித்தியுண்டகாதென்று இத்தலையை ரசஷிக்கைக்காகத் தான் தூது போனமையும், ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே ஸாரத்த்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய்க் கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபஷுத்தையழிச்

செய்தமையும் தோற்றுக்கையாலே ஆச்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் ஸூசிதம். இன்னமும் (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும் - சரம ச்லோகத்தில் மாம், அஹம் என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவித குணமும் ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாய வைபவஞ் சொல்லுகிறவிடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே “சரணௌ சரணம்” என்றதுவும் ஸூசிதம். ஆக “இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள் தத்தத் ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது

விளக்கம் - “பாண்டவர்களையும்” என்று தொடங்கிய சூர்ணை முதலாக இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தும் மேலே கூறப்பட்ட முதன்மையான குற்றத்தினை விளக்கியது. இப்படியாக அர்ஜுனனிடம் - தகாதவர்களிடம் தகாத இடத்தில் இரக்கம் கொள்ளாதல் என்பதும், க்ருஷ்ணனைச் சரணம் புகுந்தவளான திரௌபதி துடிப்பதை ஏதும் செய்யாமல் இரக்கம் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொண்டிருத்தல் என்னும் இரண்டு பெரிய தோஷங்கள் இருந்தன. இப்படிப்பட்ட தோஷங்களுடன் கூடியவனாக அர்ஜுனன் உள்ளபோதிலும் கீழே உள்ளது போன்று அவனுக்கு உபதேசித்து, அவனுக்கு நம்பிக்கை மற்றும் உகப்பை க்ருஷ்ணன் ஊட்டினான்:

- கீதை (16-64) - ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணுமே பரமம் வச: இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வஷ்யாமி தே ஹிதம் - இப்படியாக இரகசியங்கள் அனைத்திலும் மிகவும் இரகசியமாக உள்ள பக்தியோகம் பற்றிய எனது உயர்ந்த சொற்களை நீ மீண்டும் கேட்பாயாக. எனக்கு நீ மிகவும் இனிமையான நண்பனாக உள்ளதால் உனக்கு எது நன்மை அளிக்குமோ அதனைக் கூறுகிறேன்.
- கீதை (9-34) - மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே - என்னிடம் உனது மனதை முழுவதுமாகத் திருப்புவாயாக. எனது பக்தனாக என்னிடம் அன்புடன் இருப்பாயாக. என்னிடம் உன்னை அர்ப்பணிப்பாயாக. என்னையே வணங்குவாயாக. என்னையே முழுவதுமாகச் சார்ந்து நின்று, என்னிடம் உனது ஆத்மாவை இணைத்து, என்னையே அடைவாயாக.

மேலே உள்ளபடிக் கூறுவதன் மூலம் அர்ஜுனனின் குற்றங்களை உபகாரமாகக் கொண்டு அவனை ஏற்றுக் கொண்டான் என்பது தெளிவாகிறது. இங்கு அர்ஜுனனுடைய குணக்கேட்டினைக் கூறாமல் விட்டது ஏன் என்றால், தோஷங்களே உபகாரமாகக் கொள்ளப்படும்போது குணக்கேடுகள் உபகாரமாக இருக்கும் என்பது நேரடியாகவே விளங்கும். அர்ஜுனனின் குணக்கேடுகள் எவை?

- கீதை – தஸ்மாத் யுயுத்யஸ்வ பாரத – ஆகவே பரதகுலத்தில் பிறந்தவனே! உடனே எழுந்து யுத்தம் செய்வாயாக - என்று க்ருஷ்ணன் கூறியவுடனேயே அர்ஜுனன் கீதை (18-73) - கரிஷ்யே வசநம் தவ - உனது சொற்களின்படியே நடக்கிறேன் - என்று எழுந்து நின்று யுத்தம் செய்வதை விடுத்து செய்யாமால் நின்றான்.
- க்ருஷ்ணனைச் சரணம் என்று புகுந்து திரௌபதியைத் துடிக்க விட்டு ஏதும் செய்யாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அத்துடன், “இப்படி நான் ஏதும் செய்யவில்லையே” என்று அனுதாபத் துயரமும், நெஞ்சில் இரக்கமும் கொள்ளவில்லை மேலே உள்ளது தொடக்கமாக அர்ஜுனனுக்குக் குணக்கேடுகள் கூறப்பட்டன.

தூது செல்வது, தேர் ஓட்டுவது, கீதை உபதேசித்தது போன்ற அனைத்தும் திரௌபதிக்காக என்று மேலும் கூறப்பட்டது. அப்படி உள்ளபோது அர்ஜுனனின் தோஷங்களை உபகாரமாகக் கொண்டு, அவனை ஏற்று இவற்றைச் செய்தருளினான் என்று எவ்விதம் கூற இயலும்? இவ்விதம் கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். எப்படி? திரௌபதியின் பொருட்டே அர்ஜுனனுக்கு இந்தச் செயல்களைச் செய்த போதிலும், அர்ஜுனனின் குற்றங்களைக் கண்டு சற்றும் திருமுகம் கோணாமல், மிகுந்த மகிழ்வுடனே செய்கிறான் (ஆகவே மேலே கேட்கப்பட்ட கேள்வி அவசியம் அற்றது என்கிறார்). அர்ஜுனனுக்கு ஓர் ஆசார்யனின் செயலைத் தான் கைக்கொள்ளுகிறபோது, அவனது தோஷங்களையே உபகாரமாகக் கொண்டும், அவனுடைய தேர்ப்பாகனாக நின்றும் செய்யக்கூடிய செயல்கள் உண்டு. “அறியாத அர்த்தங்களை” என்று தொடங்கும் 14-வது சூர்ணை மூலம் ஓர் ஆசார்யன் தன்னை அடைந்தவர்களின் செயல்களை முடிப்பது போன்றவற்றுக்கு அடிப்படையான வாத்ஸல்யம் போன்றவை கூறப்பட்டது. இங்கு தூது செல்லுதல், தேர் ஓட்டுதல் போன்றவை மூலம் மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (71-92) – அஸ்மாத் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும் யத் யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்யஸ் ஸுயோதந: - க்ருஷ்ணா! எங்களை நீ நன்கு அறிவாய், எங்கள்

விரோதிகளையும் அறிவாய், நீ அவர்கள் இருப்பிடம் சென்றால் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதையும் அறிவாய், அவர்களிடம் என்ன கூறவேண்டும் என்பதையும் அறிவாய், ஆகவே எந்தெந்த சொற்கள் எங்களுக்கு நன்மையை உண்டாக்குமோ அவற்றைத் துரியோதனனிடம் கூறவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எதனைச் செய்யவேண்டும், எதனைச் செய்யக்கூடாது என்று நன்கு அறிந்தவனான தான் (க்ருஷ்ணன்) தூதாகச் செல்லாமல் பாண்டவர்களுக்கான செயலும், தனது பூமிபாரம் குறைப்பதான செயலும் நடைபெறாது என்பதையே உணர்த்தினான். மேலும் இவர்களைக் காப்பாற்றுவது என்பதற்காகவே தூது சென்றான்; ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன் என்ற சபதம் செய்ததால் தேரை ஓட்டும் செயலில் நின்றான், அதன் மூலமே விரோதிகளை அழித்தான். இந்த அனைத்தும் இவன் தூது சென்றது, தேர் ஓட்டியது என்பவற்றில் வெளிப்பட்ட காரணத்தினால், தன்னை அடைந்தவர்களின் செயல்களை முடிக்கின்ற ஞானம், சக்தி போன்றவை வெளிப்படையானது. அடுத்து “ப்ரபத்தி” என்பதன் மூலம் சரமஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட பதங்களான மாம் (வாத்ஸல்யம், செளசீல்யம், எளிமை, எஜமானத்தன்மை ஆகியவற்றை இந்தப் பதம் உணர்த்துகிறது) மற்றும் அஹம் (ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றை இந்தப் பதம் உணர்த்துகிறது) ஆகியவற்றில் இரண்டுவிதமான குணங்கள் கூறப்பட்டதை உணர்த்துகிறான்.

எனவே புருஷகார வைபவம் பற்றி மேலே கூறப்பட்ட பகுதியில் “ஸ்ரீமத்” என்ற பதம் எவ்விதம் விளக்கப்பட்டதோ அது போன்று உபாயவைபவம் பற்றிக் கூறப்பட்ட இந்தப் பகுதியில் “நாராயண” என்ற பதம் விளக்கப்பட்டது. இங்கு உபாயமாக உள்ள தன்மையும் கூறப்பட்டதால் த்வயத்தின் – சரணை சரணம் – என்பதன் விளக்கமும் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். ஆக “இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்” என்னும் 5-வது சூர்ணை தொடக்கமாக இந்தச் சூர்ணை முடிய இராமாயணம் மற்றும் மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்ட புருஷகார வைபவம் மற்றும் உபாய வைபவம் ஆகியவை அவற்றின் தன்மைகளுடன் விவரிக்கப்பட்டன.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்
முதலாம் ப்ரகரணமான
புருஷகார உபாய வைபவ ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம்
உடையவர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்